

Ett skithål och 99 andra korta historier

Åke Hedman, Brattbergavägen 17, 82050 LOS. akhe@grodansparadis.com

15 september 2013

Skithålet

Som en raket flög den iväg och hamnade i tunnans under honom, skitkorven som han precis tryckte ur sig där på torrdasset. Lite för hård var den för att det skulle vara en sådan där befriande uttryckning, ringmuskeln sved betänkligt efter utpressningen - som inte hade varit helt enkel - men ändå var det skönt att bli av med skiten, om nu uttrycket nu tillåts.

"Men stopp, stopp, stopp. Hej förresten, det här är din gamla Svensk[a]lärare. Ingen, INGEN, berättelse kan börja på det där viset. Det måste du väl ändå förstå. Gör genast om!"

"Men det är ju precis sådär min inre röst låter. Dom säger ju det Mankel och Nesser, och alla dom andra med för den delen, att vill man skriva så är det den inre rösten man skall försöka plocka fram och sen hålla..."

"Bah. Jag har inte tid att tjafsa med dig din klåpare. Du lyssnar ju aldrig. Skriv som du vill då... Stava som du vill också förresten men ta i alla fall en kurs i kommatering din vrånga, ja... IDIOT! Och så heter det "de" och inte "dom" när man skriver din förbaskade värdelösa nolla."

Ja, ja suck, den här mannen, jag nu försöker berättar om, han gjorde det han gjorde där på dasset i alla fall. Den gröna dörren hade han lämnat öppen. Han brukade göra det, sitta där och se ut över havet. Nu var det en liten överdrift för man såg egentligen inte mer än en strimma vatten långt, långt borta där mellan träden, men det var ändå vatten och man såg det. Ja, kanske inte havet heller om man skulle vara helt ärlig. Men Lössnan. Hans sjö liksom. Lagom stor och definitivt badbar. Skulle duga att dränka sig i också om man kom på sådana tankar. Men ännu hade han inte kommit dit. Satt här på det tredje vuxenhålet på ett torrdass för fyra mitt i sommaren. Ett hål som blivit polerat, slätt och sittskönt efter att allehanda rumpor suttit här genom åren. Både rika och fattiga hade tryckt ur sig både det ena och det andra genom den här öppningen men framförallt gnussat lite på den där rumban så att den som finaste sandpapper polerat sitthålet en liten bit i sänder. Samarbete kallades det visst. Socialistiska grundprinciper. Det var sannolikt också därför det till slut blivit så gott för själen att sitta här. Moderata skithål var nog inget vidare att sitta på helt enkelt.

Oskar någonting satt uppsatt med vita lite rostiga häftstift där på väggen bredvid det lilla fönstret. Kan det ha varit den andre? Bestämd blickade han de nu var i alla fall ner på honom beklädd med alla sina ordnar och intryckt i finaste uniformen. Passade i miljön som om det var här han alltid funnits. Var kom seden att sätta upp kungen och kungafamiljen på dasset egentligen ifrån? Kunde man ana en liten folklig protest mot överheten i det där? Att ingen hade kommit på att sälja tryckta bilder av församlingens präst att användas för samma ändamål då det begav sig var en skandal. Sälja dem för tio öre styck. Hade blivit en säker storsäljare. Men nu idag var tajmingen inte helt rätt såklart. Hundra år för sent kom den iden. De brukade inte vara så bra tajmade hans idéer. Förresten var det nog Gustav V som satt där när han tänkte efter. Men kung som kung.

En koltrast sjöng vackert för honom. En ljum sommarbris drog genom träden och fick dem att

susa till och liksom ruska på sig av vällust. Kanske förebådande vinden regn, kanske inte, mannen ville inte veta. En blå himmel med små vita molntussar gav i alla fall heller ingen ledtråd i den saken. Han önskade att han kunde sitta här och diskutera med Gud. Som Nessers Barbarotti gjorde. Eller med Jesus, Muhammed, Buddha eller någon annan av de där mytiska figurerna som ansågs sitta inne med svaren. Nån medmänniska skulle kanske kunna duga också i nödfall. Nån sittande där bredvid sig på granskithålet. Men tystnaden var kompakt från Guds sida. Jesus och dom övriga verkade inte så snacksaliga de heller. Så han fick sitta här med sina egna tankar.

Hade han haft en pågående konversation med någon av dem så hade han tackat för den där koltrastsången och för den där brisen och för de sommarlätta molnen som i maklig takt drog fram på en blå himmel och allt det andra förbannat underbara här i Hälsingsk sommardag. Rumppolerade, lena skithushål som det var så skönt att sitta på skulle han inte glömma att tacka för heller. Men nu var det som det var och det fick räcka med en tanke. Pengar hade han inte många men det här hade han och han hade fått förmågan att uppskatta stunder som den här. Det var viktigaste ändå. Det förstod han så väl.

Men var sak har sin tid. En öl, en iskall nubbe och en bit sill till egenodlad nyupptagen färskpotatis i en överblommad syrenberså väntade. Han rev en bit av tidningen och torkade sig, tyckte bäst om Svenska dagbladets ledarsidor för det ändamålet. Men det kunde duga med vilken sida som helst egentligen, även om det tog emot att använda sig av dödsannonserna. Av någon slags respekt för dem som inte längre fick uppleva sådana här dagar lät han ofta dessa sidor åka ner i hålet oanvända. Slöseri såklart men nu var naturen ändå så vist inrättad att inget gick till spillo ändå. Mull blev det allt ihop till slut som hamnade där ner i skitgropen. Mull som fick hans ringblommor att bli dom vackraste i hela världen. Man kunde faktiskt glädjas för mindre tänkte han när han stängde dörren till sitt faluröda dass och barfota gick upp genom den upptrampade stigen i gräset mot sitt lilla hus där vid kanten av en av Hälsinglands djupaste och vargrikaste skogar.

Bli utgiven

Ja så fick man då det där samtalet från en dam på Bonnier Carlsen Förlags AB.

"Vi är intresserad av att ge ut din bok och skulle vilja träffa dig."

säger hon efter lite döprat om väder och försäkran om att jag är den jag är. Det klickar till inom mig såklart. Vet inte om jag vill det där egentligen. Att bli utgiven. Det är ganska skönt att inte vara det liksom. Vara utgiven oskuld liksom, vara ren och obefläckad på den litterära marknaden och kunna ha det där framför sig att längta till och förskräckas av. Blir man utgiven så är man helt plötsligt allas egendom och alla kan tycka och kommentera ens person och verk och kritisera och tycka precis tvärt om om allt som man själv tycker och tänker om fortfarande i en ganska bestämd (i alla fall ibland) åsiktsriktning.

Dessutom läser ju folk det man skriver på sitt sätt och upplever saker som man själv inte liksom hade för avsikt att förmedla när man skrev det hela. Hur i helvete hanterar man det? Och hur hanterar man alla gamla språklärare man haft som nu kommer att hata mig för att jag får en bok utgiven fast jag inte lyckats ta in varesig grammatiken eller stavningskonsten under alla år när de med svett och möda försökt få mig att förstå och de faktiskt också har en egen bok som snart är nästan är färdig, en som är helt språkligt korrekt och den bok som kommer att revolutionera hela den litterära arenan. De där ambitionerna har ju inte jag liksom. Jag är ju bara ute efter att fördriva lite tid fram till döden med mina knapptryckningar och får man ett honorar för det så må det väl vara hänt ändå. Men bara kanske. Och tänk på alla diskussioner med de litteraturintresserade medelålders tanterna med färgat hår, illgröna scarfarna och de ännu mer färgade skalmarna på sina glasögon. Hur överlever man dem. Och alla priser sen. Middagar, kungar och skit.

Men hon pratar på, så mina tvivel får jag inte en chans att dryfta. Hon berömmar det ena partiet efter det andra och hur härligt jag beskriver huvudpersonen och den där kärleksrelationen. Och nog grät hon allt en skvätt där på slutet. Och sådär går hon på och jag säger "ja" och "nej" och "kanske" och försöker börja ett "men..." men hon babblar på. Ja hon bor i Stockholm fattar jag ju. Man pratar alltså. Har inte tid att lyssna så mycket. Så hon fortsätter att berätta om förlaget. Hur det kan marknadsföra boken och göra mig känd. Hur mycket budget det finns för marknadsföring, författarträffar och att den här boken säkert går att lansera också utomlands. Kanske filmrättigheter kan säljas. Jag borde skaffa mig en agent som kan bevaka mina rättigheter, hon kan rekommendera några bra namn när vi träffas. Om jag bara skriver om det där partiet i mitten så kommer det här att bli en storsäljare. Och då får jag äntligen in en kommentar

"V A D S A D U ! ?"

antagligen gör jag det för att jag säger den mycket högt och detta höga ljud antagligen distar något alldeles förskräckligt på ett kontor där i centrala Stockholm. "Vad menar du?" kommenterar damen och jag upprepar min fråga. "Menar du omskrivningen av delen i mitten?" frågar hon. "Ja" säger jag. "Kommer aldrig på fråga säger jag!" och hon svarar "Hur menar du då?" och jag svarar

"Ja, det skulle ju vara ungefär som att be en konstnär måla om ett parti på sin tavla" och hon säger "jaha, tycker du det?" på utandning och fortsätter "Då kan vi nog inte samarbeta med dig för den där omskrivningen är nog ett måste för att den här boken skall kunna lyfta" och jag svarar "nehej" och lägger på luren och avslutar samtalet som fortfarande varandes en litterär oskuld. Men ler ändå lite för mig själv för hedern har jag ändå i behåll.

En ros finns kvar

En ros. En blodrös ros i en blå vas på en bokhylla. Det var det enda som fanns kvar 60-år senare. Nu intorkad och spröd av ålder. Dammig av ett helt liv av uppvirvlande partiklar från en familjs rörelse genom tiden. Dammig, fast hon försiktigt, oändligt försiktigt och tålmodigt, för att bevara, försökt ta bort dammet genom åren. Aldrig riktigt lyckats helt. Men den stod där som en påminnelse om en man som hon vinkat av på Stockholms centralstation. En man som tog tåget söderut. Mot krigets förberedelser. Den innehöll minnet av en dag i ett soligt, vårligt Stockholm. En dag då den köptes i en liten butik på Kungsgatan av en leende ung expedit med håret i en strikt knut i nacken. Den gata som senare skulle fira slutet på det krig, som nu genomlev sin oundvikligt inledning, med miljoner rivna virvlande pappersremsor från kontoren runtomkring. Tusentals skrattande glada människor. Slutet på ett krig som nu precis hade börjat tillsätta föreställningens roller. Kallade på dess aktörer.

En natt på ett hotell. En natt när hon för första gången gav sig till honom. Upplevde smärta uppblandad med njutning och ändå aldrig ville att det skulle ta slut. Kände hans skäggstubb mot sina bröst när han hungrigt kysste henne. Mannen. Dofterna. En mun som hittade alla skrymslen på en ung oerfaren kvinnas kropp. Mannen som smakade på henne. Det pulserande. Det heta. Hänförelsen. Klimax. Igen och igen. Mer. Bara dom, en sista natt i evig kärlek. Hett omslingrande som för att aldrig skiljas. Bara finnas där nära varandra, i varandra, för alltid.

De tog ett fotografi i en liten butik på söder. En gammal skäggig lite butter fotograf. En serie bilder där de ömsom var hett omslingrade och ömsom uppknäppta och strikta. Kära. Berusade av kärlek och en natt tillsammans. Så nära som bara två älskande kan komma. Skrattande. Allvarliga inför det oundvikliga uppbrott som väntade. Var fanns fotot nu? Hon visste inte längre. Men bilderna fanns fastetsade i hennes hjärna. Tydliga och knivskarpa. Hon behövde inte det fysiska fotografiet längre.

En bakelse. En kaffe på ett litet fik i gamla stan. Grädde i mungipan som han kysste bort. Doften av hans rakvatten som dröjde sig kvar. Motvilliga steg mot centralstationen. En sista kram. En lång sista kyss. En kyss av sötma och sensualitet att bevara för alltid. En kyss att kunna minnas och känna smaken av igen och igen. Den som måste gå att plocka fram och smaka på från minnets arkiv när saknaden är för stor och tung att bära. En tågvissla. Rasslet, ångan, frustandet från ett lok som tar sina vagnar bort från Stockholm. Söderut mot Europa. Ombord en ung man som aldrig skall komma tillbaka. Hon ser efter honom tills bara den vita puffande röken från locket finns att se. Men egentligen har tårarna i hennes ögon för länge sedan fördunklat hennes syn. Aldrig mer kommer de att ses igen. På något konstigt sätt känner hon det redan då. En sista dag. En enda natt. Ett farväl. Evig ihågkommelse och längtan. Och en enda blodröd ros i hennes famn som en hjälp att minnas när hon sakta vandrar mot sin egen perrong som skall ta henne hem och bort.

Bort, iväg, äntligen.

Det är precis en sån här dag man skall starta den. "Resan". Krångla på sig överlevnadsdräkten och starta motorn i den redan bunkrade segelbåten och ta sig ut genom Hudiksvallsviken. Ut på öppet hav. Sätta segel och låta vinden fylla seglen och låta resan börja.

Först mot Stockholm. Bara för att känna att nu har det börjat. Landstiga där och känna på folkvimlet. Äta lite gott. Ordna det sista. Sen ner mot Köpenhamn. Njuta av att inte förstå ett ord av vad våra närmaste grannar pratar om. Sen Kattegatt, Skagerack ner mot Ijmuiden i Holland. Se upp för sandbankarna. Åka in till Amsterdam och hälsa på vänner. Åka över till Dover för ölen och klippornas skull. Det är ingen brådska, Följa den Engelska kusten och sen ta sig till Jersey. Uppleva den första riktiga höststormen och behöva stanna en vecka och äntligen fatta att det här är på riktigt.

Snedda över djuphavsgravarna i Biscaya bukten. Ingen landkänning på flera dar. Det finns bara stjärnorna om natten och jag. Dimmorna, himlen och jag under dagen och vatten, vatten så långt ögat ser och antagligen längre bort än så. Bunkra i Lissabon och stanna en extra dag för matens skull. Segla in genom Gibraltar-sundet. Känna de varma vindarna från Afrika och fortsätta in i medelhavet. Resans mål och det kommande årets farvatten. Angöra Denia just när den första snön singlar ner över Sverige. Känna att det här det kommer att bli bra.

Den ende guden

Och den ende guden materialiserade sig för den svartklädde självutnämnde gudsföreträdaren. Inte som en han eller en hon men som en liten, liten grå, helt vanlig, inte ens jämn sten. Just idag, en gråmulen dag där mitt på en grusplan framför en kyrka bland andra grå stenar.

"Det är jag som är den ni kallar gud."

och fortsatte

" "Jag" är egentligen fel. Gudomligheten finns inte i någon personlig form. Det jag representerar behöver inte skepnad eller ett "jag" eller behöver ens befinna sig någonstans i tid och rum. Stenen som du ser är bara en del av universums all energi. Energin, det ni kallar gud."

Den svartklädde prästen plockade upp stenen, höll den i sin hand, bollade med den och lät den sedan ligga stilla i sin öppna högra handflata, under en bråkdel av en sekund kände han svag insikt av vördnad. Men en helt vanlig sten bara. Kanske aningens lite uppvärmd av solen men annars precis som vilken annan sten som helt. En sån som skulle sagt "plopp", inte "plask", om man kastat den i vattnet.

"Men vi har byggt vackra katedraler till den ende gudens ära, samlat guld och silver" sa prästen. "Dessutom trodde jag att du skulle visa dig med basuner och trumpeter som ljud till din ära när änglarna bar ner dig till oss på jorden. Guden i sin härlighet sittandes på en diamantbeströdd stol av solitt guld. Guden som bjuder in påven, ärkebiskopar, heliga munkar innan du bryr dig om en helt vanlig präst som jag."

Stenen, för visst kom rösten därifrån?, sa

"Gud behöver inga kyrkor, Gud behöver inte er präster, Gud utdelar inga straff. Allt det där är påhitt av människorna. Guld och silver representerar inte mer energi än något annan materia som finns i universum. Bajs och guld hedrar guden lika mycket, eller litet. Allt är energi och har samma värde. Den enda kyrka som behövs är universum och dess storhet. Den byggnaden är högre och mäktigare och härligare än allt som kan byggas med människohand."

och fortsatte...

"Allah, Jesus, Maria, Buddha och allt annat som framläggs som guds företrädare med regler och verk är bara påhitt och skräp som precis som den här stenen saknar annat värde än den energi atomerna de är byggda av representerar. Böcker och skrifter är sådant som människor hittat på, inte guden. Påhitt för att fångla er, ge er ångest över livet och hindra er från att leva det enkla livet som ni egentligen borde leva. Skuld finns inte. Inte ens för massmördaren."

"Ingen människa kan representera mig för alla är redan gud, energi, alltså en del av gudomligheten, det gudomliga. Därför är du, svarte präst, varken högre eller lägre än påvarna, ärkebiskoparna eller den fattige tiggaren eller de levande varelser du betraktar som mat när dom befinner sig på din tallrik."

"Det finns inga goda handlingar. Det finns inga onda handlingar. Det finns ingen domstol i

universum som kommer att belöna eller straffa er. Det är bara ni själva kan göra det."

"Ni söker rättvisa och den finns i form av jämvikt. Jämvikt är den grundläggande lagen. Det som universums allt strävar efter. Ingen kan någonsin vara helt god eller helt ond. Det finns inte något som är gott eller ont i universella termer. Allt söker jämvikt och däri finns sanningen. Allt strävar efter jämvikt och det är också livets mål. Gud och Djävul är ett. Gott och ont är ett. Svart och vitt är ett. Liv och död är ett."

"Men lever vi vidare efter döden om vi nu är gudar?" stammade prästen som inte riktigt förstod det där med jämvikt. Han är ju sjuk och måste få veta."

Men stenen ger inget svar. Den är bara en vanlig liten grå, inte ens jämn sten som sa "plopp" när prästen senare kastade den i ån som slingrade sig så fint och stilla förbi hans kyrka. Kanske var det bara de starka medicinerna tänkte han och gick hem.

Snögudinnan

Snögudinnan, i sin vita böljande gnistrande skrud, andas på vår gräsmatta för andra gången denna höst. Ännu är hennes andetag långsamma och svaga, men hon har vaknat. Om en snar framtid kommer hennes lungors andetag åter att bli starka och bestämda. När hon tar kommandot över sitt rike, reser sig och sätter sig på sin drottningtron av is, sveper med sin isstav över landskapet och öser vinterns vita, vackra kristallformationer, mängder av dom, alla unika, över oss nordbor. Då målar hon sin abstrakta vackra snirkliga konst på fönsterrutor och på vattendragens isar. Lugnar ner tiden. Låter livet sova, drömma, hämta kraft för att födas till nytt liv.

Vi människor har som uppgift att bevittna detta. Vi tillåts inte vila helt. Liksom galaxerna, solarna, planeterna, molekylerna och atomerna är rörelsen en del av våra liv. Vi måste se bortom det vita och se varje liten snöflingas unika formationer för att påminna oss om det oändliga och det vackra. Förstå att det är döden vi ser och att också den är en av de vackra. Att den inte är tomhet. Att den inte är brist på rörelse och att den leder fram till nytt liv igen när snögudinnan åter lägger sig att vila. När hon andas allt långsammare och till slut inte alls och då låter livet vakna på nytt. Då först kan vi jubla över att vara de levande, över odödligheten, över den oförgörbara kraft som livets innersta väsen är. Men nu skall vi alltså rofyllt stilla vila.

En fika i Stockholm

Storstad. Går i Stockholm en höstdag. Slinker in på ett fik, tar en cappuccino och en färsk syltmunk. Middagsrusningen har lagt sig och det är bara jag och två mammor som sitter på fiket. Hornsgatan utanför. Folk på väg bort och på väg hem. Ständig rörelse. Jag älskar just det här. Att bara sitta och iaktta. Undra var den flintskallige mannen i den blå Volvon skall göra ikväll? Har den lilla flickan med den randiga jackan snälla kompisar? Hon ser lite ensam och kanske ledsen ut där hon går. Har den äldre ensamma tanten med sin rullator någon som besöker henne och vad har hon gjort i sitt liv?

Och jag då? Finns jag i allt detta? Knappast. Ingen lägger märke till mig. Jag har inget som gör mig synligare än någon annan. Men just detta är också det som är det sköna med storstaden. Anonymiteten som gör att man kan ta ut svängarna och vara mer sig själv. Älskar det. Älskar den här staden. Oj, vad jag längtade hit som tonåring. Bort från trångsynthetens Edsbyn. Han inte uppleva den som jag borde när vi senare bodde här. Jobbade, jobbade, jobbade. Men kärleken till Stockholm består.

Minns promenaden genom Vasastan strax före jul förra året. Att det skulle vara just här jag verkligen upplevde julstämning det året förvånar mig fortfarande. Men husen, ljusstakarna, dekorationerna och det varma gula ljuset från lägenheterna gick rakt in i hjärtat. Kanske var det för att jag kände mig ensam. Ensam i en stad som kändes så stor just den dan. Jag en vinnare där i natten men som inte kände glädje utan bara utanförskapets gnisslande snålhet.

I den här stan har jag vandrat full och lycklig. Olycklig också för den delen. Civil och i sjöman-skostym. Skjutit salut för en nyfödd prinsessa. Tjugoen skott. Väntat ut natten på röda rummet tills morgonens första pendel skall gå. Jäktat fram till fots och i bil. Pissat med kändisarna på Berns. Hört bra musik som etsat sig fast. Mött mjukvaruindustrings internationella giganter och bara kunnat konstaterat att dom är som vi. Mött industripamparna och konstaterat samma sak. Mött stjärnorna som inte heller är annorlunda. Alla bara självupptagna. Som jag. Suttit i dags och kvällslånga möten som varit bra, som varit dåliga. Druckit gott och ätit gott. Jag har vandrat efter paradgatorna och i gränderna tills benen värkt från stortå till ljumske. Sett ut över Stockholm från Söder. Vackert. Känt snålblåsten vid Riddarholmsbron. Utpumpad, tagit tåget hem. Hit där jag finner ro. Här där jag måste finnas för att kunna överleva. Här, där jag hittar lugnet jag behöver. Men alltid, alltid längtandes tillbaks till staden. Alltid längtandes bort men för svag, för påverkbar, för naiv för att finnas allt för nära pulsen utan att förgöras. Stockholm äter upp mig och spottar ut kärnan om jag stannar för länge. En tugga, inte mer, är det jag kan bjuda på. Men Stockholm är ändå mitt. Bara mitt.

Den Nakne cyklisten

I full fart cyklade han ut i älven, rakt över och ut på den hemmabyggda trampolinen, tillverkad av en tvåtumsplanka, den han faktiskt lyckades balansera på hela vägen ut tills den punkt där den tog tvärt slut som plankor gör, en kort lufttur, en saltomortal, och så plums, vatten och en yta långt där uppe och en cykel som sakta sjönk långt där nere. I vassen tittade en tre kilos gädda skrämt på. Storsjöödjuret, naket till råga på allt, och inget som var tillnärmelsevis ätbart på den där seniga kroppen tycktes den tänka när den snabbt pilade förbi ut på djupare vatten och en för gäddor säkrare värld.

Mannen, för det var en man - eller egentligen en gubbe - som cyklade ut där och hamnade i vattnet, hade ingen brådska direkt. Än fanns det luft kvar i både lungor och kroppens cirkulationssystem och vattnet var ljummet och alltså inte alls obehagligt på något vis. Naken var han. Att cykla naken efter den gamla landsvägen var hans privilegium. Jodå det hade höjts röster för att hans nudistiska cyklande utgjorde ett förargelseväckande beteende där efter den lilla oansenliga och sällan av andra trafikerade vägen, men ännu hade ingen lyckats fånga honom helt enkelt. Svårare än så var det inte.

Fast idag hade det varit annorlunda då såklart. När han kom farande ner för den största backen och fått upp den vidunderligaste fart han någonsin lyckats uppnå och i ren lycka över det sträckte ut båda benen i luften så att pung och hela härligheten blottades för världen och fartvinden, hoppade plötsligt en uniformerad konstapel fram ur buskarna. Det fanns liksom ingen annan råd än att styra snett och det snabbt, bromsa gick ju inte med fötterna i luften, och snett i det här fallet betydde ut över trampolinens planka. Alternativen var att köra in i skog och sannolikt rakt in i ett träd med en jävla smäll som följd eller rakt in i en konstapel som nu helst plötsligt stod där mitt i vägen, en smäll det också, varav båda alternativen, på bråkdelar av millisekunder förkastades i gubbens huvud, till förmån för denna flygtur ner i vattnet som nu hade placerat honom där han befann sig.

Han tog några simtag, först mot strömmen, men eftersom gubben i grund och botten var en sån där gubbe som gärna ändå helst följer strömmen, i stort som i smått, så vände han sig raskt medelst en tävlingssimmarvolt och började simma under vattnet med strömmens riktning och just det kändes mycket mycket bättre eftersom det ändå alltid varit så han mestadels färdats genom livet. Det var som att simma i en utförsbacke om uttrycket tilläts och med lätta simtag tog han sig fram snabbt som en lax på lekhumör framåt där i vattnet. Luft fanns det kvar. Som ung hade han haft den nordiska titeln i att hålla andan och takterna satt tydligen kvar. Ja i en eller två minuter till skulle kan lätt kunna hålla andan. Så han simmade på.

Så gubben som började som en naken cyklande man avlägsnade sig snabbt, och faktiskt snabbare och snabbare, men det märkte inte gubben, för han färdades bort från både cykel och en förvånad konstapel uppe på land i en hiskelig fart. Den nakne mannen som med sin nakenhet störde andra som dagligen färdades här efter den gamla vägen hade verkligen dykt upp, men vid själva gripandet

hade densamme avvikit vattenvägen. Ja det var så tankarna för genom konstapelns huvud och det var också så han senare skulle skriva ned det hela i sin rapport. Men eftersom ingen gubbe på cykel kom upp där ur vattnet så tillkallades både ambulans, polisförstärkning och brandkår med dykare, för här krävdes exceptionella åtgärder och själv var konstapeln inte så benägen på att bada, i alla fall inte just idag, och definitivt inte utan badbyxor eller med finaste uniformen på. Men något måste han ändå göra så han ställde sig i alla fall vid strandkanten och spanade. Men det enda han såg såklart var gubbens cykel som låg där och var röd på åns botten och den stod han där och tittade på och undrade över tills brandkåren kom.

Gubben hade nu upptäckt att simma det behövdes inte alls, framåt kom han ändå, faktiskt med en helsikes fart. Rackarns strömt var det och det var ungefär när den tanken för genom gubbens huvud som han mindes kraftstationen och hur regnandet de senaste veckorna gjort att man öppnat dammluckorna och det var mot dem han nu färdades utan att behöva ta ett endaste simtag. Men inget att göra åt tänkte gubben och lät det ske det som måste ske. Så bara en stund senare så för både gubbe och ett antal gäddor, laxar och abborrar ut genom en av luckorna i kraftverket. I en vid båge kastades de all ut, gubbens andra flygtur den här dagen, och gubben passade påpassligt på att båda blåsa ut förbrukad luft och hämta in frisk och innan han åter slog ner i vattnet, lika naken som tidigare, var han fulltankad på det viset. Här var det bara att hänga med och han tumlade om där i forsen och det ville sig inte värre än att han helt enkelt slog huvudet i en sten och tuppade av. I alla fall blev det jävligt svart. En fiskare på land hade sett fiskarna som kastades ut genom dammluckan och sen den nakne gubben som följde efter och skulle senare rapportera detta för de som letade uppströms och de skulle förundras eftersom fiskaren var ganska säker på att gubben faktiskt flinade gott när han för ut i den vida bågen ut genom dammluckan med allehanda fiskar runt omkring sig, alla dessutom utan kläder vilket för fiskarnas del kanske inte var helt uppseendeväckande. Vad som hänt efter det kunde fiskaren, som förresten hette Tony, inte förtälja. Där försvann alla spår efter gubben som cyklade naken efter den gamla landsvägen och som skulle gripas denna dag för ett förhör med eventuell påföljd av en konstapel som just idag inte velat sitta inne på ett trist poliskontor.

Men nakna gubbar på cykel förgås inte så lätt. En vacker sjöjungfru var just i krokarna på sin årliga semester och hon såg till att gubben fick både luft och att såret på hans huvud lades om. Hon blev liksom lite kär i den här gänglige nakne gubben. Nog var han lite omtöcknad och virrig gubben till att börja med, och nog undrade han ett tag om inte den vackra flickan med fiskstjärten var ett påhitt av hans hjärna som ju faktiskt stenats rejält där i forsen. Men när hon flera veckor senare hade tagit med honom till sin söderhavsö, och han satt där på en sten lika naken som han varit på cykeln den där dan efter den gamla landsvägen, satt där i solen och drack innehållet i en kokosnöt var allt mycket mer på riktigt liksom. Kärleksrommen, röd och fin, låg där nere vid revet. Rommen som skulle bli nya sjöjungfrugubbebarn om bara några månader. En fem, sex tusen stycken. Sjöjungfrun, den vackra flickan med den sexiga fiskstjärten, vinkade lite längre ut och gubben la ifrån sig kokosnöten och kastades sig i han också i det där turkosa vattnet. Snart fanns det kanske inte tid att simma omkring här. Det första barnledigheten var nämligen hans.

Olika sätt att gå på en stig

Du går på en stig. Det är höst på väg mot vinter. Årets sista myra går där lite vilset på stigen. Söker sig mot sin stack. Nu har du några val.

- Du kan gå fram som en Kristen och inte bry dig ett dugg om du råkar trampa på myran. Du är ju ändå skapelsens krona eller hur?

- Du kan gå fram som en Muslim. Det är bara att trampa på i samma Kristens anda. Gud har gett dig den rätten och den skall användas.

- Du kan gå fram som en Jude. Du är ju guds barn. Vad är en myra i jämförelse med en som står gud så nära som dig och är HANS utvalde?

- Du kan gå fram som en Hinduist och hoppa över myran och spar dess liv med respekt för atman och framförallt din egen reinkarnation.

- Du kan gå fram som en Buddhist. Hoppa över myran och spar dess liv för att du skall komma upp till en högre medvetandenivå. Det du ger kommer tillbaka.

- Du kan gå fram som en Scientolog. Myran kan vara ditsatt av en utomjordning som kan komma och straffa dig så bäst att ta det försiktigt.

- Du kan hoppa över myran, efter att ha förundrats över dess väsen och det magiska i att ni finns till på en av många världar i universum och bara göra det av respekt för en annan levande varelse som lever och finns precis som du gör just nu.

Hennes namn som ett mantra

Du låter hennes namn sakta röra sig runt i huvudet som ett mantra. Smidigt rör det sig runt där som kristallklar ljummen gyllengul olja. Om och om igen kommer namnet till dig. När in i varje skrymsle. Du smakar på det. Gillar hur det smakar. Låter namnet fylla hela ditt sinne och känner ett stort varmt område i närheten av solarplexus varje gång, varje varv namnet tar i dina hjärnvindlingar.

Du tänker dig doften av hennes gyllengula hår. Lenheten. Lättheten i det. Att ha näsan där bakom hennes öra. Under håret. Fylla den med hennes dofter. Låta allt i dig uppfyllas av just henne. Bara henne. Låta universum bara bestå av denna enda kvinna, flicka, varelse. Nu, hon och du.

Du ser hennes ansikte framför dig. Du behöver inte längre några fysiska bilder, för ansiktet har för länge sedan etsat sig fast i din hjärna, så hårt att det aldrig kommer att förblekna. Du kan se hennes lilla uppnäsa. Munnen, smultronröd och varm och inbjudande, som du vill smaka på. Som du vill kyssa, Aldrig sluta kyssa. Kinderna med dom små fjunen. Dom du vill smeka med mjuka lätta fingrar. Aldrig sluta smeka. Ögonen. Ögonen som du vill dricka och drunkna i. Som du vill ses av. Känna gensvar från. Stora pupiller som slukar dig hel. Dränker dig. Fångar dig. Hakan som du vill hålla mellan tumme och pekfinger och låta dig förundras av dess litenhet. Halsen. Dina läppar som smakar på henne just där i gropen mellan hals och kropp.

Du tänker dig en hand som rör sig ner mot hennes bröst. Känner den mjuka rundningen, en styv bröstvärta. Men du går inte längre. Inte ens i tanken. Visst vill du ha henne. Men inte än. Du vill inte att den mer krävande åtrån skall ta över. Du vill hålla kvar den första skira känslan, upptäckandet av en älskad. Den känsla som kan förundras över dom fem fingrarna. Som kan se kärlekens hela väsen i en liten fot. Som ännu inte upptäckt allt och vet om det, som längtar efter att göra just det. Upptäcka, känna, smaka, lukta och se en annan människa. Överraskas. Men inte allt än. Du dra ut på det. Njut av allt du ännu inte vet. Låter dig uppfyllas av dina känslor, alla känslor med kranarna fullt påskruvade, i varje ny upptäckt.

Du är femton. Hon kunde lika gärna vara på Mars. Ni tillhör och kommer aldrig tillhöra samma kretsar. Det blå inom dig ökar i styrka när du tänker på det. Men just nu är hon din. Bara din. Lämna dig aldrig. Älskar dig mer än någon annan pojke - eller är du man? - i universum. Du får nöja dig med det.

Trollet Tumpe

Tjena! Jag heter Tumpe. Troll du vet. Bor i berget där borta strax under stupet. Inte i någon spindelfylld håla eller fuktdrypande grotta såklart. Trodde du troll bodde så? Så bodde gamla tiders troll. Pappas pappa och mammas mamma du vet. Sa Du nått? Nehej. Du är en tyst en. Släkt med en fladdermus?

Nu har vi lite snygga hus där inne i berget, ja, ja dom ser ut som stenar såklart men inuti. Du skulle se själv. Lyxigt! Och, javisst vi bor inuti dom stora bergen men vi använder el grabben. Är du tjej. Va? Ingen ordning på människobarn nu för tiden! Hade tjejer inte kjolar förut?

Ellampor - vet du vad det är? - lyser upp hos oss precis som hos er. El kostar ju dessutom inte något. Det går en massa stolpar förbi vårt berg som vi kopplar in oss på och sen lyser det som om det var dag där inne i hela berget. Härligt må du tro. Vår skattkammare glittrar sådär härligt guldgult när ljuset är på. Guld det du vet. Ibland gnistrar det till och med från någon av dom stora diamanterna när dom skakas fram men oftast är dom täckta av allt guld det så, ja du fattar. Vi har massor av skatter vi vettu. Men det mesta kommer från förr alltså, för längesedan liksom. Ligger bara där. Nu för tiden är det ju inte ens någon som är ute och letar våra skatter under midsommarhelgen. Brukar du göra det? Nehej! Hursomhelst så vi får ha dom i fred. VA! Visste du inte ens om att vi inte kan skydda eller gömma våra skatter under midsommarnatten? Har ni människor inga skolor? Det är ju då människor kan plocka på sig så mycket dom vill av våra skatter utan att vi kan stoppa dom. Det enda ni måste tänka på är att inte se er om när ni går hem igen. Men det måste du ju ha hört talas om!? Gör ni det, tittar er om alltså, så glömmar ni direkt var skatten finns och vi brukad också hinna snappa åt oss allt ni tagit. Snabba vi när vi vill. Ja, glömmar platsen man hittade skatten på gör man ju i i vilket fall som helst dan efter såklart. Så fort midsommarnatten är över så fungerar ju våra trollformler igen. Massor av trollande den natten må du tro.

OJ! Nä nu måste jag dra iväg. Verkar som om solen håller å att gå upp. Har inte pådagenute-dräkten på mig vettu. Du vet väl att vi troll blir förvandlade till stenar om solen lyser på oss? Inte!? Du vet ju ingenting du. Lite dum kanske? Släkt med en mask? Kom tillbaks hit imorgon så skall jag berätta lite mer om troll för dig grabben, eller tjejen var det ju. Tjejer med brallor... Tjenamors!

Svend

Jag är Svend. Spejare åt Röde. Hövdingen över oss i Mellanlandet. Röde är rik och jag är fattig men vi som finns nära honom får smulorna från hans bord. Därför behöver jag och min fru och mina tre barn aldrig gå hungriga till sängs. Det överblivna från en rik mans bord räcker till många fattiga. Vi är krigare, jägare och bönder som försöker överleva i en hård tid. Tillsammans är vi starkare och det är därför vi bor i den här byn. Nyfors. Belägen nedströms Mellanlandets största fors. Här finns tillräckligt med lax om hösten för att föda många byar men nu kontrollerar Röde forsen. Bara vi i hans by får nyttja den. Död väntar den utifrån som försöker hämta fisk här.

Som spejare är min uppgift att först upptäcka våra fienden innan dom vet att dom är upptäckta eller att smyga mig fram till deras läger - utan att synas förstås - och skaffa mig en uppfattning om deras antal och vilka vapen man har. Det är en farlig uppgift och jag måste vara mycket noggrann. Om jag inte är det tas fel beslut och våra liv hänger på att rätt beslut tas. Rätt beslut som tas vid rätt tidpunkt.

Men nu är det fred. Eller stillestånd. Alla hövdingar runt omkring oss är besegrade eller också har vi nått överenskommelser som är till nytta för oss båda. Så nu plöjer jag vår åker så att vi kan så till våren. Min fru och min äldste son, sju år, drar plogen. Det är tungt arbete men skall vi ha bröd nästa år är det ett arbete som måste göras. Vill man överleva krävs hårt arbete varje dag så länge solen ger ljus. Hårt arbete så länge dina ben bär. Nu inför vintern skall vi också snart hämta hem bränne som vi la upp i skogen för tork i våras så det finns tillgängligt att elda för våra familjer under en kall lång hård vintern. Dom gamla, våra fruar och barnen skall kanske överleva den i år också här i byn. Det är inte alltid så. Många faror förutom kylan finns i himmelspelens och de klara stjärnorna tid. Vi krigare ger oss iväg på vårt långskepp så fort den första snön faller. Plundringar i den södra världen. Vi är vilda fria män i varmare trakter under vintern, belastar inte matförråden och kan frakta hem rikedomar som gör vår hövding mer mäktig. Om vi kommer hem vill säga. Många möter döden. Men jag har rest ut elva gånger och kommit hem elva gånger. Fraktat hem guld, pärlor och pälsar till Röde och hans far. Ibland också kvinnor. Avsedda som slavar eller som fruar till krigare. Som min fru. Irena. Hon jag nu snart skall lämna för sjunde gången.

Men den historien tänker jag inte berätta för dig just nu för nu skall jag sova.

Pretantiös text

Kanske skulle sen sista dekadente kapitalisten röra upp moln av apokalyptiskt damm i det fördröjda avgrundsljuset när episka undergångsscener framträdde i skuggorna under palmen på den ö ditt hon flytt med sin familj och sina vänner och som snart söndervittrande, översvämmande skulle försvinna ner i ett hav av ångor och ett kokande vatten som solen hettat upp och som bara natten kunde ge ett värdigt ickeljus i en sista skälvande dialektisk explosion som fick pedagoger värden över att bryta sina pekpinnar och trycka sina tavelkritor mot tavlorna så att de skrek av vanmakt, skrek av bristen på respekt i den sista skälvande sekunderna av existens innan de bröts i tusen och åter tusen bitar som åter bröts och bröts och bröts och formades till damm av själva existensen tills de föll till golvet som en del av den luft de alldeles nyss upplösts i som en sista påminnelse om att det både går att prata skit och skriva skit innan värden för alltid går under i en sista suck av vanmakt över vanföreställningarna hos dom som tror att det fina är det svåra och att det lätta är det enkla när allt vi borde, borde, borde, lärt oss, innan världen, guden, universum, katten på staketet där, gav upp på oss och kollapsade, att det är precis tvärt om i evighet, amen.

Annas sista andetag

Det blev tyst. Det tog en stund innan Anna förstod att det var hennes egen rosslande andhämtning som tystnat och att det var hennes eget hjärta som slutat slå sekunden innan. Hon såg sin son som satt med huvudet sänkt vid hennes bädd på det gamla ålderdomshemmet. Han höll hennes hand. Såg ledsen och trött ut. Hade vakat många nätter där bredvid henne, när hennes kropp förtvivlat försökt hålla sig kvar i livet. Kroppens som försökt göra det alla organ var programmerade att göra. Leva. För henne hade det kvittat. Hon hade levt ett fullt liv. Det var ändå dags.

Hon ville lyfta sin hand och klappa honom på kinden. Tala om att allt är bra. Men handen rörde sig inte. Han såg ändå upp, precis som om hon ändå faktiskt smekt honom på kinden. Han sa "lilla mamma" och en tår rullade ner från hans öga. Fortfarande med hennes hand i sin sträckte han sig fram och slöt hennes ögon. Först tyckte hon inte det var konstigt att hon fortfarande såg honom. Men det gjorde hon. Förundrades. Hon såg klarare än hon sett i hela sitt liv. Hela hennes unkna rum där på hemmet var plötsligt så tydligt och ljust. Det doftade friskt. Sommar efter regn. Hon han tänka "krama honom" och utan ansträngning eller rörelse höll hon honom som när han var barn. Tröstade utan ord eller fysisk beröring. "Allt är bra." Hon såg hans anletsdrag slätas ut där han satt men tårar fortsatte att rinna fritt över hans kinder.

Något drog henne uppåt. Hon såg rummet uppifrån. Den kropp som hade burit henne genom ett liv låg slapp och livlös där på en sjukhussäng i ett standardrum på ett ålderdomshem i mellansverige. Den hade tjänat henne väl. Njursten och några återkommande ryggsnitt var det enda. Kroppen hade gjort ont och varit mer orörlig dom siste åren men på det stora hela en bra kropp. Nu var hon klar med den. Cellerna i hennes kropp hade fått stoppsignalen och skulle också börja dö precis som henne. Det som var själva livskärnan, hon, hade frigjort sig. Hon förstod att varje cell skulle uppleva samma sak som hon gjorde nu när deras tid var kommen. Egna liv.

Sonen som satt där böjd bredvid hennes döda slappa kropp hade plockats ihop molekyl för molekyl inuti den nu döende livmodern. Där, i livets vatten, med samma sammansättning som urhavet, hade hans liv börjat. Också en annan son. Han som inte var här. Som nu tyckte sig var för stor för vakande i dödens väntrum hade också fötts och skapats i den livmodern. Hon kände att hon kunde ge också honom en kram. Gjorde så. Förundras hur hon som fanns här i mellansverige kunde krama någon som fanns i USA. Accepterade. Kramade båda, samtidigt. Tog sina barnbarn i famnen. Sina svärdöttrar, sin syster och sin man, död sedan flera år tillbaks. Kramade dom alla hårt. Höll en älskad man från för längesedan. Honom hon aldrig fick känna på riktigt. Han som gjort den här resan före henne. Kände hans varma glödande kyssar. Förlät ovänner. Förstod varför människor handlar som dom gjort. Såg att Stalin, Hitler, Moder Theresea och Lennon alla var ett. Så Självklart. Jämnvikten.

Det drog i henne. Uppåt. Hon visste att det var dags för henne att lämna den här begränsade världen. Så hon lät sig lyftas. Som en ballong. Köpt och förlorad igen på ett tivoli när hon var

barn. Hon svävade uppåt genom taket. En kråka lyfte från ett vårdträd och flög bredvid henne i samma stund som hon såg det gamla ålderdomshemmet högt uppifrån. Huset hon levt sitt halvliv i under de senaste fem åren. Hon strålade. Hon såg andra stiga upp från andra ställen i staden. Allt levande dog till slut. Miljarder dödsögonblick hela tiden. Överallt. Som strålande ljuspunkter steg dom alla mot solen, förbi solen mot stjärnorna, galaxerna, hoparna och vidare ut i tomheten. En tomhet som ändå var fylld i varje kubikmillimeter med det viktigaste av allt. Livets strålgans. Såg åter andra stiga upp från andra städer i Sverige. Ännu djupare in eller ut eller hem eller bort. Från hela världen kom dom. Möttes och beblandades med andra som redan fanns här. Hon förstod alla språk. Förstod att intelligens och liv genomsyrade och fanns i allt. De berättade om världar hon aldrig hade hört talas om. Om liv som varit glädjrika, om liv som varit hårda, om liv som varit meningslösa. Stora liv. Små liv. Elefantens liv och blommans liv. Hon förstod syftet. Någon hade svar på alla hennes frågor. De svävade tillsammans. Alla del av det gemensamma. Allt i fullständig jämvikt. Inga straff eller belöningar behövdes här. Ingen förslavande gud för tillsammans utgjorde dom redan den ende guden i all evighet. Amen.

En fjäder på en huggkubbe

En fjäder sitter fast på en blodig huggkubbe på gården i Skåne. En fjäder som vinden tar tag i och för ut över havet. En vit dunfjäder från en gås som nyss var vid liv men som nu inte är det. Som ett under av evolverad konstruktionskonst flyter en fram där i luftlagren. Lätt, stark, varm, skyddande. Dansar uppåt, dansar neråt, tar fart, saktar ner, virvlar ystert längre och längre ut. Ibland nära vågorna likt en surfare för att rida på dem, pröva dem, ibland högt, högt upp som om den ville visa hur dess vingklippte nu döde bärare skulle ha flugit. Nu fri, fri att söka sina egna vägar. Danmark där på andra sidan blir dess mål. Det tuktade pilträdet fångar den som om det vore en vakt vid en spärrad gräns. Håller den kvar som ett enda vitt löv i sin kala höstliga nakenhet. Men fjädern sliter sig loss, virvlar vidare. Följer uppvindarna. Ser molnen. Omsluts av molnen. Drar till sig fukten ur molnen. Blir tyngre än vad vindarna orkar bära och faller, faller, faller. Landar i den lilla flickans hår. Som snö. Som flickan tror är snö. Som hennes mamma låtsas är snö. Och stannar där. Virvlar inte mer. Behöver inte virvla mer. Vill stanna där.

Ljus för ett födelsebarn

Höstregnet faller med stora kalla droppar. Skogskyrkogården Stockholm. Jag är barn och åker med pendeln förbi eller är det tunnelbanan? Ljuspunkter i allhelgonakvällen. Hundratals, tusentals döda som någon minns. Var och en symboliserad i ett fladdrande, flämtade ljus. Där emellan alla glömda, dom som inte har ett ljus tänd för sig. De som ingen saknar. Det är vackert. Jag fyller år. Tittar så länge det går på ljusen där när tåget rör sig vidare in mot stan. Känns som om alla var tända för mig, födelsedagsbarnet. Förstår ännu inte sorgen, bara glädjen. De fladdrande ljusen som snart ersätts av stadens mer påträngande ljus. Ljus som kräver att bli sedda istället för att inbjuda till betraktade.

Snart i bilen ut från Stockholm, norrut, på väg mot vintern. Pärlband av lyktor i natten. Köer på vägen in mot Staden. Som lysande halsband ormar de sig fram långt bort från ett fjärran jag inte känner. För barnet som är jag ter det sig som om kyrkogårdens alla ljuspunkter trätts på ett halsband och satts i rörelse. Det är vackert. Det vackraste jag sett i mitt hittills korta liv och på barns vis är naturligtvis alltsammans där bara just för mig. Men de tunnas ut till slut. Blir till korta ormar och till slut enstaka bloss. Så jag somnar. Glad att ha fått denna vackra present på min sjunde födelsedag.

Sausalito

Det kan inte hjälpas. Just idag skulle jag kunna checka ut från det lilla hotellet i Sausalito. Ta vägen, ettan, söderut över Golden Gate bron in mot centrala San Francisco. Men inte stanna. Vara nöjd med gårdagens middag nere vid Fishermans Warf, inte hummer den här gången, men nästan, avnjuta bluesen på klubbarna alldeles där i närheten och spårvagnen som man inte tror skall gå att bromsa men som går att bromsa mitt där i backen, som man överlevde turen med. Nej åka vidare. Genom San Francisco, ut ur San Francisco. Genom granplanteringarna med Disneygranar, varvade med vinodlingarna. Hur många som helst. Följ kustvägen. Ettan. En av världens vackraste vägar ner mot Los Angeles. Naturligtvis var man förutseende nog att hyra en öppen bil så caben åkte ner redan när man passerat Daly City. En berusande men helt alkoholfri färd med det väldiga Stilla havet på ena sidan med varma smekande vindar, denna soliga dag, och det motsägelsefulla USA på den andra med sin mix av allt som är bäst i världen och allt som är sämst i världen. En åtta under huven som mullrar och suger i sig bensin. Just idag denna resa är det inget som spelar någon roll. En sista gång eller ännu en gång göra det som måste göras för att locka fram leenden i vinternatten senare där hemma i Sverige. Leenden som utan denna resa skulle blivit tomma grimaser. Unna sig.

Inte skall du skjuta skallen av dig pojke

Han riktade pistolen mot tinningen. Hade nyss svept glaset med Absolut Vodka framför sig. Inget jävla citronskit. Bara vodka. Sprit för att berusa sig med. Pistolen, en tävlingsrevolver från hans ungdom, hade legat kvar i källaren med patroner och allt. För ett halvår sedan hade han fått domen. Det var liksom en smäll det också - som det här skulle bli. Alzheimers. Fucking jävla Alzheimers. Han skulle tyna bort. Inte veta vem han var om nått år. Skita på sig. Gå vilse. Inte klara sig själv tills han helt och hållit gick in i sig själv. Var borta. Skulle skämma ut sig och bli till åtlöje för alla sina sista år i livet. Lika bra att avsluta det nu alltså. Varit en stolt jävel hela livet. Hade fan aldrig bett någon om hjälp någonsin. Klarat sig själv. Tänkte fan inte börja be om hjälp nu. Ligga andra till last!/? Aldrig! Nu fick han fixa ett slut själv...

Det var då en liten kvinna plötsligt stod där framför honom på bordet. En kvinna med en självväxt käpp i handen. Ett huckle på huvudet och ett randigt förkläde över en sliten klänning. Klädd som om hon var bondmora på en gård under tjugotalet. Femton centimeter hög. Hon sa något till honom. En pipig lite sprickig svag röst, så han fick böja sig framåt för att höra. Sa "va sa du?" och insåg med ens det absurda i situationen.

"Inte skall du skjuta skallen av dig pojke"

Alltså här satt han med en pistol riktad mot tinningen och en femton centimeter stor gumma står på bordet och pratar med honom. Va fan!

"vad har du med det att göra?" svarade han istället för att be henne dra åt helvete som han först hade tänkt.

"Det är jag som är tingeling. den goda fen" hon log mot honom.

Nu kunde han nästan inte hålla sig för skratt. Tingeling. Den där tjejen som flög med sitt trollspö och sprutade ut stjärnor ur sitt trollspö i Disneyfilmerna. Det här var ju absurt.

"Så då får jag önska mig något då?" sa han liksom för att ha något att säga.

"Ja det var därför jag kom" sa den gamla tanten.

Då slog det honom. Hade det börjat nu var det nu som hjärnan hade börjat brytas upp. Så mest för att säga något så slängde han ute den första önskan han kunde komma på.

"Då vill jag ha fred på jorden"

och sen tryckte han på avtryckaren. Inget hände. Han tryckte igen. Och igen. Och pang. Kulan gick in i hans hjärna. Slog sönder kraniet på andra sidan och tömde ut innehållet på väggen. Det sista hans medvetande registrera var stjärnorna från den lilla gummans käpp som spreds ut från hennes käpp åt alla håll från den och som - men nu var hans medvetande utsläckt - skulle avsluta alla krig på jorden.

Dualism

Tre ljusstrålar som stävar ut från den perfekta sfären. Inget nittiograderstrams. Suttiotre grader, Ethundraelvakommatvå grader, trehundratreochenhalf grader. Alla gröna. Laserljus. Fotoner, Vågor - Dualism. Genererade av exciterade elektroner som faller från energi n-prim till energi m-prim. Deterministiskt. Med tvåhundraettionniomiljonersjuhundraettiotvåusenfyrahundrafemtioåtta meter per sekund färdas var och en av deras fronter genom universum. Den ena når sitt mål om trekommaettfyratvå ljusår. Den andra når sitt mål på tvåkommasjuettåtta ljusår. Den tredje når sitt mål om ettkommafyraettfyra sekunder. Men vem kan bry sig mindre om det.

Fläska på bara

Fläska på bara. Du är cowboy i Amerika nu lille vän. Det måste helt enkelt vara större, vara fetare, och ha fler ingredienser i det här landet. Du passar alltså in perfekt. Så kör på. Öka. Sockra, salta och toppa med glutamat. Mycket glutamat. Ta smör. Mycket smör. Inga centimetrar, ta decimetrar. Det skall drypa av fett. Mycket fett. Mycket mat. Att kasta på på golvet, det som inte orkar ätas. Ben. Kanter som fettet inte nått följer samma väg. Så vräk på. Låt kalorierna flöde. Som ett tecken på att vi är dom rika. Inga fattiga förlorare. Mår du dåligt ta en tablett. Knorrar magen och det inte hjälper ta en till eller öka, ta sprutor. Amputera en fot eller båda, men ät. Ät dig mätt. Du förtjänar det. Du blir glad av det. Nog får du ner lite till? Blind kanske men glad där framför tv'n med dina elektroniska leksaker och all din godis och dina snacks. Ät. Ät. Ät för tillväxten och för Amerika. Ät för att bli glad och fri och lycklig och inte en av dom där små löjligen taniga.

En kvinna med bara ben

Vid ett träd nedanför stupet på ett av Hälsinglands berg sitter en kvinna med sina bara benen i kors. Hon har en turkos fotlång klänning på sig. Nu uppdragen så att hennes vader och bara fötter är synliga. Ett tunt armband som verkar vara av guld kring hennes vänstra handled och ett halsband av läder med en liten mässingshammare hängandes i, runt hennes hals. Kvinnan blundar och sitter helt orörlig. Hennes ljusa långa hår följer vindens mjuka rörelser. Hon blundar. Inte påtvingat, bara lugna och avslappnade stängda ögonlock. Som om hon sov. Hennes barm rör sig med hennes andning. Inte mycket, inte ofta. Man anar att den här kvinnan, där inte långt från stupet, känner ett inre lugn. Ingenting i världen kan väcka det minsta uns av oro hos henne i detta ögonblick.

Strax bredvid henne porlar en bäck. Försiktigt, inte våldsamt, tar den sig ner mot sjön. Ändå målmedvetet. Vill tillbaks till havet. En bäck med sitt ursprung från vatten i en källa längre uppströms. Kallt, klart, friskt vatten som det Hälsingska berget med stupet tvingar upp till ytan med sina miljoner ton. Forsande upp ur underjorden av bergets tyngd. Till synes från ingenstans. Vatten som färdats i månader i underjordiska kanaler med kopplingar ända ut till de stora haven. Vägar som ingen människa känner. Bara anar. Jordens blodomlopp. Kvinnan hör inte bäckens porlande där i sin inre värld, men lukten av det friska vattnet registreras automatiskt av hennes hjärna. En av dom glömda dofterna. En gång livsviktig och igenkänd, nu självklar och därför undanstoppad tills den behövs igen.

Solen lyser genom bladverket. Björkar med löv som mognat under en halv sommar är nu effektiva fabriker. Fotosyntes. Energi, koldioxid och vatten blir druvsocker och syre. Energi för att bygga träd av. Energi som låter livet fortgå. Även andras. Dom som behöver det reaktiva syret. Det som skulle vara det giftigaste gift utom just här. Bäckens bidrar med vatten. Osmosens under suger den ut i trädets alla delar. Luften men också kvinnan bidrar med koldioxid. Solen bidrar med åtta minuter gamla fotoner utsända från kärnreaktioner i ett exploderande, imploderande helvete kallat solen, 149 600 000 km bort. Alldeles lagom långt bort för att främja livet just här. Fotoner med energi att bryta upp virvlande kolatomer med dubbelbunda syreatomer, splittrandes den mussepigglika vattenatomen för att bilda en längre kolkedja. Sex sammanlänkade kolatomer, tolv väte, sex syre. En grundläggande byggsten för växter. En byggsten att bilda nya löv av, nya grenar, rötter, bark, frukter, taggar, blommor och allt som växterna nu kan tänkas vilja bygga. Sockret för liv som människor baktalar.

Kvinnan sträcker på sig. Långe. Reser sig försiktigt. Går barfota fram till bäcken och fyller sin hand med det kalla vattnet. Dricker. Låter smaken av det kalla vattnet fylla sitt sinne. Hon har lärt sig det i sommar. Anar havet i dess smak. Går efter bäcken men svänger av snabbare ner efter berget vid en bro gjord av slanor. Ner mot andra människor och andra under. Hela tiden andandes in de överblivna och nyss bildade syreatomerna, tvillingar, från trädens fabriker, in sina lungor. Ett under om man nu vill se det. Ingenting för den som väljer att inte göra det.

Lennon

Det finns ingen ringklocka bara en dörrklapp i form av ett lejonhuvud. Jag använder den. Dörren öppnas och där står han då John Lennon och undrar hur man mår. Lite nyvaken sådär, men han verkar glad. Öppnar dörren och släpper in mig. Första tanken är naturligtvis. "Finns han på riktigt?" men det gör han tydligen alltså eftersom han nu står där framför mig. Jag är inte en sån där som blir starstruck så när han vill "sätta på kitteln" och bjuda på en macka så hänger jag med. Han plockar fram lite toastbröd och en vegetarisk pastej och börjar bre mackor. Frukost för honom, förklarar han. Slänger över brödet till mig så att jag också kan bre en macka. Letar upp en burk med pickels och en med inlagd gurka i svalen. Han tar pickels på sin macka och jag slänger på några skivor av den inlagda gurkan. Han gör trekant av sina på Engelmäns vis efter att ha skurit bort kanterna. Själv kör jag fyrkantigt på Svenskars vis med hårdtuggade kanter kvar. Tekannen kommer fram på bordet. I med lite grönt. På med mössan. En gul grön variant som får mig att tänka på Ljusdals bandylag. Får dra en stund. Han håller upp i våra koppar.

Teet smakar gott. Grönt te. Ganska starkt. Vi börjar prata mat. Jag berättar att jag är vegetarian. Han är det för det mesta själv också säger han, "men måste ha en riktig stor jäkla biff ibland". Ler lite pillemariskt. "Jag avstår helst säger jag." Han berömmar mig för det. Berättar sen hur han vill ha grejerna installerade. Jag frågar lite. "Hur bråttom är det att få allt klart?" Det är mycket nu. "Ingen brådska." Dom skall till New York imorgon och kommer inte tillbaka hit till England förrän om två, tre månader. Men då vore det ju bra om det var klart. "Inga problem säger jag." Så jag sväljer ner det sista av min macka och håller i mig teet. Mäter upp det som skall mätas och ger mig iväg. Tillbaks två veckor senare och installerar. Bara en äldre man där som läser upp. Vi träffas aldrig igen men min räkning betalas fem dagar för tidigt.

Mobuntu

Mobuntu blev till när hans far, Solen, penetrerade tidsväven och tände sitt ljus inne i hans mottagliga mor Universum. Det tog fyra miljarder år, så när som på en dag, för honom att födas och när det så skedde kastade hans stolte far sitt ljus över honom och betraktade sin blinde son med stor stolthet. Hans mor var en frånvarande mor, men en mor som vi må förlåta för det eftersom hon ändå var urmodern och alltså ständigt i födslovärkar. Alltid närvarande men likafullt biljarder ljusår bort från dem hon älskade och älskades av.

Mobutu's första år var svarta, blind som han var. Men ljuset som hans far så kärleksfullt öste över sin son värmdde honom och fick honom att sakta vänja sig vid och förstå världen som omgav honom. De första miljontals åren fanns bara hans far och han. Värmen förenade de två. När han sedan mödosamt öppnade sina ögon upptäckte han sina syskon. Först de som var honom närmast. Merkurius, Venus och Mars. Sen de andra syskonen, Jupiter, Saturnus, Uranus och Neptunus. Alla lika älskade av hans far som han själv. Han som ville ha sin fars kärlek bara för sig själv delade den i själva verket med andra. Hade alltid gjort det.

Avundsjukan, svartsjukan och det universella ursinnet grep Mobutu. Fyllde honom över brädarna. Han började kastade eld omkring sig. Lät sitt heta svarta skinn koka i vilt raseri. Hans andedräkt blev unken, svavelfylld, och han skapade svarta sotiga moln omkring sig för att dölja sig för dom andra. Hans far och hans syskon betraktade allt detta med sorg i sina hjärtan men visste också att det bara var en fas i Mobutus liv. Tiden, inte dom, fick hantera detta.

De miljonerna åren gick som miljoner år går och som man förutsett lugnade Mobutu ner sig. Mobutu började uppskatta sina syskon. Glädjas över deras dans tillsammans med sin far och under några hundra miljoner år njöt han av allt detta nyfunna och bara gick upp i sin virvlande dans med sina syskon och en ständigt närvarande, värmande, beskyddande far. Tills kometen Lea kom in i hans liv.

Lea var gnistrande och vacker och hennes svans var som glittrande pärlemor. Hon förtrollade Mobutu och han älskade och fylldes av henne från det första ögonblicket han såg henne. Men Lea visste att hon var en som ständigt skulle vara utanför. Aldrig på riktigt höra till. Bara komma på besök till någon hon älskade i korta stunder och hon förklarade det för Mobuntu. Tvekade. Men hans kärlek förtrollade också henne. Kärleken gjorde dem snart blinda för sanningen och de gav sig hän i varandra den korta stund dom hade tillsammans. Älskade som inga någonsin tidigare älskat i universum. Njöt av allt hos varandra tills Lea till slut ändå var tvungen att ge sig av på sin ständiga resa. Utanförskapet. Innan hon gav sig av så gav hon honom månen som en kärleksgåva som ständigt skulle påminna honom om att hon till slut skulle komma tillbaks och älska honom igen. Så att han, liksom hon, aldrig skulle glömma deras kärlek. Och dom såg efter varandra tills Lea inte längre gick att se.

Då brast Mobutu i gråt. Han grät så att floder bildades. Floder som rann ner dalar och bildade

sjöar. Sjöar som fylldes till bräden med hans tårar och bildade nya floder som rann vidare och till slut bildad vilda hav. Tills Mobutu inte hade några tårar kvar. Då hans far värmde hans tårar och skapade regn och moln som tröst för Mobutu. Lät floderna ständigt porla i ett evigt kretslopp av sorgsen musik. Mobutu blev en lysande blå diamant i universum i stället för den tidigare svarte, men han märkte det inte själv där han krampaktigt omfamnade månen och mindes sin älskade Lea. Månen, det kvinnliga, som hon lämnat efter sig. Som också drog honom till sig. Nästan hämtade vattnet och landet på hans yta över till sig i en evig omfamning för att minnas den stora kärleken mellan dom två. Han glömde aldrig.

Miljoner år gick. Haven var tomma. Landet var tomt. Himlen var tom. Mobutu ensam. Men Lea återvände. Ännu vackrare. Och hon såg på Mobutu och såg att också han var vackrare. Skimrande blå. Älskade ännu intensivare denna gång. Fyllde haven med liv. Fyllde bergen och dalarna med liv. Lät himlen få rörelse och liv. Startade livet. Det som är starkare än allt annat, med kärleken över att finnas till som den grundläggande sammanhållande kraften. Förundrades över allt detta och lät också livet, det skapade, dela denna förundran.

När Lea denna gång gav sig iväg visste Mobutu att hon skulle komma tillbaka, så han försjönk i djup meditation när hon inte längre syntes. Väntande till sin älskade åter skulle återvända och begrundande kärlekens mirakel i miljoner år tills de skulle förenade sig med honom i deras gemensamma intensiva kärlek. Han såg inte men anade att delar av honom förgjordes av dom som glömt allt detta. Som inte längre förstod att liv var kärlekens förlängning. Som istället var fyllda av girighet, hat och allt som var motsatsen till kärlek. Han lät dem hållas. Snart skulle Lea komma åter och då skulle inget kunna stå emot livet, kärleken och de goda krafterna som alltid segrade till slut. Så vist var universum ändå inrättat. Så han väntar...

Flyg iväg

Det var 27 grader kallt på Arlanda när planet lyfte från Arlanda. Nu var vi äntligen här. Tjugosex grader varmt. Lite trötta efter flygresan, men som vi hade längtat. Kunde inte sova nu. Förra året hade vi inte kunnat åka för det hade varit så mycket jobb nu äntligen skulle vi stanna en hel månad här i värmen.

Vi hyrde en båt på samma ställe som förra gången. Vädret skulle vara fint så vi gav oss iväg direkt. Iväg till vårt ställe. Den där viken som vi av en slump hade hittat förra gången vi var här. Kritvit sand, det turkosa vatten och bara vi. Hit kom sällan andra. En timme med båt rakt ut i havet. Ut bland öarna. Förbi dom där öarna där alla andra fanns, ut till en av dom yttersta. Dom som kunde vara farliga när vädret slog om. Runda den avlånga ön, ta sig in i lagunen och sen in i viken. Den som fanns inkilad i kalkstenen som ett slott med höga torn där himlens alla stjärnor i den kolsvarta natten bildade tak. Nu på dagen med den blåaste blåa himmel utan ett moln med slottsvägggar i grått- Här liksom bara för oss.

Cyklop, simfötter och snorkel med. Ankra upp. Kasta sig i. Inte så nog om det är med eller utan kläder. Simma bland mångfärgade osannolika fiskar i timmar. Tills huden veckar sig och nästan släpper. Motvilligt gå upp på på stranden och äta lite medhavd mat. Sträcka ut sig på en filt. Somna där i skuggan från dom höga klipporna. Dyka lite igen när man vaknat. Sväva där i drömvärlden några timmer till. Gå upp. Tända brasan där på stranden och sitta och titta på den stora röda solen som sänker sig ner i havet precis mellan klipporna. Mörkret. Natthjuden och så stjärnorna som framträder på himlen klarare än någon annanstans i världen. Bara sitta där och förundras bland krabborna som pilar fram på en strand på andra sidan jordklotet.

Ojdå drömde mig visst bort... det var ju i Los jag var... Men det skulle kunnat varit så...

Jag sliter musiken ur mig

Jag sliter ut musiken ur mig. Drar ut varje ansats till melodi. Varje rim, varje stavelse i en existerande eller begynnande text. Allt skall bort, hur ont det än gör. Det som håller sig krampaktigt fast i synapser och inte vill släppa taget. Men jag är starkare. Drar hårdare. Förstör. Krossar. Förgör i ett tempo som inte ligger långt efter en rasande demon lössläppt i en nyöppnad Orreforsbutik där det vackra blir till glaskross.

Ackordföljder som sitter där i musklerna åker samma väg. Förhårdnaderna på fingrarna får mjukna över tiden men innan dess skall också det ofödda ut. Träs upp på glömskans trådrullar och kastas i soptunnan. Det gör ont. Men bit för bit försvinner musiken. Det är Söndag, Augusti 1978. Min sista dag som musiker. Imorgon börjar det andra livet. Kunskap om elementarpartiklar och molekyler skall snart fylla tomrummet. Den existens som jag tidigare sjöng om men nu försöker förstå och lära mig allt om. Algoritmer och elektroniska kretsar. Utforskandet av ljudet, vågorna och kvantpartiklarna.

Men fast tiden går står jag fortfarande där och gråter på konserterna. Vänder mig och ser ut över publiken med tårarna flödande. Känner att hålet, eller är det saknaden, finns kvar där inom mig. Försöker fylla det med mer arbete. Fler timmar. Mer kunskap. Och lyckas nästan. Ibland.

En gitarr som hänger där på väggen som inte är min. Cornelis gitarrist, Conny, försöker övertala. Men jag flyr hals över huvud. Kom nästan för nära igen och det gör ont. Nu har tystnaden vunnit. Nu är jag ingenjören. Kall, beräknande och känslomässigt död och gitarren, en annan nu, som inte heller är min, får hänga kvar där på väggen. Samla tidens damm.

Och så en liten grodd som solen, eller är det dom man litade på, brutalt bränner sönder sommaren 2003. Det sista av det oskuldsfulla, orörda som fanns kvar. Det som skulle finnas bevarat och obesudlat längst in, är borta. Men den ger sig aldrig riktigt den där grodden. Där bland allt det bortbrända och fula tittar den försiktigt upp igen. Som om den faktiskt trodde att det fanns en framtid. Jag är dock helt säker, och trygg i förvisningen, att på det skall klacken på en stövel äntligen slutgiltigt kunna sätta stopp!

Fred

Han riktade pistolen mot tinningen. Hade nyss svept glaset med Absolut Vodka framför sig. Inget jävla citronskit. Bara vodka. Sprit för att berusa sig med. Pistolen, en tävlingsrevolver från hans ungdom, hade legat kvar i källaren med patroner och allt. För ett halvår sedan hade han fått domen. Det var liksom en smäll det också – som det här skulle bli. Alzheimers. Fucking jävla Alzheimers. Han skulle tyna bort. Inte veta vem han var om nått år. Skita på sig. Gå vilse. Inte klara sig själv tills han helt och hållit gick in i sig själv. Var borta. Skulle skämma ut sig och bli till åtlöje för alla sina sista år i livet. Lika bra att avsluta det nu alltså. Varit en stolt jävel hela livet. Hade fan aldrig bett någon om hjälp någonsin. Klarat sig själv. Tänkte fan inte börja be om hjälp nu. Ligga andra till last!/? Aldrig! Nu fick han fixa ett slut själv. . .

Det var då en liten kvinna plötsligt stod där framför honom på bordet. En kvinna med en självväxt käpp i handen. Ett huckle på huvudet och ett randigt förkläde över en sliten klänning. Klädd som om hon var bondmora på en gård under tjugotalet. Femton centimeter hög. Hon sa något till honom. En pipig lite sprickig svag röst, så han fick böja sig framåt för att höra. Sa “va sa du?” och insåg med ens det absurda i situationen.

“Inte skall du skjuta skallen av dig pöjk”

Alltså här satt han med en pistol riktad mot tinningen och en femton centimeter stor gumma står på bordet och pratar med honom. Va fan!

“vad har du med det att göra?” svarade han istället för att be henne dra åt helvete som han först hade tänkt.

“Det är jag som är tingeling. den goda fen” hon log mot honom.

Nu kunde han nästan inte hålla sig för skratt. Tingeling. Den där tjejen som flög med sitt trollspö och sprutade ut stjärnor ur sitt trollspö i Disneyfilmerna. Det här var ju absurt.

“Så då får jag önska mig något då?” sa han liksom för att ha något att säga.

“Ja det var därför jag kom” sa den gamla tanten.

Då slog det honom. Hade det börjat nu var det nu som hjärnan hade börjat brytas upp. Så mest för att säga något så slängde han ute den första önskan han kunde komma på.

“Då vill jag ha fred på jorden”

och sen tryckte han på avtryckaren. Inget hände. Han tryckte igen. Och igen. Och pang. Kulan gick in i hans hjärna. Slog sönder kraniet på andra sidan och tömde ut innehållet på väggen. Det sista hans medvetande registrera var stjärnorna från den lilla gummans käpp som spreds ut från hennes käpp åt alla håll från den och som – men nu var hans medvetande utsläckt – skulle avsluta alla krig på jorden.

Låt dörren stå öppen

"Låt dörren stå öppen."

Det var det sista hon hade sagt innan hon dog. Han hade gått ut från det unkna sjukrummet bara en kort stund. För att få lite luft. Han hade verkligen behövt lite frisk luft i lungorna just då. När han kom tillbaks andades hon inte längre. Hade lämnat honom ensam kvar. Passat på, som om att dö var för privat för att delas med andra. Han brast inte i gråt. Inte då. Det skulle finnas tid att brista och gå sönder senare. Istället satte han sig vid hennes sida och höll hennes hand. Satt där i timmar. Kände den kallna.

Dom hade träffats när dom var väldigt unga. Älskat varandra från första stunden dom såg varandra. Så självklart redan vid första ögonkontakten. Själsfränder. Det hade varit rätt också såklart. Nu hade man levt ihop i nästan trettio år. Delat varje dag. Ja, nästan i alla fall. Längtat efter varandra när man inte kunde vara nära. Det var egentligen konstigt att det kunde vara så efter så många år. Men hon hade alltid överraskat honom. Ordnat tillställningar med vänner när han fyllt år. Beställt hemliga resor som han inte visste om. Kommit hem med en liten obetydlig present när hon återvänt från någon av sina affärsresor. Kastat sig om halsen och kysst honom och sagt hundra gånger och hundra gånger till hur mycket hon älskade honom, ofta bara efter att dom bara varit ifrån varandra en enda dag. Alltid sagt hur mycket hon älskade honom. Alltid. Utom de sista veckorna. Smärtan hade varit nog. Tagit hela hennes sinne i pant. Och när inte smärtan fanns så hade hon varit borta, drogad, för svag. Nu fanns hon inte mer. Hon skulle aldrig mer säga dom där orden.

Han reste sig. Det fanns mycket att ordna. Begravningsbyrån skulle kontaktas. Vänner informeras. Båda deras föräldrar var döda sedan länge men det fanns bröder och systrar som måste få veta. Minnesceremonin hade dom planerat tillsammans. Alla som ville skulle få komma. En vän skulle sjunga. En annan spela. Det skulle bli fint. Hon hade själv valt sin gravsten. En vit natursten. Och överst, ovanför hennes namn, skulle den ha en textrad. Den hon tyckte var allra viktigast. "Jag älskar dig" skulle det stå. Texten som han hädanefter alltid skulle se när han besökte graven. Den text hon ville att han alltid skulle se när han besökte henne. Jodå, han älskade henne också och tänkte inte sluta med det nu. Aldrig!

En liten jävla sten

En liten jävla sten. Det enda som finns kvar. "Va fan är det här." Undrade han. Det borde ha funnits smycken och kontanter. Men inte då. En stenhjävel i ett träskrin. Skrinet säkert mer värt än stenen. En grå vanlig liten skitsten.

Hans farsa dog några dagar tidigare. Hans rika farsa, Han som sålde skogen, hundratals hektar, och gården, den stora, när hans mamma dog och stack ut i världen. Reste tåfödan överallt. Gjorde av med en jävla massa pengar. Förverkligade sig själv som han sa gubbjäveln. Rätt åt honom att han åkte på den där stroke när han kom hem så att han hamnade på det här förbannade hemmet. Hade varit lam och inte kunnat prata. Klart han hade varit hit några gånger men hade äcklats av att han dräglat och mumlat. Inte fattat ett dugg av det han försökte få fram. Gubbe! Inte orkat lyssna. För det mesta hade han bara lagt fram frukten eller vad han nu hade med sig och sen sagt hej och gått igen. Inte klarat av att stanna.

Drygt trettio tusen på bankkontot och en sten det var det enda som fanns kvar. Trettio lök som skulle räcka till begravningen inte mer. Helvete! Han hade räknat med att kunna betala av sitt eget hus med arvet nu när gubben var död. Men det sket sig alltså. Han hade levt upp alla pengarna den fan.

Han kastade stenen i papperskorgen och tog skrinet med sig. Begravningsbyrån behövde instruktioner och han tänkte åka förbi dom innan han åkte hem. Skrinet fick han väl behålla som ett minne. Fanns ju inte annat kvar än det arv han fått som förskott efter sin morsas. Skitgubbe! Så han gick. Stängde dörren till rummet där på hemmet.

I papperskorgen låg stenen och mindes. Ja, alla vet inte att stenar kan det. Vet inte ens att stenar har ett "jag". Obildade är vad dom är. Men varför skulle dom inte kunna det? Den kände sig väl lite förörättad av att så bryskt blivit förpassad hit men accepterade sitt öde. Stenar har en annan tideräkning och det skulle komma andra tiden det var den helt säkert på. Bättre tider. Som när den låg där uppspolad på stranden vid Stora barriärrevet och den vackra kvinnan tagit honom i sin hand. Hållit honom och gett honom som ett minne till den gamle mannen. Sagt att den alltid skulle påminna honom om dom Australiensiska vindarna och om dagarna här på revet. Dom hade blivit vänner här. Hon bara några och tjugo, från Danmark och han sjuttiofem,. Nej ingen kärlekshistoria. Bara vänskap. Vänskap mellan en kvinna som var vacker som kvinnor är i den åldern och han en skrynkelig, senig gammal man. Stel och krokig. Dom hade träffats en kväll och bara börjat prata om det dom såg. Sen hade det bara fortsatt. Dom hade suttit där på dagarna och diskuterat världen. Snorklat tillsammans och sett havets under. Sen pratat i timmar om det. Legat på en filt på stranden under natten och sett upp mot universum. Pekat ut de olika stjärnbilderna för varandra. Två så olika människor som här på andra sidan jordklotet känt en osannolik gemenskap under några dagar. Som var födda femtio år fel i förhållande till varandra men i allt annat hade allt gemensamt.

Nu fick han stenen av henne. Det var hennes sista dag. Hon skulle resa hem och det var dags för henne att ge sig av. Han skulle vara kvar några dagar till och sen åka ut i bushen. En kram. Tårar och sen stod han där själv med bara stenen kvar. Dagen efter hade han köpt en ask av en Kines och lagt stenen där. Bevarat den som ett minne av det som med all säkerhet skulle bli resans höjdpunkt. Bevarad för att påminna honom om det. Vård allt i värden. Och så hade det naturligtvis blivit. Allt är sällan vad det ser ut att vara och värdet hos något är något väldigt subjektivt om man nu törs tänka själv såklart.

Grisarna har rymt

Det gick en ryckning i landet från Smygehuk upp till trekröset. En man i Östersund satte en pepparkaka i vrångstruken och fick föras till sjukhus. En annan nere i Norrköping cyklade rakt in i en spårvagn. Alla tåg i Stockholm stannade. Bromsade in där dom var och förblev stillastående. Bilar på Götaälvbron stod stilla där ute på bron med bilradion på och med passagerarna koncentrat lyssnande. Sverige stannade. Det var kris. Statsminister Svensson talade i radion.

- "Alla grisar har rymt. Det blir ingen julsinka i år! Det är nationell krisläge med andra ord. Alla upptänkliga resurser har satts in och extra enheter från försvaret kommer att användas i sökandet efter de saknade. Rapporter kommer från hela världen om att detta har hänt överallt över hela jordklotet och ingen har någon förklaring. Samma sak har tydlig hänt också med kalkoner över hela världen. Fån en dag till en annan var både grisar och kalkoner borta utan att det har gått att finna ett enda spår efter dem. Inte ett ynka spår."

Samtidigt på ett rymdskepp som i hyperfart avlägsnade sig bort från vårt solsystem. Kapten Knorr stod på bryggan på det intergalaktiska rymdskeppet no-bacon. Nöjd över lyckad operation. Man hade räddat alla kompisar. Alla var nu i trygghet på något av rymdflottans skepp. Nu skulle man bara färdas hem. Full fart på alla maskiner. Överljusfart genom rymden var det som gäller. Människorna på jorden hade aldrig varit någon egentlig fara. De var mycket underutvecklade och man hade observerat dem i flera år och sett hur man behandlade bröder och systrar. En del i stora rådet hade röstat för att man skulle utplåna jorden helt eller i alla fall människorna efter att kamraterna var räddade men den mer fredliga fraktionen i rådet hade vunnit. Man lämnade människorna helt åt sitt öde.

Man hade som en eftergift åt den militanta fraktionen i rådet också gjort en annan sak som människorna ännu antagligen med sin vanliga senfärdighet ännu inte hade upptäckt. Man hade placerat ett virus med ett genom som gjorde att människor blev allergiska mot kött helt och hållet. Åt någon kött efter att ha blivit infekterad så fick den personen helt enkelt magsmärtor. Rejåla magsmärtor. Magsmärtor som skulle få människosläktet att avstå från kött i framtiden. Det skulle väl få detta krigiska mördarsläkte att ändra sitt beteende.

Rymdskeppen landade på planetet Nocturn i galaxen Selekolium bara några dagar senare. En grön planet där alla arter levde i fred med varandra. Grisar och kalkoner släppte ut på gröna fält. Lyckliga nu. Majs och korn växte vilt i obegränsade mängder. Det fanns grunda härliga gyttjegropar som man som gris kunde rulla sig i och njuta av tillvaron i. Porlande bäckar och åar med friskt vatten säkerställde att det alltid fanns färskt vatten tillgängligt. Två solar lyste över planeten. En planet som alltid hade en jämn och behaglig temperatur och passade grisar perfekt. Inte helt fel för kalkoner heller när man tänkte efter.

Kalle vaknade. Han hade somnat på lunchrasten. Det gick ju inte. Snart var det jul. Slakteriverksamheten gick för högttryck. Han reste sig och gick fram till inhägnaden och tryckte elpis-

tolen i ryggen på den gris som stod närmast. Tvingade in den i gången. Framåt. Snaran drogs åt om bakbenen när grisen passerade den. Den hissades automatiskt och med ett ryck upp i taket till ett löpande band som ringlade fram där samtidigt som ena benet bröts av. Den sprattlade så vilt att höften också bröts. Skrikande åkte grisen in i maskinen som kolmonoxidbedövade den. Den roterande klingan gjorde ett snabbt snitt i dess hals när den kom ut ur maskinen. Blodet började forsa och samlades i en ränna i golvet. Blodpuddingsrännan. Man skulle ha mat efter jul också. Det ryckte i kroppen. Ångade om det varma blodet. Grisen åkte vidare in i fabriken där på bandet i taket när blodströmmen började avta. Skållbad och slaktknivar väntade och Kalle gick tillbaks och tvingade in nästa djur. Det var 387 stycke kvar innan han fick gå hem. Nog skulle det bli jul i Sverige i år också.

En nyckel

Det fanns alltså en nyckel till allt det där hon ville ha. Idag hade hon äntligen fått den. Det vara bara att sätta den i låset så fick hon precis det hon ville. Det var ingen märkvärdig nyckel. Rostig. Gammal. Bara tillverkad för tre stift. Inget märkvärdigt med den alls. Hon hade förväntat sig att den skulle skimra av guld. För visst borde en såhär märkvärdig nyckel skimra av guld och ha diamanter fastsatta på sig. Vara en nyckel för kungar, drottningar. Eller åtminstone vara självlysande. Visa att den var nycklarnas nyckel. Istället var den alldaglig. Vanlig. Snarare mindre uppseendeväckande än mer uppseendeväckande.

Nyckeln var kall. Hon höll den i sin hand. Slöt handen omkring den. Värmde den med sin egen inneboende värme men nyckeln verkade inte ta åt sig handens värme. Den förblev kall. Innehöll en kyla som fortplantade sig in i hennes kropp. Fyllde handen, alla ben och spred sig sakta upp för armen. Upp mot axeln, upp över nyckelbenen och rakt över halsgropen mot den andra axeln och sen nerför den vänstra armen. Samtidigt nedåt genom hennes kropp och upp genom hennes huvud. När kylan nådde ner mot hennes hjärta rös hon. Skakade till som en inre jordbävning hela hon. När kylan nådde ner till hennes mage kände hon sig lugnare än hon tidigare varit i hela sitt liv. När den inramat hennes huvud och nått till hennes tår var hon i en annan värld.

Hon såg en man med kåpa. Han gick i ett trångt gränd. Hon kände lukterna som om hon var där. Hörde vinden och ljudet av mannens hasande men snabba steg. Mannens ansikte var fårat som av ett hårt liv utsatt för dåligt väder och ogynnsamma vindar. En gammal man som levt det livet länge. Buskiga ögonbryn och ett helt vitt hår som till större delen täcktes av kåpan. Mannens ögon glödde. Där fanns vanvett blandat med förväntan. Hon anade snarare än visste att grunden till denna brinnande blick kom från ett överjordiskt hat. Mot vad hatet var riktat kunde hon inte avgöra. Men det fanns där. Tydligt och klart.

Mannen svängde av och gick in genom ett ännu smalare och mörkare gränd. Kanske bara en meter brett. Lukterna av avföring var starka här. Han gick fram till en dörr. Öppnade den och gick in. Det luktade fuktigt och instängt här inne. Han tände en oljelampa. Hon såg ett smutsigt träbord och en spis. En säng med en grov brun filt på men ingen madrass eller kudde. Ett golv med halmströ.

Mannen satte sig vid bordet. Fällde ner kåpan. Hans hår var verkligen vitt. Ett hår som aldrig eller sällan sett en kam och som i tovig lockar räckte den gamle mannen ner på axlarna. Mannen tog fram något ur sin ficka höll det i sin hand. Först såg hon inte vad det var eftersom handen låg i skugga. Sen drog mannen oljelampan mot sig och då såg hon vad det var. Hennes nyckel. När mannen slöt handen om nyckeln visste hon vad som väntade och något hos henne anade mer än kände att samma kyla som hon nyss upplevt spred sig också i mannen. Hon förflyttades återigen.

En strand. Ett barn. En flicka på kanske tio år. Långt ljust hår. Ett öppet ansikte. Vågor från havet dånade in mot stranden. En ljum vind. Ett blått hav.

Resten av denna berättelse är censurerad av Facebook eftersom en skojig bild saknas.

Jag sänder ut mina döttrar

Jag sänder ut mina tre döttrar för att förgöra världen. Hedvig för att med sjukdom plåga dom levande så att de kräks upp sitt inre och sedan inte orkar leva längre. Solveig som förgör med elden. En eld som sprider sig över kontinenterna hetare än någon annan eld och förgör allt levande. Sigbritt som uppfyller de eldbefängdas önskan om vatten, men med mer vatten än någon levande någonsin kan tänka sig så det återstående livet drunknar och dör. Systrarna kommer att återställa ordningen. När deras upp.....

=====

För att läsa resterande text måste du ha ett plusmedlemskap. Betala in x kronor på kontot y för att blir det.

Tre flodvågor

Man skulle kunna tror att solen inte skulle gå upp den här dan. Tre dagar tidigare hade den stora flodvågen rullat in och i tre omgångar förstört hela deras livsmiljö. I dess spår hade eldar härjat. Så motsägelsefullt. En flodvåg som föder elden. Eld som med brinnande raseri förgör det som vattnet inte nådde. Så dagen efter kom det första fallet av den dödliga pesten. Alla kände den. De blå blåsorna på kroppen. Den plågsamma men ändå turligt nog snabba döden som följde när den drabbade spydde upp sina inälvor just före slutet. Historien levde kvar om hur den för bara några få decennier sedan nästan utplånat människorna som bodde här i viken. Det fanns dom som ännu mindes hur liken hade staplats i högar och eldats upp på nätterna så att stanken av brinnande kroppar legat stark över staden nattetid. När den drog sig tillbaks den gången var det bara ett fåtal levande kvar. Dom som kände sig utvalda. Dom som var tvungna att snabbt bilda nya band med varandra för att livet skulle gå vidare. Det hade det gjort. Tills nu.

Det tog tio dagar för pesten att ta ett ordentligt grepp i staden. Ta barn från föräldrar. Dela på makar. Trolla bort hela generationer av människor. Värre den här gången än förra gången. Nu fanns snart ingen ens som kunde samla ihop och elda upp liken. Förruttnelsens stank fyllde staden. Förruttnelsen som lockade till sig de vilda födosökande djuren. I mängder intog dom staden och frossade i obegränsad tillgång på föda. Dom få överlevande samlades för att just försöka överleva. Man var tvungen att ge sig iväg. Vattnet gick inte att dricka. Mat fanns inte längre. Så överlevarna vandrade upp i bergen. Ytterligare decimerade av ditlockade anfallande djur. Pesten spred sig fortfarande. Dom som drabbades lämnades kvar så fort blåsorna syntes. Det fanns inte tid för barmhärtighet längre.

Det tog fyra veckor att nå bergsposteringen. Nu levde sju unga kvinnor och en man. Ingen hade blivit sjuk dom senaste fjorton dagarna så man var var nästan säker på att pesten släppt sitt grepp. Bergsposteringen var öde. Också denna utpost hade tydligen drabbats men man kunde tydligt se att liken här bränts innan människorna gett sig av. Men vattnet var drickbart här och mat fanns i överflöd. De närmaste månaderna sökte man fler överlevande i de närliggande bosättningarna. Man vandrade vida omkring men alla städer låg öde. En homosexuell man och sju unga kvinnor var de enda överlevande. Gud fnissade lätt i sin himmel.

En liten bäck

En liten bäck som porlade tar sig fram genom skogen. Björkar. Ljusgröna blad. Sådana som dom är i början av sommaren. Vi vet att vattnet går att dricka. Källan ligger bara några kilometer upp mot bergen. Så jag kubar min hand och fyller den med kallt, klart vatten och dricker. Det är såhär vatten smakar. Inte märkvärdigt, bara friskt och gott och enkelt.

Vi har cyklat hit. Är lite svettiga för det är en varm dag. Går stigen ner mot sjön. Den som också bäcken har som mål. Här är det bara vi och sommaren. Naturens ljud. Inga trollsländor ännu. Dom kommer senare. Karin längtar efter dom. Hon har nog varit en. Men svalorna flyger där uppe. Högt. Hitkomna för inte så länge sen men redan igång med sina bestyr. Kanske bor dom i Afrika och är här på semester eller också är det tvärt om?

Sjön syns där mellan träden när vi går stigen fram. Djupare blå än himlens ljusare blå. Sjön som samlar allt det som alla dom små bäckarna fyller den med. En samlingsplats för vattenmolekylernas väg mot havet. En mor. Som en busstation eller flygplats är den sjön. En del vattenmolekyler dunstar och går upp i atmosfären och färdas över jorden som de modernaste luftskepp. Andra omvandlas till andra molekyler, enkla eller komplexa och åter andra slingrar sig vidare ut genom utloppet i sjön. Till ån och ner, under, forsende, porlande tills de till slut når havet. Är hemma.

För oss är det svalka. Vi klär av oss och kastar oss i det blå precis som vi är. Kroppen huttrar till först men anpassar sig snart. Bestämmer sig för att vilja vara kvar här i det våta. Flyter runt i det ursprungliga. Är det livmodern vi minns? Lättrörlig. Osmotiska principer verkar på huden och vatten smyger sig in under hudens ytterlager. Sötvatten. Vi njuter av det svala och av lyftkraften. Miljarder vattenmolekyler som lyfter våra kroppar uppåt. Bär oss i det element som står för merparten av vår längtan. Först luften, sen vattnet. Ligger här tills osmosen gjort huden knottrig. Den som försöker återskapa livmoderns livsmiljö. Stiger motvilligt upp. Låter solen torka oss, återställa balansen för ett liv på land. Cyklar sedan hem till det vanliga. Nu upplyft också i själen.

Punkare

Hon högg mig rakt i hjärtat. Inte med en kniv utan med ett enda ord.

- "Punkare!"

Jag ville förklara att jag var hårdrockare men hon var redan på väg därifrån. Det fanns inget annat att göra än att lägga av och dra därifrån.

Västerut

Jag åker österut mot solnedgången. Precis i en gammal Amerikansk västern färdas jag fram där på den skumpiga vägen. Det är högt upp. I Hälsingland går vägarna rakt över bergen. Inte fejt runt dom som i andra landskap. Den Hälsingska vrångheten fanns också hos dem som en gång drog vägarna här. De förbannade bergen. De som är så vackra. Utan dem hade jag inte varit kvar. Men det är såhär högt upp man måste vara för att se dem. Se det blånande.

I dalarna regerar skogen. Mörkret, det dystra och det eftertänksamma. Om man inte är nära älven. Där spritter det. Ljuset dras mot flödet och lyser upp det som finns runt den. Se bara på Järvsö, Ovanåker. Ser man bergen här uppifrån är dom som mjuka vågor på ett stort hav och man själv bara en guppande kork på tillfälligt på besök på vågkammen. Vågor som rullar bort där mot Norge någonstans. Eller i alla fall till Jämtland eller är det Härjedalen just här? Hälsingska gränsen är svår västerut. Det kan lika väl vara Dalarna som glufsar i sig en kil av landdet just här.

Men det är Hälsingland som är mitt. Känner att jag vill dö här. Jag som en gång längtade bort så det värkte. Men nu kan jag med kärlek i tanken flyga in i landskapet förbi Hölick. Havet övergår i Hälsingska berg just här. Sen rullar dom in över Dellensjöarna, Ljusnandalen in i de trolska skogarna och det orörda, vildmarken, tillbaks ner mot Voxnadalen och ut mot havet igen. Skrythusen. Hälsingegårdarna. Torparstugorna. Fäbodvallarna. Folket som står för sina ord. Den Hälsingska vrångheten. "Det skall nog f:n gå." "Vi klarar oss själv" mentalitet. Industrierna som dött. Folket som har Hårgasången i blodet. Som tänker stanna här och vinna banyfinaler. Hälsingsk stolthet.

Men för en del är allt det här bara skog såklart. Mörker. Vrånghet. Myrar. Mygg och en massa skrämmande rovdjur Det är sant också såklart. Det är det vi alla ser ibland. Hälsingland är enkelt att ta in i Järvsö, i Ovanåker efter Voxnan och i Hölick. Där är landskapet som en vacker kvinna. Lätt att bli kär i. På andra ställen är det svårare. Där måste man söka innanför det man ser på ytan. Lyssna lite mer. Syna lite noggrannare. Där träden skymmer sikten får man resa sig över dom för att se. Med en liten ansträngning blir man oftast rikt belönad så som det oftast är när man ger sig tid att utforska det icke uppenbara. Det man oftast ändå måste söka efter ett tag. När det självklara är för självklart. Det riktiga Hälsingland ligger liksom där under ytan och lurar.

Hälsingland, där bor jag

Vägen hem och det är så där gnistrande igen. Det är verkligen så vackert att det gör fysiskt ont inom mig. Gör ont på ett gott sätt. Det finns inga fotografier som kan vidarebefodra känslan när man färdas genom allt det här. Kanske en dikt kan, en sång, eller en målning. Vet inte. Men absolut inte ett fotografi.

Hemåt, det är fortfarande västerut över bergen. Mysingsborg. Helvete vad vackert Hälsingland är här på skogen idag! Jag saktar ner och njuter av det jag ser. Tar in fyller på. Blir nästan förbannad - så jävla vackert är det. Men lik förbannat längtar jag till sommaren också. En enklare tid. Januari och Februari är svärmånader. Månader man kan arbeta hårt på. Knappast göra något mer. Svärmodet ligger som en lock över hela den här världen under dom två månaderna. Man smiter undan med arbete. Måste det. Till och med låtsasarbete kan fungera bra där. Tills Vasaloppsöndan. Då vänder det liksom. Hoppet återvänder. Man kan peta ner några frön i jorden. Jord som är sommar när fingrarna trycks ned i den. Annars är det bara sådana här dagar man får hoppas på. Dom som hjälper en igenom.

Också det värdliga hjälper till. Bilen gick igenom besiktningen. Tredje försöket men ändå. Maten till helgen bunkrad. Köpt stövlar så jag kan burra runt med snöslungan utan att bli blöt om fötterna. Ätit årets första semla. En bra dag alltså i ett vackert Hälsingland. "Hälsingland". Säg det för er själva. Smakar gott på något sätt där i mun. Där bor jag!

Den nya tiden är här

Den söta flickan ställde sig upp i klassrummet. Slängde sina böcker och sin blå miniräknare genom fönstret. Glassplittret landade i ölandstoken under fönstret som vajade till men till synes stolt och förolämpad reste sig igen när det rutade kollegieblocket och sedan den blå miniräknaren passerat den. Den söta flickan såg inget av detta. Hon gick fram till sin lärare, harklade sig och hämtade segt slem långt ner i strupen och spottade honom rakt i ansiktet. "Fuck you!" sa hon och gav fingret till sin nu upprörde men annars så känslokalle lärare i matematik. Han som nu fått en helt klart högröd färgskiftning i sitt ansikte.

Klassen, tjugotvå unga, började prata i mun på varandra när den söta flickan försvann ut genom dörren. Läraren rev av ett blad från sitt eget kollegieblock och försökte torka bort slemmet från sitt ansikte. Det lyckades inte fullt ut. En sträng slem hängde ner från vänstra delen av hans haka. Han hade fått nog nu. Han ville inte vara lärare. Hade aldrig velat vara lärare. Det var barnet som fått honom till det. Den där nu bortskämda tonåringen som alltid, varje dag, spelade musik så jävla högt där hemma i sitt pojkrum så att han inte kunde tänka. Men nu var det nog. Han stormade ut. Mot rektorn. Nu skulle han säga upp sig. Avsluta den här skiten.

Magnus hostade till. Han ville ju inte heller vara här. Det här var hans morsas ide'. Hon som var ekonomichef på det stora företaget. Hon som visste precis vad han ville. Korrigering! Trodde hon visste. Men Magnus ville bara spela med sitt band. Hatade matematik. Hatade allt vad fucking jävla skitekonomi hette. Han reste sig upp. Gick ut för att spela, spela, spela och aldrig sluta spela. Sin väska lämnade han kvar. Böckerna i den skulle han aldrig någonsin behöva igen.

Sofia grät. Hon var känslig. Orkade inte med sånt här. Hon hade trott att det här var en bra skola. Här där hon skulle inleda sin karriär som skulle ta henne vidare in i executive-rummen. Nu fick det vara nog. Det fanns andra skolor som kunde ta henne dit hon ville. Hon vek ihop boken. Packade ner penna, linjal, miniräknare och ett gammalt tuggummi och la alltsammans försiktigt i sin axelväska. Hängde den på axeln. Sköt in stolen försiktigt. Reste sig och gick ut genom dörren utan att se sig om på någon av dom andra.

Den nya tiden var här. När alla gjorde det dom verkligen ville utan hänsyn till någon annan. Samhällen skulle rasa. Människor skulle rasa. Relationer brytas. Värden krossas. Men när allt var över skulle jorden vara ett bättre ställe att leva på. Kanske.

Japan - en dröm

Jag går där i en Japansk stad. Håller yngste sonen i handen. Han är liten igen. Jag har bara ett par shorts på mig. Bar överkropp. Inte likt mig. Det är varmt såklart, därav den bara överkroppen. Jag ser reklamskyltarna tydligt, ser de låga husens fasader, hör folket. Beundrar det jag ser. Det är definitivt en stadskärna.

Möter Karin på ett Sergels torgslignande torg. Överlämnar sonen eftersom jag har glömt något på hotellet. Oklart vad. Går tillbaks i rask takt och är snart tillbaks. Vi skall tydligen träffas igen på ett matställe av något slag. Det är litet och det är lågt i tak. Ett tak som består av plywoodskivor. Jag ser ådringen tydligt. Köket är en del av lokalen. Egentligen bara en spis. En smal lite sliten Japan lagar maten där och han har en vit scarf på huvudet. Eller en som har varit vit. En äldre man, lite rund kommer in och går mot spisen. Jag känner tydligt att det är han som är chef för stället. Han har pondus trots att han är betydligt kortare än vad jag är. Han sticker fingret i min stora mage. Flinar och skakar på huvudet. Menar att jag kanske inte behöver mer mat. Det är det enda sätt vi kan kommunicera eftersom vi inte har det gemensamma språket. Men han ler och går mot spisen, menar visst inget illa. Skojar. Karin står och tittar i taket. Där är en karta ritad över staden i bläck och vi studerar den noga. Tydligen skall vi vidare någonstans efter att vi har ätit...

En dröm. På morgonen idag. Jag minns sällan mina drömmar men är lika fascinerad varje gång jag gör det. Oftast är de inte så jordfasta som den här. De brukar vara betydligt mer skruvade. Men här ser jag den här staden och situationerna lika tydligt som om jag såg den/dom i verkligheten. Jag känner min sons hand i min hand som om den verkligen var där. Jag känner den fuktiga värmen, oset från spisen där på matstället. Hör språket. Ser färgerna. Kan inte för mitt liv skilja detta från en verklig händelse om det inte var så att jag vaknade. Det är just att vakna, att komma tillbaks till "verkligheten" som gör att jag definierar det jag upplevt som en dröm.

Vi tar "verkligheten" för så självklar. Den vi ser där omkring oss med våra begränsade sinnen. Vi är snabba att tokigförklara dom som ser annat. För snabba tror jag. För liksom jag tror att drömmarnas funktion kommer att omvärderas så vet jag ju att verkligheten inte på något sätt "verklig" ser ut som den vi upplever. Vi lyssnar genom ett smalt filter, ser genom ett smalt rör, känner nästan inte allt, luktar inte alls osv. "Verkligheten" är något vi inte kan förstå oss ens. Vi kan bara ana den. Nudda vid den. Just den tanken skall vi ha med oss varje dag när vi upplever det vi ser och drömmar. Och hör människor berätta om sånt vi inte förstår, har sett, har luktat eller har upplevt.

Jag vill gråta

Jag vill gråta men kan inte gråta. Jag är ju stor nu. En vuxen man. En som inte längre gråter. I alla fall inte när någon ser eller när det finns risk för att någon ser. Det finns ingen att gråta ut hos. I sängen ligger min mamma. Hon jag alltid kallat morsan. Hon andas inte mer. Varm fortfarande. Jag måste ordna saker. Ringa samtal. Brorsan måste få veta. Begravningsfirman kontaktas. Så jag gör allt det där. Tills det inte finns mer jag kan göra. Personalen har klätt på henne nu. Egentligen skulle dom ha åkt hem redan. Morsan är fin. Ligger som hon sover där på sängen. Så liten. Jag säger hej och åker hem.

Besök på begravningsbyrån nästa dag. Väljer kista. Väljer urna. Sen till äldreboendet igen. Brorsan med fru tittar in och tar adjö på väg bort till värmen. En kort sista stund. Jag stannar när dom åkt. Ser hennes lilla kropp för sista gången. Gråter inte. Begravningsbyrån kommer och lägger henne i kistan. En kropp jag känner men som inte är hennes längre. Dom rullar iväg med henne. Jag stannar en stund till. Känner att hon inte finns här som hon egentligen aldrig funnits här. Så jag går. Åker till farsans grav. Där där hon också nu snart skall ligga. Där brister det. Jag kan gråta på riktigt. Hulkar. Men bara en kort stund. Platsen är för offentlig ändå. Samlar mig. Besök hemma från Holland den här veckan och jag vill vara för mig själv så jag sätter mig i bilen och drar iväg. Besökarna har fått sköta sig själva hela veckan eftersom jag vakat. Gasar iväg. Mil. Mot kusten. Havet får trösta mig. Söderhamns skärgård. Klipporna i Hölick. Men trösten finns naturligtvis inte där heller. Man kan aldrig fly från sig själv. Men det är skönt att vara bara själv.

Jag gråter egentligen aldrig igen. Känner ingenting på begravningen. Ingenting när vi sätter ner urnan. Ingenting när vi städar ur hennes rum. Ingenting när hennes namn finns där på gravstenen. Vuxna män gråter ju inte...

Tre vägar

Det finns tre vägar framför oss. En som går ut mot havet. En som går upp mot bergen. En som går mot dom stora skogarna. Vi har bett till Gud och Madonnan i åtta år nu om vägledning för att veta vilken väg vi skall ta. Än har vi inte fått ett entydigt svar. Så vi ber dagligen om detta. Vi ber de flesta timmarna på dygnet. Vi svälter nämligen. Några av oss - dom som kallar sig vetare - använder logiken och dess metoder för att hitta en lösning. Efter åtta år har man bara kommit fram till att den ena vägen går till havet, den andra till bergen och den tredje till skogarna. Det visste vi redan. Vilken vi skall välja, vilken som är den rätta, kan ingen vetare säga.

Vårt folk har alltså stannat här vid korsvägen. Innan vi vet vilken väg vi skall välja blir vi kvar här. Umbärandena är svåra för vårt folk. Vi svälter som sagt. Våra barn dör och våra kvinnor torkar ut. Men vi måste välja rätt väg. Fel väg skulle innebära att vi inte kan bli lyckliga. Bara rätt väg kan garantera det. Så vi ber till den store guden för att han skall ge oss vägledning. Vi måste få den snart nu innan vi alla dör. En ärofylld död i Guds tjänst javisst.

Vi har sänt frivilla som skall utforska vägarna åt oss. Vi har valt dom svagaste. Dom som inte betyder något för oss om dom blir krossade där dom går på sin tilldelade väg. Ingen har kommit tillbaks. Alla har tydligen krossats. Det är det enda sätt vi kan tolka det hela på. Varför skulle dom frivilligt hålla sig borta när härligheten finns här?

Några har föreslagit att vi helt enkelt skall ta en av vägarna. Allt är bättre än att sitta här och invänta döden. Men vi prästerna säger nej till detta. Vi är ändå Gudens avbilder och låter inte slumpen avgöra vilken väg vi skall gå. Stolta inväntar vi beslutet. Hur länge det än tar. Även om det bara är en kvar bland oss till slut.

Ännu någon annan har föreslagit att alla fritt skall få välja den väg var och en vill gå. I alla fall någon eller några skulle ju då gå på den rätta vägen. Men vi i prästrådet har kommit fram till att det skulle splittra folket. Vår Madonna, vår moder, hon som samlar oss skulle bara kunna beträda en av vägarna. En kvinna föreslog att vi skulle lämna Madonnan. Det var ändå bara en trästaty. Vi lät sprätta upp hennes havande kropp från vagina upp till halsen under allas åsyn och hängde kroppen i det högsta trädet så att fåglarna kunde kalasa på den. En varning. Ingen smäddar den heliga Madonnan. Utan Madonnan är vi inget alls. Sa inte herren genom sin son att hon var ljuset? Vi det goda folket? De utvalda?

Så vi väntar och ber. Folket har äntligen förstått betydelsen av att be nu när vi svälter. Vår Gud och vår Madonna kommer att visa oss vägen till slut. Det är vi säkra på.

En kyss

Hon kysste henne, Det var så förbjudet så egentligen borde det inte hända. Hon borde ha förhindrat det. Men det var över nu. Så hade hon verkligen kysst henne? Hon ryggade tillbaks naturligtvis. Ville kanske inte bli kysst just nu, eller kanske inte bli kysst av en kvinna, eller av den här kvinnan. Men kyssten brände på hennes läppar. Hon såg på hennes som satt mitt emot. Ljust, verkligen ljust, blonderat, rufsigt hår. Rödmålade läppar. Gröna ögon. De grönaste ögon hon någonsin sett. Ögon med en intensiv blick som lite retfullt var riktad rakt in i hennes blå. Utmanande. En mörkblå klänning. En ljus kappa. Smal. Långbent. Så som hon hade velat se ut själv. Läderstövlar. Högklackade. Svarta. Såg på handen med ringen som närmade sig hennes. Guld. Inte en förlovningsring. Inget annat heller. Bara en ring. Långa röda naglar. Smala fingrar. Sensuella. En hand som las ovanpå hennes där på bordet. Smekte den försiktigt samtidigt som tåget bromsade in. En väntade hand, avvaktande och sen borta. En kvinna som reste sig. Inte såg sig om. Gick av tåget och lämnade henne ensam kvar. Ett tåg som satte sig i rörelse igen. Två blicka som åter möttes. Ett par hos en sittande kvar i sin stol och ett par gröna från en långbent blondin på perrongen. Ett tåg som bryter blickar med rörelse. Kvar, bara en hand som hade värmen från en annan hand som ett minne i sig och läppar som lärt sig längta efter något mer.

New York

Planet lyfter från Arlanda mot New York. Dags att lämna vintern och skitlandet. Ny tid. Nya utmaningar. Nya vänner. Hårda tag. Pengar. Eller ja inte först. Trettiotusen i besparingar skall räcka tills han hittar ett jobb. Några dagar i äpplet sen mot San Fransciso och livet. Värme. Vin. Stor bro. Stilla havet. Frihet. Nya kvinnor. Vännerna där. Som stack före. Jobb i dalen. Där det händer. IT världens mecka. Vara med. Påverka utvecklingen. Island där nere någonstans säger dom i högtalarna. Ser inget. För mörkt. Vill se eldsprutande vulkaner. Skitrulle på duken. Action. Försöker sova. Snygg flygvärdinna. Fan vad ont i benen det gör. Går och skiter. Står ett tag. Blod nedanför vaderna igen. Cirkulationen fungerar. Försöker sova igen. Oj, snart New York. -3. Lätt vind. Ser Manhattan. Läckert. Sju plan före. På linje. Helvete hur fixar dom det. Förbannat vad gropigt det är. Fyfan, hoppas landningen går bra. Ber till en Gud han inte tror på. Det funkade. Planet taxar in. Svart man i uniform verkar inte vilja släppa in honom i landet. Läser noga på sin skärm. Tittar bistert på honom. OK. Han släpper in honom ändå. JFK. USA. Härligt. Måste hitta en taxi. En gul. Chauffören kör som en galning. Från Pakistan. Wow. Kolla Skylinen. Är här på riktigt. Puls. Det här skall bli roligt. Roligt som fan.

Det ringer en klocka

Det ringer en klocka i din närhet. Den ringer inte in nya tider. Den ringer inte in döden. Inte ännu. Den ringer bara för sista varvet. Den talar om att det är dags att äta upp desserten, betala och gå hem och ordna upp dina affärer. Den säger att det snart är dags att utse dig till vinnare eller förlorare eftersom loppet snart är slut. Det är bara ett varv kvar nu. Det är vad den den spröda klockans klang säger. Det blir inga fler varv. Det här är det sista. Du måste fatta det. Mållinjen ligger där inom synhåll och nu gäller det.

Så du biter ihop och samlar dina sista krafter. Den där kullerbyttan du ville göra låter sig inte göras längre. För den är tiden för kort. Det är tyngre det här sista varvet än dom andra. Du har ju hållit på så länge. Sprungit så många varv, Men du har bestämt dig för att gå i mål. Inte bryta i förtid. Kämpa hela vägen. Du halkar efter. Är en föredetting. Det var ju inte meningen. Andra är redan i mål. Bejblade. Men nu har du inte heller så långt kvar.

Du funderar på dom andra varven. Dom före det här. Visst sprang du som en riktig vinnare en bit där i mitten någonstans. Innan du snubblade. Eller var det en fällning? Men upp igen var det enda som gällde. Full fart framåt. Vilken spirit! Ett tag trodde du till och med att du skulle kunna vinna. Hinna ikapp igen. Men sen drog dom andra iväg. Du sprang där med dom andra snubblarna och såg dom andra, vinnarkandidaterna, långt där framme. Dom som fortfarande sprang med spänstiga kliv. Inte trötta sega och med såriga knän som er. Att hinna ikapp, det hade du för länge sedan gett upp. Nöjd att vara en där i mitten och till slut nöjd fast du nu när sista varvet startar är bland dom sista.

Men du skall i mål. Visst är det så? Ingen skall kunna säga att du smet ifrån det du lovade. Eller har du gjort det ändå? Var du en smitare. Borde du ha tagit i mer där i början. Hur som helst, det är för sent nu. Det finns inget du kan göra för att inte bli en av dom sista. Åt upp. Svälj.

Efter målet då. Vad skall du göra sen. Tar allt slut eller finns det en fortsättning efter loppet. Står vännerna där. Dom som du inte sett på så många varv. Domaren och tidtagaren har såklart gått hem när du passerar. Du är så långt efter att du inte räknas. Men vännerna kanske är kvar. Några i alla fall. Dom som sa att dom älskade dig. Men kanske har dom också gett upp. Inte orkat vänta. Det har varit en lång väntan. Du måste förstå dom.

Så du springer. Ger det sista du har. Klockklangen har klingat ut. Du springer det sista varvet för att du måste. Du tänker i alla fall fullfölja. En av dom sista. Javisst. Det får bli som det blir. Men i mål det skall du. Det är bara det som återstår nu.

Regn mot plåttak

En av dom första skälvande dagarna av Juni. Årets första regn faller på eftermiddagen. Moln från England faller droppar från tvåtusen meters höjd. Moln som tagit med sig dunstande vattenmolekyler från den oändliga Atlanten. Engelsmännen har säkert redan fått sin del. Nu är det vår tur. Varma tunga droppar träffar sommarens första ljusgröna strån i gräsmattan där utanför fönstret. Den som snart behöver klippas för första gången i år. Maskarna evakuerar sina gångar. Behöver syret. En nyckelpiga tar skydd under ett blad. Jag kan inte hålla mig.

Jag tar boken med mig. Går trappan upp till vinden, där plåttaket är nära. Ligger mig raklång på golvet. På den gamla slitna trasmattan, den som mormor vävt. Lyssnar. Visst finns det där. Ljudet av regn mot plåttak. Jag behöver inte boken. Det räcker med att bara ligga där och lyssna. Bilderna kommer till mig. Unga grabbar på en annan vind under ett annat plåttak i en annan tid. Stegen som behövdes för att ta sig dit. Porrtidningar. Ja dom var nog inte så farliga. Snus. Ett knyckligt paket Prins. Soltändstickor. Allt förbjudet. Allt det hemliga. Säkert också en sommardag som den här. Sommarlov, spökhistorier och ficklampor. Mammor som ropade "mat". Kråkan med den skadade vingen. Den som dog efter några dagar. Ville inte äta. Ville inte leva. Var jag lycklig? Kanske. Jag minns inte. Melankolin har alltid varit en del av mig då som nu. Jag har alltid känt mig utanför och som jag aldrig hört till. Men jag ler åt minnet.

Regnet avtar. Hamrar inte längre utan knacker nu ödmjukt och försiktigt och mer sällan mot plåttaket. I stuprännorna forsar det fortfarande. Vattnet från Atlanten. Det som valar och delfiner simmat så graciöst i innan det fick kraft från solen att seglade upp mot himlen och forma moln. Vatten som nu är på väg tillbaka till oceanerna igen. Först bäcken här utanför. Sen Voxnan, Ljusnan och så till havet igen.

Jag ligger där på trasmattan på golvet i vindsrummet. Rummet som vi så ogärna går in i när det är mörkt. I alla fall ensamma. Nu är det ljust och nästan tyst. Finns inget att vara rädd för. Den gula gamla tramporgeln står där. Den som hör till skolsalarna. Den är tyst den också. Det var länge sedan någon spelade psalmer på den. Själv ligger jag bara där. Låter tankar och minne passera. Somnar. Sover tills mörkret och natten smyger sig på. Drömmer inte. Vaknar i mörkret och undrar var jag är. Orgeln spelar fortfarande inte. Regnet har upphört. Det är kyligare. Jag fryser lite. Mörkret gör mig rädd. Så jag reser mig. Famlar mig ner för trappan i mörkret. Känner blicken på min rygg. Vem ser mig nu? Jag stänger den inne bakom en stängd vindsdörr. Den jag gått ut genom. Ryser till. Utan anledning? Inbillning? Kastar bort känslan och återvänder till nuet. Sommaren är här på riktigt nu. I nästa regn skall jag dansa naken till Evert Taube med bara rådjur och kråkor som publik.

Släng skiten i spisen

Hon tömmer vinglasen. Det är gott. Fruktigt, friskt och ändå med en sötma. Sött som bara måste komma från värme och sol. I alla fall känns det rätt att tänka så. Att det är heta sommarkvarnar som ligger koncentrerade där i druvorna, som sen i processerna, blivit blodrött vin i hennes glas. Hon känner att kroppen suger i sig alkoholen. Belöningen. Vidgar ådror och skjuter fart på hjärtat där inne i bröstet. Dunk-dunk-dunk-dunk. Hon lever igen. Hon har överlevt ännu en dag. Tar flaskan och håller upp ett till glas. Läppjar nu. Ingen brådska. Bara underhålla det sköna. För att kunna tänka. Hon måste kunna tänka.

Framför henne ligger nittiotre nationella prov i engelska. Alla orättade. Dom hon borde ha börjat rätta förra veckan. Kollegor har börjat fråga efter dom. Proven som hon nu bara stirrar på. Hon tar ännu en klunk av av vinet och låter alla dess smaker rulla runt i munhållans alla utrymmen. Fylla den. Njuter. Smaken som av en första kyss. Brasan hon tände när hon kom hem har nu tagit sig och sprakar nu gemytligt. Högen med nationella prov är det enda som stör. Hon kan inte låta bli att stirra på den. Trött på den. Så förbannat trött på alla dessa prov. Tar den. Reser sig. Slänger in alla nittiotre proven i öppna spisen. Det tar en stund. Sen flammor dom upp. Nittiotre prov brinner som en skolverkets helveteseld. Brinner intensivt och både rätt och fel blir till aska där i spisen. Ingen kommer att grupperas i bra eller dålig. Ingen kommer att mätas den här gången. Hon dricker sitt vin. Befriad från sina bojar nu. Tar flaskan och glaset. Sätter sig i favoritfåtöljen där framför brasan. Skyfflar in de papper som inte brunnit upp. Läger på några björkklampor till. Lyfter upp dom bara benen på fotpallen. Njuter av det som är nu och skiter i imorgon. Bara den här gången.

De vackraste dikter som någonsin skrivits

Han är aldeles ensam i sin lilla stuga. Den som ligger vid en älv som är smal just här men som växer till sig när den börjar närma sig havet. Här är det oftast mer stenar än vatten i flodfåran, utom några veckor om våren när den smältande snön fyller upp och gör älven till en imponerande forsande potent ström. Det har hänt att vattnet nått upp till stugan, år då fjällens oändliga vidder med snö har haft behov av att bli vatten som skall ut mot havet alltihop på en och samma gång. Men oftast är det lugnare. Fjällens dalar smälter efter varandra som om de snällt stod där ordnade i en kö och väntade på sin tur. Sydsidorna först och norrsidorna sist med öst och väst i tur och ordning däremellan.

Här vid älven lever han med sin katt. Både han och katten är gamla nu. Skall inte vara med så många år till. De har båda bott här så länge att de inte kan minnas annat. I alla fall inte tydligt. Ensamma båda två. Katter bor man i och för sig med, det är sant, men hans katt liksom alla andras katter går också sina egna vägar och ibland syns den inte till på några dagar. Har sitt eget att ta hand om och katten klarar sig utan honom och han klarar sig utan katten, och ändå inte. Både skulle tycka det blev förfärligt tomt efter den andre. Men båda skulle också fortsätta livet precis som förut.

Stugan har han byggt själv. Den kostade honom inte ett öre då när han byggde den. Allt material och allt i den är sånt han fick av folk i den närliggande byn. Här på den lilla jordplätten som hans föräldrar ägde byggde han den. Fast närmare än än det ställe där han bodde på med sina föräldrar. Huset som brann upp 1942 mitt under brinnande krig ute i världen, med hans hårt arbetande mor och supande far och tre systrar och en bror kvar inuti. Det som man sa han hade tänt på då den där gången när han var nio år. Han som inte kunde tala och försvara sig. Anledningen till att han skickades upp till därhuset i Sundsvall och satt där i tjugonio år och ett år till. Inlåst under alla sina unga år och med enda utsikt att också dö där när det var dags.

Det var den tillreste landsfiskalen och hans mannar som bestämde att han var den skyldige. Så mycket utredning blev det inte. Det hjälpte inte att byborna protesterade och sa att disponentens son, den kände bråkstaken och suputen, hade försvunnit iväg till Stockholm just den morgonen efter att gråtande ha vinglat omkring efter gatorna i byn och mumlat i sitt rus för den som ville höra "att han dödat dom stackars krakarna men att det inte var meningen...". Dan efter var han borta. Det sas att han rest till Stockholm. Ivägskickad - läs räddad - av sin far. Långt bort till en annan värld för byborna här ute. Ingen, allra minst de själva, hade rest så långt.

Men han blev inte kvar där i Sundsvall. Politiska reformer kom emellan för det utstakade enformiga livet på en låst avdelning på ett sjukhus med gallerförsedda fönster avsedda för att gömma dårar som han från de som ansågs "normala" och icke fick störas. Det enda trygga liv han kände

var inte bra för honom fick han veta där efter nästan trettio inskolnings år. Under ett sista år tränades han för att integreras i samhället. Fick lära sig handla, laga mat, bädda och röra sig bland de som inte sades vara dårar men allt som oftast betedde sig som sådana. Skriva och räkna och spela schack kunde han redan, det hade han lärt sig själv, det till skillnad från många andra av sina olyckskamrater som också skulle integreras in i samhället fast än deras demoner levde fullt ut och de inte blivit botade varesig med isvattenbehandlingar, bältessängar eller elchocker. Bara de lobotomerade hade kommit härifrån innan reformerna. De zombifierade som inte längre var till besvär och satt kvar på sin stol om de sattes där.

Tala hade han däremot aldrig lyckats lära sig, och visst hade läkarna försökt med både det ena och andra för att åtminstone få honom att skrika ut smärtorna de åsamkade honom, men varken ord eller skrik hade någonsin kommit över hans läppar, och det var som en tyst trettionioårig man han stod och väntade på en taxi som skulle föra honom hem till ett hem som han då inte ens visste han hade någon annanstans än bakom sig innanför de gallerförsedda fönstren.

Förtidspensionerad hade han blivit. Ingen räknande någonsin med att han skulle kunna försörja sig själv. Det var en ynkelig summa som bara räckte till det nödvändigaste. Ett rum hade han fått hyra hemma i byn för en billig peng och efter ett år hade byborna hjälpt till med att samla ihop det han behövde för att kunna bygga sin stuga och sen dess hade han bott här vid älven i en dragig men självbyggd stuga med ett enda rum på femton kvadrat.

Idag var det faktiskt hans åttioårsdag. Men inte ens katten visste om det och hade den gjort det så skulle den definitivt inte brytt sig. Katter har andra prioriteringar. Men en extra kopp kaffe skulle kan väl ändå unna sig en sådan här dag. Kokkaffe som kokades på vedspisen såklart. El hade han aldrig dragit in, trots att kommunen för några år sedan lovat att hjälpa till med kostnaderna. Han tyckte han hade klarat sig utan el i alla år förut så varför skulle han inte göra det under sina sista år av livet också. En transistorradio hade han fått som gåva en gång av en kvinna i byn, men när batterierna tog slut så brydde han sig aldrig om att köpa nya. Samma sak var det med ficklampan. Vad skulle han med den till. Han la sig när det blev mörkt och steg upp när det blev ljus och radion den väsnades så mycket att han inte kunde höra fågelsången, så den blev avstängd den med för de mesta också under den tid när batterierna hade kraft kvar i sig.

Men förutom katten var han alltså ensam. Han var ju ned till byn och handlade ibland såklart och han kände såklart hela byn som man gör i små byar och som dom alla kände honom. Men han höll sig för sig själv för det mesta. Matade småfåglarna, rävarna och en och annan ål som förvirrade sig ända hit upp i älven hela vägen från lekplatser i Sargassohavet. Nog hade han drömt om en kvinna. Men steriliseringen som varit obligatorisk för sådana som honom hade gjorts redan innan han var nitton. Inte ville väl en kvinna ha en som bara sköt lösa skott och som dessutom inte kunde prata. Fastän det hade förvisso sagts att han inte såg helt oäven ut. Men han hade gett upp alla de där tankarna för länge, länge sedan. Lärt sig leva ifred med ensamheten. Skrivit sina dikter, pratat med djuren, lyssnat på stjärnorna.

Tusentals dikter hade det blivit med åren. Skrivböcker fulla med dem. Dikter som ingen annan fått läsa. Imorgon skulle han bränna upp dem alla så att det också förblev olästa. Allt behövde inte ses av andra. Somligt har ett värde även utan att andra skall ta in, tycka och tänka om det som skrivits. Ibland räckte det om stjärnorna, månen, solen, en gammal gubbe, en aldrig, stelbent och sömrig katt, några rävar och lite småfåglar och en och annan ål från Sargassohavets djup, förstår att de vackraste dikter som någonsin skrivits, en gång fanns nedskrivna på sidor i block i en liten stuga vid en stilla älv, men blev till sotiga flagor som lyfte i vinden en dag som inte var olik andra dagar i världen. Upplöstes så att någon annan en dag åter skulle kunna fånga rytterna och orden.

Vad vill du bli min vän?

Du behöver inte längre göra saker idag lille vän. Funderar du på att bli bonde? Nämen skit i det! Spekulera på att mjölkpriset går ner istället. Det ger mycket mer pengar. Det är nästans säkra stålar dessutom om du kan hålla reda på svängningarna vid storhelgerna.

Uppfinnare? Glöm det? Du skall f:n inte göra saker. Är du galen! Det räcker för tusan med att prata om att göra saker. Så mycket enklare också. Behövs inte en jäkla massa fabriker, folk och sånt skit heller. Fungerar det inte med att bara prata leta upp någon sucker med en bra ide eller uppfinning och prata upp den, finansiera uppgången och tar stålarna, hoppar av innan allt går åt helvete. Trodde du det var dom som kom med idéerna som gör pengarna? Glöm det. Det är vi som gissar hur mycket deras suckers till bolag säljer nästa kvartal som gör kulorna. Gissar vi fel straffar vi dom jävlarna. Sänker dom hårt. Vem f:n tror du tørs säga emot oss tror du?

Men va f:n har du inte lärt dig ett skit. Forska!? Sån skit. Vänta tills någon jävla idiot har plockat fram något som är klart och färdigt. Kopiera och kör på utav bara f:n. Om det nu inte är nåt som är så jävla bra att det är billigt och lätt att tillverka för alla. Skit i det då. Det skall gå att patentera, behövas av alla och vara jävligt svårt att kopiera. Residenta bakterier! Glöm sån skit! Ingen kommer att tjäna pengar på det.

Konst! Musik! Ord! Glöm det. Det är f:n inte genom att utföra som man tjänar pengar. Har du inte lyssnat! Skit i sånt. Konst kan duga som investering ibland. När det är oroliga tider. Inlåst i kassavalv kan den till och med ge bättre avkastning än att blåsa blåögda uppfinnare. Men poesi! Musik! Ställ dig i mellanledet istället. Då kan du tjäna pengar från båda sidorna liksom. Låt både dom som brukar och dom som tillverkar vara med och pynta upp. Man får för f:n inte vara dum. Dom jobbar ju gärna gratis dom jävla förlorarna. Dom är nästan lika mycket sucker som uppfinnarna.

Är du riktigt desperat. Byt namn på något. Som programmakarna har gjort. Bytt namn på "applikation" till "app". Blir hot som fan då alltså. Att det är samma sak är väl skit i samma. Det är ändå bara paketeringen folk bryr sig om ändå. Kör på. Stålarna finns där.

På o-coola gubbars vis

Den gamla bilen skramlar. Dom har alltid gjort det mina bilar. Svänger av vid dödskurvan. Ja, den hette så förr. En grop och en tvär kurva. Nu är det mesta av både gropen och kurvan borta. Det är trekanten mot Voxna först sen vidare västerut. Här började vintern de år jag pendlade till Stockholm och Gävle. Varför snödjupet ökar just här har jag aldrig fattat.

Hur många gånger har jag åkt den här vägen? Tusentals gånger såklart. Under ganska många år varje dag. Fram och tillbaks i ur och skur, snöstorm och blixthalka. I dag känns det ganska bra. När man kommer längre bort ifrån så brukar dom här milen vara svårast. Oftast är det mitt i natten och man är förbi av trötthet när man väl tagit sig hit. "Powernap" är sammanknippat med korta pauser, sen natt och den här vägen.

Åker förbi macken i Voxna, förbi poeten. Det är för kallt för poeter i skogen nu. Dom behöver sommar och värme för sin konst. Vi andra har inget val så jag fortsätter. Minns framsidan på Ljusnan. Krigsbokstäver "Voxna herrgård svävade i luften". Vaknade till den en lördagsmorgon. En lokal lördagstidning kunde toppa med andra nyheter förr i tiden. Man skulle leta upp den framsidan och rama in. Borde åka till herrgården på afternoon the någon söndag förresten. Farsan och Morsan åkte här också sen dom hittade huset i Samuelsfall där farsan levde upp och hittade hem till slut och sen dog för tidigt men på rätt ställe. Brorsan far också här från och till sitt ställe där på berget. Men jag skall längre. Såklart. Hela vägen.

Jag har sett dom alla efter den här vägen. Varg, björn, lo, räv, älg, örn, hare, mårhund och allt annat man kan förvänta sig att se här. Ändå var det på vägarna i Gävle jag var tvungen att åka på för att spådomen om älgen skulle uppfyllas. Där i den splittrerna bilen sa det pang. Bilen blev skrot. Jag plockade glas ur öronen och håret veckor efter. Men överlevde. Det gjorde inte älgen. Här på den här vägen har det kanske varit nära men aldrig kritiskt. Inte än så länge.

Idag har jag nästan full tank. Tacksam när jag ser mätaren. Hur många gånger har jag åkt här med tankmätaren nästan i botten osäker på om jag skulle komma hem. Oräknliga gånger under dom svåra åren när man gjort ett jobb någonstans och ville hem och skriva ut fakturan. Men jag klarade mig alltid. Man lär sig utnyttja saker fullt ut om man måste och saknar fallskärmar. Men fel på bilen har jag såklart fått några gånger men alltid kommit hem om än inte alltid bort.

"Lövriset" smakar gott när man tänker eller säger det. Men vägen däremellan till Lobonäs är tung. Den går bra åt andra hållet. Men väl i Lobonäs är man nästan hemma. Det tar en kvart. Tio minuter åt andra hållet när farsan dog. Har aldrig kört så fort. Någonsin. Hoppas jag inte behöver det igen heller. Men inte ens då fanns det något att göra när man kom fram. Han låg där på soffan. Men när jag åker förbi Samuelsfall lever han för mig ändå. Han älskade det där jäkla stället så förbannat mycket så han stannade säkert heller där än på en kall jävla kyrkogård i Ovanåker. Det tror jag. Det är hans ställe!

"Lomsjöhed". Ett till namn som också smakar gott. Dom gör det namnen här. Morsan brukade

cykla hit och köpa grädde när affären fanns kvar. I desperation. Man kunde inte dricka kaffe utan grädde. Vi handlade öl här på fredagskvällarna när vi var unga i egen desperation. Svänger inte av till Hässjoberg (smaka) idag. Farfar och farfars far och farfarfars fars berg. Kan inte hålla mig ibland. Men det finns ju inget kvar där såklart. Bara utsikten. Den har jag ärvt och den är lite min ändå.

Sen är det bara Aborrtjärn man noterar och sist kyrkan i Los. Är man inte religiös så är det bara ett landmärke bland många andra. Men är man trött och har åkt långt så betyder tornet "framme". Det är skönt. Men här har ungarna sjungit in sommarloven och avslutat skolgången. Grannar begravts. Så man har minnen där också. Bor man här så blir det med tiden mer än bara ett landmärke ändå. Hinner man inte härifrån hamnar man väl där utanför i jorden själv till slut.

Men "hemma" nu alltså. Lite hemma är ju det här för mig också men bara lite. Det var ett misstag att flytta hit en gång. Men jag har min bubbla och lever i den. Trivs bra i den det skall jag inte förneka. Man kan inte fly från sig själv det har jag lät mig. Och jag älskar ju den här trakten såklart. I alla fall lika mycket som jag hatar den. Men nu är det fredag. Skiter i det nu. Svänger upp mot vårt berg. Håller upp en virre, tänder en brasa och har det lite gött i inledningen av helgen på gamla o-coola gubbars vis.

Kaffesump

Spåmannen håller upp kaffet i våra koppar vid köksbordet i den lilla stugan. Vi har bestämt oss för att åka hit. Vi har tråkigt. Vi, rockarna och tjejerna. Eller kanske är det danspjattarna, tjejerna och så jag rockarn. Jag minns inte vilka vi var. Bara att vi gjorde det här. Jag minns inte heller om jag var sjutton eller arton. Det var alltså länge sedan.

Spåmannen är en tämligen vanlig man i sjuttioårsåldern. Pigg. Får en känsla av att han är mycket ensam annars. Att detta är sättet för honom att få besök. Kaffet är starkt men gott. Gevalia kok, kokat på vedspis. Vi pratar och dricker. Vänder kopparna upp och ner när vi druckit upp som brukligt är. Stämningen är lättsam efter att från början ha varit lite spänd.

Spåmannen tar den första koppen. Berättar om saker som han ser där i sumpen. Mycket kärlek och resor. Jag känner mig såklart osäker på det här. Det hör till. Vad skall man tro? Han är utförlig. Speciellt med tjejerna. Jag känner att han gillar dom. Helst hade han sluppit oss grabbar. Men han berättar också ödet för danspjattarna. Det är mest flickor, resor och pengar där också. Och så är det då min tur.

Han lyfter koppen och så försvinner han iväg när han studerar kaffesumpen där i botten. Det är tyst. Efter en stund ser han lite obekvämt ut men säger inget. Det tar en bra stund till innan han säger något igen. Jag börjar också känna mig obekvämt nu. Skruvar på mig.

"Dig måste jag varna" säger han. "Jag ser en älg som kanske ändrar ditt liv" och han ser in i mina ögon. Hans blick är sorgsen. Han verkar lite besvärad över att säga det. Sen berättar han om henne i fönstret med det ljusa håret. Liksom för att lätta upp stämningen. Hon som ser efter mig. Hon som jag hoppas skall vara brukspatrons dotter där i Voxna men som senare visar sig vara någon annan som jag då inte ens anar finns. När vi så till slut tackar för oss och går ser han på mig och säger "ta det försiktigt". Och jag glömmer alltihop med tiden. Som man gör.

Trettio år senare säger det pang där i spöregnet. Spådomen har sedan länge förbleknat. Jag är på väg till min övernattninglägenhet i Gävle. Åker en nyluktande bil som bara gått femtio mil. Kul att köra. Skjutsade Karin till Hudiksvall för en undersökning i Datortomatografen tidigare under dan. På vägen hem brann generatoren. Bårgaren kom med den här hyrbilen. En större robustare bilmodell än vår egen lilla röda Renault.

Det tar en stund att fatta att något händer. Jag trycker ner bromspedalen och får stopp på bilen. Ser inget. Lysen fungerar inte längre. Jag måste ha kört på något. Jag rör på en arm. Den fungera. Den andra med. Jag famlar med bältet får upp det. Glassplitter överallt. Rutan är trasig. Det regnar in. Taket snuddar mitt huvud. Intryckt. Jag känner med handen i huvudet. Känner att jag är blöt där bland glassplittret. Blod eller vatten? Jag vet inte. Det gör i alla fall inte ont. Öppnar bildörren. Benen går att röra. Går att få loss. Jag kan stå upp. Ser inget. Det är mörkt. Det iskalla höstregnet vräker ner. Jag hör något vid sidan av vägen. Det måste vara en älg. Det är en älg jag kört på. Den trampar där i diket. Spasmiskt. Men jag ser inget. Vad gör man? Jag ringer

112. Berättar att jag precis kört på en älg. "Är det några personskador frågar damen". Jag vet inte. Det var en halv minut sedan. Men det gör inte ont någonstans. Frågan är vad det där blöta i håret är? Så jag säger att jag inte vet men att jag tror det är OK. "Jag kopplar dig till polisen" säger damen och är borta innan jag ens hinner reflektera klart över skadesituationen. Och polisen svarar. Jag får ange läge. Dom säger att en jaktledare kommer ut. Läger på. Jag är själv igen. Empati får man söka någon annanstans.

Så jag ringer hyrbolaget. Dom säger att dom skall ringa en bärgare. Jag står där i regnet. Det är höst och det är ett kallt och ett ihållande höstregn. På gränsen till snö. Det var frost i morse. Älgen hörs inte längre. Den har nog dött där bakåt någonstans. Dit där jag inte ser. Eller kanske har den gett sig iväg. Jag hoppas på det. Att den klarade sig. Det är brorsan som dödar älgar inte jag. Det kommer en bil. Jag sträcker mig in i vraket och slår på varningsljusen. Ställer mig på väggkanten. Den åker sakta förbi. Ögon ser mig. Kör över min kofångare. Det skramlar till lite i kvällen och den är borta. Jag sparkar bort den från vägen när bara bakljusen syns där långt bort. Det tar nog en timme. Jaktledaren kommer. Han har en stark ficklampa. Vi letar upp älgen. Den ligger död i diket femtio meter bakom min bil. Den har nog brutit nacken säger han. Vi går tillbaks och han lyser på bilen som är totalförstörd. Han säger att jag har haft tur. Hans kollegor anländer med en traktor. Den som skall forsla bort älgen. Jag får sätta mig i jaktledarens varma bil för att vänta på bärgningsbilen. Jag är genomblöt men här inne är det varmt och gott. Bärgaren kommer efter ytterligare en timme. Han säger också att jag haft tur. Så jag har väl haft det. Jag kan inte bedöma det. Jag litar på dom som är vana. Jag får åka med till övernattningslägenheten. Ser mig själv i spegeln. Inget blod. Inga synliga skador. Ja, några små rispsår. Ringer hem och talar om. Duschar av mig glas. Jag står där länge. Försöker skölja av mig olusten på samma gång också. Jag kommer att hitta glas i öron och hår veckor efter. Men jag har haft tur. Jag lever.

Dagen efter är det arbetsdag. Min upplevelse är inte värre än bussförseningar, sjuka barn och annat där i fikarummet. Alla har ju sitt. Det blir inte ens en notis i någon tidning. Det är först senare jag tänker på mannen med spådomen och och undrar om det bara var en slump det där påtvingade bytet av bil tidigare under dagen?

Kallt på väg mot kallare

Det är tidig kväll. Fredag. Tät dimma. Mjölk. Vårkänning. Kylan är på väg tillbaks. Gömslet står klart där vid myren. Granris. Orrarna spelade där för fullt. Varje morgon är det föreställning. I gryningen skall dom fotograferas. Vandrigen ut till myren i dimman. Förväntan. Tung kamerautrustning att bära. Sovsäckar. Proviant. Gömslet som står där vid myrkanten. Brasan som tänds. Röken som sticker i ögon. Tårar. Men glädje. Värmen från en ensam eld. Mörkret som sänker sig. Sovsäckar i gömslet. Kallt på väg mot kallare. Historierna. Dåsandet. Somnar fast vi inte borde. Skogsmusen som kryper över ansiktet. Väcker. Räddar liv. Oj, vad kallt det är. Benen stumma. Kamraten som väcks. Svårväckt. Nära förfrusen. Fingrar som är så stela att dom inte kan hålla tändstickan. Yr av kylan. Kamp mot tiden. Brasan som brinner till slut. Värmer äntligen. Men inte så länge. Elden släcks. Tystnad. Två gömda i granriskojan. Osedda. Spanade. Råven som går över myren. Som om den ägde den. Första orrtuppen landar. Hannen börjar spela. Honorna. Andra tuppar. Det är dans där på myren. Kärlekslek. Vi tittar på i smyg. Objudna. Nyfikna. Dokumenterande. Solen går upp. Värmer inte. Dansen avtar. Föreställningen är slut. Deltagarna ger sig iväg. Tysta ovationer. Brasan tänds igen. Kaffet kokar. Värmer snart i magar. Njutningen. Det var värt det.

Elda upp fars fiol som det sista

Han låser dörren. Två varv som vanligt. Det är sista gången. Han hakar av nyckeln från nyckelknippan. Den han använt i mer än trettio år. Läger den tillsammans med reservnyckeln, den som hans fru brukade använda, under urnan. Som man kommit överens om. Blir stående där. Utsikten. Den kommer han kanske se igen. Men aldrig mer från den här trappen. Sjön där nere som fortfarande har ett blött och sprött lager av is på sig skall snart ömsa skinn och förvandlas till en blå sommardröm. Kyrkan vid dess kant. Begravningar och skolavslutningar. Minnen. Någon julotta hade han aldrig orkat gå på. För trött om morgonen då i överäten juletid eller kanske snarare ointresserad av det kristna tramset. Kärleken kunde man tro på utan maskeradklätt prästerskap med en vilja vara herrar. Dyra byggnader som slukade pengarna som kunde använts bättre. Men visst hade klockklängen varit vacker där på Lördagseftermiddagarna när helgen ringts in i en kristen värld. Den som spreds över sjön och studsade mellan bergen, för evigt nästan om man hade skarp hörsel.

Han stod där länge och bara såg. Hus där kamrater bodde med sina familjer. Spelemän dom flesta. Man var det här. Han skulle sakna många av dom också. Det hade ofta varit så lätt. Någon lyfte ett instrument och dom andra följde med. Överallt. På festerna. På mötena. Bara hemma en vanlig tisdagseftermiddag. Men igår hade han lagt fiolen i den öppna spisen bland björklabbarna. Fars fiol. Den hade flammats upp. Gett ifrån sig några plågade ljud när strängarna brast och sen försvunnit ut genom skorstenen som koldioxid och andra flyktiga gaser. Kvar morgonen efter fanns bara kolrester och några sotiga beslag. Det han sopat ihop och lagt i soptunnan nu innan det var dags att ge sig iväg.

Han satte sig i sin gamla Volvo. Den hade sett sina bästa år. Men den startade den här gången också. Han tvekande en stund. Bakade sedan med bestämdhet ut. Körde bort ner för backarna. Rakt in i förändringens tid.

Hon log för sig själv

Hon log sådär för sig själv som han aldrig sett henne le på tjugo år minst. Hon skulle ut med kompisarna och festa. Inget konstig med det. Kul, tyckte han med. Men det var det där leendet. Det hon tydligt försökte maskera men inte helt lyckades hålla för sig själv. Det som han - hennes man - aldrig lyckades locka fram numera. I alla fall inte under dom sista tjugo åren. Den rena sköna glädjen med att bara göra något tillsammans var borta.

Det var länge sedan godnattkyssarna upphört. Nu rörde man inte vid varandra i onödan. Låg där på varsin sida i sängen var och en i sin egen värld. Så mycket hade tappats och försvunnit på vägen. Hus, barn och delad ekonomi var det som fanns kvar. Minnen av hur det en gång var.

Ibland hoppades han nästan att hon skulle hitta någon annan. Hon var ännu inte lastgammal. Det fanns mycket liv kvar. Hon var fortfarande vacker. Jo, han skulle kunna glädjas åt hennes lycka om hon hittade någon som kunde ge det där leendet tillbaks. Ge ett sug efter livet tillbaks. Som kunde göra henne lycklig som hon ville krama om kärleksfullt och kyssa godnatt. Det måste väl också vara kärlek. Att kunna tänka så?

Vår

En solstråle på en istapp, den som hungrigt tar till sig ljuset. Vattendroppar som stannade upp här i kristallina strukturer när minusgrader fångade dem. Nu finns hopp om att flöda fritt igen. Vidare neråt, tillsammans med andra vattendroppar. Bilda rännilar, porlande bäckar, mäktiga floder. Girigt söka sig till och fylla oändliga hav. Eller innan dess kanske låta sig bli infångad av kapillärkrafterna hos den som växer där vid väggen. Låta molekylerna styckas upp i syre och väte och som knallgas få explodera livets knopp som tåligt väntade under mörkret för att nu få brista ut i snödroppens vita försiktiga lite blyga prakt. Här i årets första värmande sol mot en husvägg åt söder som den förste och som budbäraren för den så oändligt efterlängtade våren.

Jag ylar

Så sent igår kväll när månen var fullt uppe. När den stod där på himlen och lyste klart som en strålkastare. En sisådär 363 tusen kilometer bort men tydlig och verklig där ute. Hårt hållen av osynliga, oförenade grundkrafter. Återkastat ljus på "mitt" alldeles eget berg i världen. Upplyst som om det vore dag. Men blått ljus, inte vitt och skuggor långa mellan träden som forna kvinnors svarta sorgsläp. Blått ljus som iscensatts för den sognaste bluesen på en sliten olaglig bar i Mississippideltat och för de alltid förlorades oändliga vemod där vid de slitna borden. Skuggor som svarta speglar av själens mörkaste vrår där de olyssnade munspelens molltoner föddes men aldrig släpptes ut.

Jag tar av mig alla kläder. Rusar upp där på berget. Höjer mina händer mot vår syster, forntida barn av Theia och Jorden. Låter själen lugna sig och vattenmolekylerna i min kropp känna kraften från månen. Låter solens reflekterade fotoner absorberas i min nakna kropp. Värma mig med kyla. Lyssnar på vargarna som gör detsamma på berget längre bort. Deras ylande fyller de skogsklädda dalarna med sorgen. Så jag följer med, släpper ut mitt innersta. Skriker ut mina vända med full hals över att livet håller på att ta slut. Allt det oälskade. Arbetslösheten. De gråa hårstrån som finns där i mitt hår. Den medelålderns oformliga feta kropp som inte borde vara min. Glömskan. De krumma benen. Otillräckligheten. Kärlekslösheten. Fantasins förbleknande. Saknaden efter dom döda. Morsan och farsan, mormor och morfar och en farmor och en farfar jag inte kände. Ingrid, Hasse, Lilly, Anna, Gösta, Rut... Vänner som inte finns längre. En bror som alltid var så långt borta. Konkursen som tog allt. Sveken. Pyramiderna jag inte sett. Allt det förlorade och allt det aldrig funna. I skriket finns allt med. Skriket som förenar sig med vargarnas ylande i de månbelysta dalarna.

Och månen håller om mig som den ende som vill trösta. Hårt och fast. Låter mig gråta ut. Hulkande gråta i en stark och trygg famn. Och jag ylar och gråter därför att jag för en gångs skull är tillåten att vara den svage och inte den starke. Och jag känner tillförsikten fylla mig från foten och uppåt. Det ordnar sig. Det sorgsna inom mig lättar lite. Bara lite men tillräckligt för att lämna plats för glädje och kärlek. Så när solen till slut går upp är jag helad. Kall, tom, naken och pånyttfödd där i gryningen. Det är dags att gå hem.

Ödetorpet

Man måste ta bilen och åka ganska långt in i skogen för att hitta det gamla ödetorpet. Även om man vet var man skall stanna så måste man veta precis var det är. Man får leta sig in i skogen en bra bit från vägen. Här finns boningshuset kvar, ladugården och ett härbre. Lite längre bort en smedja. Man var självförsörjande på det mesta här.

Skogen har tagit tillbaks det man en gång med hårt slit kämpade sig till. Granarna växer nära igen. Skogen är snabb med att ta tillbaks sitt. Vilka bodde här? Varför lämnade man? Symaskinen som är kvar. Skon. Husgeråden. Allt det andra. Varför tog man inte ens med sig sina saker? Var finns ättlingarna till dom som en gång byggde det här? Vandrar dom omkring på Stockholms gator ovetande om att torpet står här i skogen och förfaller?

Men man vet inte. Kan låta fantasin spåna fritt om man vill. Beundra människorna som slog sig ner såhär mitt i skogen. Byggde sina hus själva. Bröt marken. Tillverkade sina egna verktyg. Känna sorg för det som till slut fick någon att ge upp sitt livsverk en gång. Lämna allt detta. Se på det en sista gång och bara gå härifrån.

Alltid i rörelse

Det är drömmarna som bär oss framåt. Dom måste inte alltid bli sanna. Då vore allt så förutsägbart och tråkigt. Dom tar oss dit dom tar oss. Framåt, bakåt, uppåt, nedåt. Alltid i rörelse i den riktning vi tror vi önskar, men inte alltid till det mål vi satte ut. Alltid i rörelse. Alltid påverkad i sin kurs av minsta lilla molekyls vibration, interaktion, grundkrafter, men aldrig i vila. Så snurrar hjulen tills vi inte drömmer längre och vi gnisslande kör fast och blir en del av andras drömmar. Äntligen helt fria.

Uppvindar

Hon lyfte. Flaxade med dom stora mäktiga vingarna och fick luft under dom. Kände att det bar. Stora svepande rörelser och hela hennes kropp for upp i luften. Om någon sett det från sidan så hade det sett enkelt ut. Några vingslag och sen var hon uppe i luften. Men för henne var det svårt. Hon var döende och hon fick använda all sin kraft för dom här vingslagen.

Hon visste att uppvindarna fanns vid bergskanten. En sån här dag när solen strålade från en klarblå himmel och värmdde upp jorden efter en kall natt var dom extra starka. Så hon sökte sig dit. Orkade nästan inte. Det krävdes all kraft av henne för att kunna flyga den korta sträckan. Men så kände hon lyftkraften. Hon läste vingarna och lät den lyfte henne. Högre och högre bars hon uppåt utan ansträngning. Marken under henne försvann, blev mindre, otydligare. Frihetskänslan fyllde henne. Solen värmdde henne på ovansidan av dom utspända vingarna. Hon såg på landskapet. Det hon en gång växt upp i. Där hon funnit en partner. Där hon fått egna ungar. Hur många gånger hade hon seglat såhär på uppvindar. Spejate med skarpa ögon. Inte bara efter mat. Också för att bara se allt som hände där nere. Man kunde kosta på sig det ibland. Bara sväva omkring där upp och titta och ta in, undra och förundras.

Nu var vintern slut. Snön hade nästan försvunnit men i skuggiga partier låg den fortfarande kvar. Hon kunde se en björn som nyss tagit sig ur idet och luffsade över en myr. Hungrig. På jakt efter mat. En hane. Inga ungar. En dräktig älgko drack vatten nere vid tjärnen. Rävns ungar lekte utanför lyan. Vilda. Fem stycken. Lyckliga och ovetande om rävars vedermödor. Tussilago blommade i branten. Den var nästan helt gul. Bäckens forsade ned full kraft ner för samma brant och förenade sig med ån. Allt gjorde sig redo för försommar och sommar. Men hon skulle inte få vara med i år. Skulle inte få uppleva när björkarna vecklade ut sina blad och gräset lyfte ur marken fyllda med klorofyll och kraft. När världen fick den vackraste skiraste ljusgröna färgen som finns. Den som sen skulle övergå i en mörkare, mognadens grönt, när sommaren kom.

Hon såg bergen. Hälsingska berg som rullade bort i fjärran som vågor på ett hav. Från Östersjön rullade dom in mot landet ända upp mot fjällen. Hon vände huvudet västerut. Ett snöklätt fjäll gick att urskilja ibland där. Långt där borta i den klara luften. Idag såg hon det inte. Bara bergens rullande kammar också där i alla nyanser av blått.

Uppvinden hade förlorat kraft. Hon var så högt som hon kunde komma. Genom att cirkla runt runt höll hon sig kvar över berget. Det var kallare här fast än solen värmdde. Men det berörde henne inte. Hon såg forsen där nere. Vårfloden hade nått sin kulmen. Fjällens snö smälte och fyllde bäckar åar och vattendrag. Forsen var vild när den kasta sig ut över det stora fallet. Skummet yrde och den vrålade med full kraft där nere. Visade vattnets styrka. Som en storm som var fastlåst mellan begränsande stränder. Hon slöt ögonen. Hörde vinden. Hörde forsen. Inget annat. Drog in vingarna och föll, föll, föll mot forsen.

Bara en anslagstavla

Dom flesta jag känner bryr sig såklart inte om en solstråle som lyser upp en liten lapp på en anslagstavla. Speciellt inte om den inte är deras. Kanske blir dom nyfikna på det som står på den lilla lappen. Ljusstrålen är ju bara solen, Åtta minuter bort. Den är ju där varje dag. Man kan ju se den imorgon också. För vanlig för att väcka genuint intresse.

På lappen står det "Ha en bra dag. Jag Älskar dig!" med utropstecken och allt. Blå. PostIt kopia. Fastnålad på anslagstavlan med ett häftstift som levt sitt liv hos gamla tanter i Täby. Sitter där bredvid en bild på henne som skrev den. Hon är vacker då som nu.

En död katt - som dock levde och var älskad när bilden togs - sitter en bit nedanför. Ett löv från lönnen. Några pins. En sorgsen teckning.

Längst ner på tavlan sitter bilden på mannen med dragspelet. Gösta. Hans ansikte ser plågat ut. Han är gammal. Han som rörde sig på Visbåten i Stockholm med Jejjja och Sid. Ägde karusell på skansen. Hade en röd sportbil. Målade underbara tavlor. Kände depressionernas innersta väsen men också det maniska i himelsk glädje. Han som släkten upplevde som besvärlig. Som jag hade musiken gemensam med. Nu finns bara bilden och två dragspel i min studio kvar efter honom. Tills min tid också är ute.

Allt det där bara sitter där. Bleks av solstrålen. Följer med åren. Kommer att plockas ner en dag när jag är borta. Kanske tidigare. Vem vet sådant? Kanske sparas ett fotografi. Men troligare är att hela rasket hamnar i pappersinsamlingen. Men det är väl så det skall vara. Tavlan är min. Ingen annans.

Sen Augusti

Det är sen Augusti i Samuelsfallet utanför Los. Fågerlungarna har tid att leka nu. Galna sädesärl-sungar leker "chickenrace" framför bilarna. Den som vågar sitta kvar längst vinner. Dom klarar sig varje gång. Det är mycket sommar kvar i Hälsingland fortfarande. Fågelföräldrar kan vila en stund inför flytten. Äta upp sig efter sommarens slit med att fylla hungriga fågelungsmagar och kanske njuta lite av det sista som är kvar av sommaren.

Solen värmer fortfarande. Svalorna dyker efter insekter i branta halsbrytande dykningar. Ungarna är flygfärdiga nu. Dom kämpar med sin flygkonst. Man ser det på de många vingslagen. Det är vingligt och oeffektivt som människobarn som håller på att lära sig cykla. Tills dom får grepp om det. Då blir dom nästan på en gång fullfjädrade luftakrobater. Magiskt. Dom är många här svalorna. På kvällen håller dom sig nära husen. Dom finns överallt och bjuder på show för den som har lite tid över för att bevista den. Sen vilar dom gärna på en telefonledning eller en elledning. Putsar sig och gör sig snygga inför natten.

Vi letar smultron i väggrenen. Man behöver inte leta länge för att hitta dom. Dom är där i massor. Solvarma, söta och sommarsolsmakande. Finns det något som är mer sommar än dikesgrenens smultron? Den ljuvliga doften som frigörs när man trär upp dom på ett grässtrå för att kunna behålla den där ljuvliga smakexplosionen i munnen när man fortsätter vandringen vidare efter grusvägen.

Det är blommor överallt nu. Det är ett överflöd i prakt i diken och på åkrar som inte fått växa igen här uppe. Vi plockar inte in dom. Blommor är finast där dom står.

Solen har ingen brådska med att gå ner. Den lyser fortfarande över vattnet i ån. Fisken börjar vakna efter en loj dag. Också den föredrar att vila i det solvarma. Så vi sätter oss på en sten nere vid loån. Ser vaken efter fiskarna. Skräddare mellan näckrosbladen och de gula vackra näckrosblommorna. Dte går inte att titta sig mätt på dom där dom ligger i det glittrande vattnet.

Två gnistrande blå trollsländor dyker upp. Dansar över vattnet. Nära vattenytan. Nära varandra ibland. Längre ifrån varandra då och då för spänningens skull. Synkroniserade i dansen som vilket dansade par som helst. Med samma syfte. Livet skall gå vidare och det kan gott göra det på ett vacker sätt. Vi ser på dom länge. Njuter av att se deras dans. Lämnar dom ifred efter en stund och går hemåt. Solen kommer strax att gå ner bakom berget på andra sidan ån. Den varma svarta Augustinatten tar sin början. Vi välkomnar den när vi hand i hand går hemåt.

Livet vid ån

Först kom våren. Sen gick isarna upp. Det var som om det fanns en årtid till mellan våren och sommaren när man bodde där bredvid älven. Under flottningen var det ännu en. När den första timmerstocken siktades. Voxnan var central på många sätt. Fiskmåsarna och änderna kom samtidigt med islossningen. Vältajmade.

Vägen över isen gick inte längre att gå till skolan strax efter att våren kommit. Men det dröjde ännu en tid innan isen gick upp. Först skulle den byta färg och bli svart och varnande. Men sen brukade det inte dröja många dagar innan strömt vatten bröt upp den. Nu med isflaken seglade sakta ner efter älven veckor efter det. Men när dom började ta slut. Bli mindre och sen helt försvinna då var det dags för häggen att blomma. Då ökade längtan efter ett långt härligt sommarlov som också det levdes i närheten av ån.

Solidaritet - smaka på ordet

"Solidaritet". Smaka på ordet. Visst är det ett ord i paritet med andra ord som "kärlek", "vänskap" och "frihet". Ett av dem där fina orden som betyder något och samtidigt förpliktigar. Man kan liksom inte bara gilla solidaritet. Lika lite som man bara kan gilla kärlek, vänskap och frihet. Man måste bidra själv. Ibland till och med bidra med mer än vad man får tillbaks. Jämvikten skapas bara över tiden och solidaritet handlar om det stora. Det riktigt stora. Stort därför att det är en av de viktigaste grundprinciperna för livet. Om man vill att det skall fortgå. Inte om man vill förgöra det.

Solidaritet är också de små människornas möjlighet till makt över de starka och kontrollerande. Människor som går samman kan inte krossas, kuvas eller förgöras. Men att gå samman utan att ha solidariteten som en grund har inget värde. Dem som går mot kulsprutorna som de första, för att alla skall få det bättre, förstår det där. Den som gömmer sig i gösselstackarna och hålorna tills andra förändrat världen åt dem, gör det inte. Att kämpa för att ens barn och andra anhöriga eller människor man inte känner eller uttryckt på ett annat sätt "vi" skall få ett bättre liv är solidaritetens grundprincip. Det handlar om att sätta "oss" i första rummet istället för "jag" och utöka detta "oss" till fler än de allra närmaste.

Det handlar om att känna in den smärta som den som torteras just nu någonstans i världen känner. Att känna in skammen och förnedringen hos en kvinna som våldtas av en självisk och brunstig man just i detta ögonblick. Det handlar om att känna hungern hos ett barn som inte sett mat på länge. Barnet som desperat letar efter bara en liten bit som kan fylla ut en tom sugande mage där på soptippen. Eller ländernas solidaritet med varandra. Det som EU egentligen handlar om. Eller verkstadsarbetares solidaritet med sjuksköterskor eller finansmäns solidaritet med mannen eller kvinnan på golvet. Den friskes solidaritet med den sjuke. Så enkla, så otroligt enkla moraliska principer egentligen.

Men vart tog den vägen? Är det inte ett samhälle i förfall när alla börjar tänka bara på sig själva. När alla sätter sig själv före andra. Före "oss". När massorna är dom svaga och dom få är dom starka. Vi vet ju att det inte är så egentligen. Vet det med all tydlig säkerhet. Men "glaspärlorna" man ger oss förblindar oss. Försvagar oss och förslavar oss. Får oss att tro på enmeningssamhället. TV tävlingarna. De ynkliga såporna. Får oss att tro att detta är verkligheten. Det man skall eftersträva. Det som egentligen bara är fantasivärldar. Att det räcker att ha många skimrande "glaspärlor" och en mätt mage. Förströelse flödar över oss som hindrar oss från att tänka efter eller känna att det egentligen är något som saknas. Allt det där i flödet som skapar en oändlig tomhet inom oss. Saknad efter samhörigheten med andra. Saknaden av Vi-känslan. Att höra hemma i ett sammanhang med mening. Att kunna känna ett "oss" där inne i ensamheten och tomheten.

Solidaritet är ett vackert ord och en god levnadsprincip. Den bästa rent ut av eftersom den innehåller alla de andra goda principerna.

Trösten

Berget ligger så nära. Det är det som är det är bästa med att bo här mitt i Hälsingeskogen. Sjöar och berg finns på promenadavstånd. Finns det ingen som vill ge dig den där tröstande, kärleksfulla kramen den där dagen när du känner dig liten och ensam, så kan du istället alltid gå upp på berget. Se ut mot det som du bara anar i fjärran. Njuta av det fria, milsvida. Här finns all den kärlek man som liten människa kan önska. Om man vill ha den. Vill se den. Vill ta in den. Urgammal kärlek från urgammalt berg.

För man måste ju såklart öppna sig och ta in. Det räcker inte med att bara rusa fram. Man får sätta sig en stund. Ta det lite lugnt. Lyssna på en lätt bris som går genom trädskronorna. Är det vindstilla så finns kanske en asp i närheten som ändå dallrar med sina löv. Varför just aspen är mer vindkänslig än andra träd övergår mitt förstånd. Det behövs ingen vind alls egentligen för att den skall stå där och darra lätt i det man upplever som stillhet. Inte nervöst, utan mer förvåningsfullt darra gör den ju. Ett under. Har du tur kan du få se en kungsörn som stiger på uppvindarna vid bergets brantaste stup. Hon har sett dig långt innan du ser henne. Hon vet att du följer henne och sträcker ut extra just för din skull, låter uppvindarna lyfte henne upp mot himlen. Vackert. Tills korparna och kråkorna som nu har ungar jagar bort henne. Korparna och kråkorna vet vad dom kan göra om dom jobbar tillsammans. Trastarna likaså. Som små jaktflygplan attackerar dom en rovfågel som kommer för nära. Det finns ingen som klarar det i längden och det slutar alltid med att örnen, vråken, ugglan eller höken flyr. En seger för det solidariska. Att lära av.

När du suttit där en stund så känner du det där lågfrekventa till slut. När berget börjar tala till dig. Det fyller dig. Men det krävs träning för att känna bergets röst. Inte några ansträngande atletiska språngmarscher eller viktlyftande tvångsrörelser, utan bara stillhet och att lyssna istället för att prata. Lyssna med hela dig. Inte bara med öronen. Du måste helt enkelt sitta där på berget i stillhet några gånger. Se på berg som rullar bort mot horisonten. Himlen. Molnen. Solen. Ta in det. Glömma alla dom där prestationerna som världen kräver av dig eller som du tror världen kräver av dig. Här behöver du inte vara stark, vacker, fast i skinn, ung, rik eller allt det där andra som man inbillar dig att man måste vara i den där låtsasvärlden du lever i. Det här är på riktigt. Här är det renheten i dina tankar som räknas.

Du känner det. Du vet när berget börjar tala inom dig. Rösten är långsam och uråldrig och full av både tröst och oändlig kärlek. Berget känner dig redan. Det finns ingen anledning att berätta om dina drömmar, för det vet redan allt om dom. Lyssna bara. Berget vet att du känner dig liten och ensam och ledsen just idag och omfamnar dig med sina subhertzlåga vibrationer och skänker dig tröst och befrielse in i de minst atomerna av din kropp, din själ och dit väsen. Du vet att du är ett med berget, jorden och universum i det ögonblicket. Aldrig mer kommer du att kunna glömma det. Tröstad för en stund nu. Utan krav på annan motprestation än att lyssna. Kärleken finns där i oändligt överflöd. Du är fri att ta så mycket du orkar bära. Hit kan du gå igen och igen när det

inte finns någon annan som vill hålla om dig och ge dig en kram när du känner dig ensam, liten och ledsen. Det är trösten.

Kvinnan i drömmen

Jag vaknade vid två inatt efter en mycket stark dröm. Som vanligt minns jag inte så mycket av den men jag bestämde mig för att minnas en grej. En kvinna kom nämligen fram till mig i drömmen. Långt utslaget brunt hår. Lite gammaldags krusigt. Får en känsla av att allt det här hände för länge sedan och att hon var klädd i en medeltida enkel klänning eller något sådant. Vi befinner oss i en sal av något slag. Det är mycket människor där. Högt i tak, en eld brinner i en brasa. Kvinnan ger mig en ring. Läger den i min handflata. Tror den är av guld. Ungefär som en klackring är den konstruerad. Men istället för den svarta delen är den ett motiv påsytt med en väldigt tunn jadegrön tråd. Inte en tråd som är enhetlig i sina färger utan en som skiftar i olika nyanser kring jadegrönt.

Motivet är ett kors. Om det är kristet eller inte har jag svårt att avgöra men på en av sidorna, troligen en av de korta delarna av korset, sitter det en ros. En enda ros med utsökta kronblad gjorda av den tunna, tunna tråden. Den ringen får jag. Det är så självklar att den är till mig och kvinnan, som har en obestämbar ålder - inte ung, inte gammal - och är klassiskt vacker, ser mig djupt i ögonen med intelligent ögon fyllda av frid när hon lämnar över den. Samtidigt finns det något sorgligt i det här. Både hos kvinnan och i den känsla jag har när jag vaknar. En oändlig sorg på något vis. Jag borde gråta där i natten. För hennes sorg, för att jag inte kan ställa mina frågor.

Det är vad jag minns. Jag vet att det var så mycket mer i den här drömmen. Jag var ju där. Men jag bestämde mig för att i alla fall minnas den här delen och det gjorde jag ju. Allt det andra förbleknade och försvann. Jag kan bara ana att det finns en fullständig historia om det hela där i mitt sinne.

Jag minns så sällan mina drömmar. Blir så tacksam när jag får en sådan här dröm. En som man skulle kunna ägna resten av livet att fundera över varför man drömde.

På webben? Icke!

"Försök att berätta den här historien på webben. Den skulle gå förlorad helt och hållet..." hon sa det rakt ut i rummet där hon satt vid sin gamla skrivmaskin. Bara den gråspräckliga katten lyssnade. Eller lyssnade. Den hörde och kunde inte bry sig mindre om vad hon sa. Skrivmaskinen var hennes Pappas. En grön Halda. Tvådelat band. En röd och en svart del. Jävlar vad det hade skrivits på den här maskinen. Ark efter ark. De flesta hade rivits sönder i ursinne och kastats i papperskorgen. En papperskorg som sen hamnade i soporna. Det här var före sopsorteringens tid och hennes Pappa skulle nog inte ha brytt sig i alla fall. Nu var maskinen hennes och Pappa död.

Hon skrev på den ibland. När ordbehandlarens kalla vita yta på skärmen flimrande och tycktes lipa åt henne hjälpte det ibland att sätta sig vid Haldan och trycka ner dess rejäla tangenter och ljudliga tangenter. Klic, klick, klick och tjoff när hon lyckades trycka ner två tangenter samtidigt och de fastade ihop ovanför korgen. Man fick ta loss dom och fortsätta. Men just detta att frustrationen eller renat av ursinnet verkligen syntes på pappret hjälpte. Det fick igång hennes skrivande. Så hon skrev papper efter papper. Ord som blev till meningar. Historier. Tills frustrationen och ursinnet rann av henne. Gick ut genom fingrarna, genom tangenterna och överfördes till pappret. Då rev hon ut det hon skrivit. Läste det som skrivits. Rev sönder. Alltid rev hon söner och kastade i papperskorgen. Den som skulle hamna i pappersåtervinningen. Hon var barn av sin tid. Men det hjälpte. Lugnet kom tillbaks. Historien var kvar. Ordbehandlaren igång och hon kunde fylla den vita ytan med bokstäver, meningar och text. Berätta sin historia.

Kanot i dimma

Han satte sig i kanoten. Spände fast duken. Som vanligt behövde han inte ens hålla sig fast i bryggan. Det blev som att cykla efter en tid. Den lilla båten blev liksom en del av en själv och man parerade automatiskt och utan att tänka också när den stod stilla och var som mest instabil. I rörelse var det såklart enklare. Kraften som tvingade båten framåt gjorde den också stabil. Enkla fysikaliska principer som kroppen lärde sig förstå utan inblandning från hjärnan.

Det var dimma över viken. Man kunde inte se öarna längre ut. Men han var säkert på att den skulle lättas snart. Väderleksrapporten hade lovat fint väder. Tjugofyra grader och kanske en lätt bris mot eftermiddagen. Nu i dimman var havet helt stilla. Som om dimman var en hand som lugnade det. Tog kraften från det. Möjligen gick det att skönja en mycket lätt dyning men det kunde lika gärna vara svallvågor efter en båt som passerat långt där ute som gett upphov till den vattenrörelsen. Men perfekt paddelväder så han tog några kraftiga tag med paddeln när han fått på sig ryggsäcken. Den som innehöll kaffe och tre ostsmörgåsar. Båten skar sig fram genom det lugna vattnet i viken. Bröt en annars spegelblank yta. Några sjöfåglar simmade åt sidan ur hans väg. Inte helst skrämda. Antagligen hade dom sett en kanot förut och visste att den normalt inte utgjorde någon fara för dem.

Kaptenen på turbåten hade bråttom. Det var en jävla tjocka och man såg inte mer än tio meter framför sig. Men han var sen. Hade varit ute med grabbarna igår. Vaknat med en helvetes huvudvärk i morse och sen hade båtjävlen nästan inte velat starta när han drog igång startnyckeln till den stora Volvo penta motorn. Men till slut, efter många försök, hade de ändå vrålat igång. Kastat ut ett svart moln av sot genom skorstenen och nu verkade de gå som de skulle. Men bråttom var det. Gästerna skulle hämtas klockan åtta. Han skulle bli sen även om han skyndade sig. Så han körde full gas. Spanade ut i dimman. Men såg inte mycket. Inte orolig ändå. Fritidsfolket hade inte vakant ännu. Låg och sov i sina sängar. Så när telefonen ringde. Hans chef som undrade var han var så tittade han inte längre framåt. Såg inte kanoten med mannen i. Märkte inte ens av att han funnits där när han knäppte av telefonen och ökande farten ytterligare. Chefen hade varit förbannad.

Arbetsdagen är slut

Klockan är tio. Arbetsdagen tog slut för fem timmar sedan. Det är inte de fem timmarnas övertid som tvingar hem honom. Det är inte att fru och barn väntar där hemma. Det är bristen på mat. En snabb lunch och alldeles för mycket kaffe gör att magen suger, fel, skriker efter att fyllas med något. Vad som helst går bra. Bara den fylls. Så han hastar ner för det sex trapporna och ut genom porten. Går över den tomma parkeringen fram till sin bil som står där röd och ensam och som trots plåt och plast längtar efter honom. Den vill ha sin motor igång. Varvas upp och åka iväg i en slags bilarnas fria galopp nu i kvällen.

En man går dröjande förbi på vägen med sin Golden retriever. Kvällspromenaden. Den innan sänggående. Annars är det bara den sent arbetande och hans bil här just nu i kvällen. Vårkväll. Björkarna har precis slagit ut. Har den där skira gröna färgen som inte finns annars. Den som man vill ta in och fylla sitt sinne med. Och det gör han. Låter ögonen ta in. Fyller lungorna med frisk vårluft. Lika blandningar av förruttelse och ny frisk grönska fyller honom. Det som är lukten av vår. Jackan är öppen. Fortfarande vinterjacka. Men öppen nu för första gången sedan vintern tog över. Han skall byta till sommarjacka imorgon.

Bilden startar på första försöket. Rycker när han lägger i drive på den automatiska lådan som han fru bestämde förra året att de skulle ha. Den vill iväg nu. Rycker igen. Kall motor. Går inte helt jämnt. Nu vill både bilen och han samma sak. Snirkla sig iväg genom villaområdet som omger kontoret. Ut genom förortskontorskomplexen. Ut till stora vägen. Motorvägen. Varvas upp där. Tävla med silvriga, blå, gröna, stora, små, och de andra röda bilarna. Färdas hemåt. Längre bort från staden. Färdas dit där maten finns. Där barn som sedan länge sover finns. Där en fru som numera är så van vid övertidskvällar att hon inte längre reagerar finns. Dom älskade. Dom som han jobbar för. Hem, äta, sova. Mer hinner han inte.

Men han ser våren där utanför när han låter bilen ta fart ut på motorvägen. Han ser den klara vårkvällshimlen som är på väg att mörkna. Gasar mer för att bilen och han vill det. Känner för det. För att han vill hem så fort som det bara går och för att det känns bra att trycka ned gaspedalen mot golvet. Trycker i Metallica CD'n. Hårda riff går i samklang med en bil i fri fart på en motorväg. Döljer motorljud och däcksljud. Hemåt i vårkvällen. Imorgon en ny dag. Ny övertid. Men fortfarande vår och hopp.

En timme i Stockholm

Jag är i Stockholm. Vi delar på oss. Jag har en timme att fördriva i en solig huvudstad. Naturligtvis måste jag dra mig ner mot vattnet. Det drar hårt i mig här som överallt annars. Jag släntrar över Kungsträdgården. Det är den 17-maj. Fullt med norrmän överallt. Norrmännen har intagit hela Kungsträdgården. Dom är alla glada. Norska kvinnor i vackra norska dräkter. Män med. Men jag ser kvinnorna. Dom som ler och är glada. Stolta över sitt ursprung. Inte så där sursmakande nationalistiskt utan bara firandet i ren skön glädje. Men jag fortsätter. Plasket från det infångade vattnet i fontänerna räcker inte, jag vill nå fritt vatten. En båt kommer in när jag kommer ner mot Blasieholmen. Folk från hitom och bortom Möja strömmar av, hastar iväg in mot stan. Jag sätter mig på en stentrappa och tittar ut över vattnet mot slottet. Jag har precis visat några Asiatiska turister var det finns. Vackert kan man inte påstå att kungens rent logiska boning är men husen runt omkring är det. Stockholm är vackert härifrån. En ensam Amerikansk turist frågar efter vägen till Kungsträdgården. Jag visar. Det är inte svårt. Två unga som läser SFI och bryter lite på något öststatsspråk vill intervjua mig om vad jag skall göra på semestern. Jag svarar på deras frågor. Blir själv igen. Beundrar Chapman som ligger där på Skeppsholmen, vit, vacker men fånge vid bryggan och sina fjättrande pålar. Det är femton grader. Man pratar om tjugofem. Varmast hittills i år. En klarblå lite diffus himmel bildar tak över stan. Någon enstaka molnpuff kan man se om man anstränger sig. Konstakademin öppnar trettonde juni står de på huset bakom mig. Det händer saker här. Varje dag. Här nere vid vattnet är det en svalkande vind som flöda in mot land utifrån skärgården. Pålandsvind kallas det visst bland dom kunniga. Men jag kan ha fel. Jag är inte en av dom. Det är skönt. Någonstans på andra sidan vattnet till vänster om slottet har jag en vän. Men det var länge sedan vi träffades så man kanske skulle skriva hade. Vad vet man. Men han bor bra. Man skulle kunna tänka sig att byta vissa dagar. Men inte dom flesta såklart. Besökarens roll räcker för mig. Nästan alltid tänker jag så. Jag ser såklart också söder och höjderna härifrån. Allt det fantastiska där. Fy fan vilken härlig stad det här är. Helvete vilket härligt ställe en sådan här dag. Jag har varit här ett dygn nästan. Jag behöver kanske inte så mycket mer heller. Jag lever på dom här dagarna länge efter att jag åkt hem. Nu känns det som om jag skulle kunnat stanna några dagar. Varit kvar här tills längtan efter skogen och lugn tagit över igen. Jag är inte där ännu. Jag går tillbaka mot Kungsträdgården. Vill sitta en stund på en bänk och se och lyssna på de glada norrmännen. Nere vid bankpalatsen svänger jag av och tittar på den ryske Oligarkens båt. Den är stor, dyr och skinande. En mans sätt att visa att han är bäst. Vad är det för tvåvlingsinstinkter som får människor att göra det här. Det är för stort. För perfekt. Det blir bara fänigt. Skryt. Men det är andra som betalt priset egentligen såklart. Med sin svett och med sina muskler. Andra med tankar. Mot Kungsträdgården. Nu kan jag behålla kursen. En BMW av senaste årsmodell och med ett högt modellnummer svänger ut från ett av bankpalatsen. Svart och skinande blank. Mannen i år i trettiofemårsåldern. Dyr slips. Dyr kostym som sitter perfekt. Här som ser vattenkammatt ut men

som säkert innehåller klet från någon dyr tub för att se just så där enkelt vattenkammad ut. Han och jag lever i helt olika världar. Det slår mig med full kraft när jag släpper fram honom och hans bil. Vi kommer aldrig att förstå varandra. Aldrig. Jag är helt säker på det. Möjligen när han bryter ihop mellan femtio och sextio kan vi närma oss varandra. Då när han undrar vad meningen med livet egentligen är och jag redan klarat av den funderingen för egen del. Oligarken är ännu längre bort från oss båda två såklart. Det är ju så det är. Men det behöver inte vara så för evigt. Det är just det här den ständiga kampen handlar om. Att vi alla skall vara du med varandra. Det är inte dom och vi, det är VI. Att ingen är förmer än den andre. Olika men lika. Alla är bäst någonstans på någonting. I Kungsträdgården strömmar dom fortfarande in alla dom där glada norrmän. Flickorna som ler i vackra dräkter, familjerna som ler, förväntansfulla barn. Glada på sin gemensamma dag. Förväntansfulla och lediga i solen. Det är härligt att se. Men jag har inte tid att stanna nu. Min kamrat väntar på kulturhuset. Min tid själv är snart slut. Jag går förbi scenen. Man dansar en polska. Poliserna tittar på. Ointresserat. Dom ser ut som dom tycker dom är lite förmer än glada norrmän den 17 maj. Men det är kanske så i deras jobb. Dom är utanför, ovanför, lite på sidan. Aldrig med. Det är synd om dem. Min promenad är i alla fall slut. Det här var höjdpunkten den här resan. Det är nästan alltid det enkla som är det.

Bästa byn

"Bästa byn" frågar P4 Gävleborg efter. Så bor man då i Lo(o)s. Man måste fundera lite. Väster ut liksom. Gävle - Bollnäs - Edsbyn - Voxna... ja, sen är det bara skog och efter ett tags färd då så kommer man fram till Lo(o)s. Om man nu inte tittar bort just när man passerar orten. För det är ju inte så stort när man hastar fram där efter vägen och orten dyker upp "barasårdär" mellan träden. Passerar man vid rätt tid kan det hända att man får se en Los(o)bo. Men sannolikheten är väl ungefär densamma som att få se en Björn. Men dom finns här. Inne i stugorna eller ute på älgpassen. Femhundra stycken ungefär. Lo(o)sbor alltså. Jag själv en av dem. Fast inte Lo(o)bo på riktigt såklart. Nyinflyttad. Hitflyttad från Täby 1987. Det hjälper inte att farfar och farfarsfar och hans far bodde här. Nyinflyttade Stockholmare kommer jag och min familj alltid att vara. Inte ens att mitt ursprung egentligen är Edsbyn hjälper upp den saken. En riktig Lo(o)sbo är född i Lo(o)s av två andra Lo(o)sbor som av hävd innehar olika kön. Men vi stannade här. Jag undrar varför varje dag. Inte är det för dom dåliga vägarna. Dom som gör att min redan tidigare skramlande bil i ökande grad skramlar och att saker faller av den bit för bit. Inte är det för mobiltäckningen som ständigt hackar och bryter varje samtal minst en gång trots att mobilmasten står på kullen bredvid mitt hus. Inte heller är det för sammanhållningen i byn. Finnblodet från sjuttonhundratalet gör att alla vill olika och alltid känner att man nog egentligen lever alldeles för tätt inpå varandra. Svedjeavstånd borde det vara. Inte är det för att dom i Färila ser ner på oss som bor här, på samma sätt som dom i Ljusdal ser ner på dom i Färila, som dom i Gävle ser ner på Ljusdal, som dom i Stockholm ser ner på Gävle, som dom i London ser ner på Stockholm, som dom i New York ser ner på London... Inte är det för att mitt företag inte kan hitta kapital för att ingen förstär vad jag sysslar med. Det är en förbaskad massa anledningar att inte bo här om man tittar och tänker efter. Men huset är billigt såklart. Det där stora gula huset som ligger där på kullen och blickar ut över byn. Den gamla skolan. Huset där byborna gått. Dom som nu är äldre. Där jag nu har lödugnar, kretskort i mängder, datorer och mätinstrument. En egen musikstudio. Gitarrer, mikrofoner och dragspel. Där jag kan göra min egen musik. Det spelar ingen roll att ingen lyssnar. Att Radio Gävleborg spelar annat. Att ingen noterar mina skivsläpp. Här är jag bara helt enkelt lycklig och kreativ oberoende av allt det där. Jag flinar sådär brett ibland när jag kommer ner här på morgonen. Inte över sakerna. Nej över möjligheterna och att jag har det som behövs för att skapa det jag vill skapa. Elektronik, dataprogram, protokoll, musik, lättexter. Rummen ligger i Lo(o)s, javisst. Men för mig saknar det betydelse. Det hade varit samma sak om dom låg i New York. För det är där mina vänner är. Dom finns i alla världsdelar. Vår mötesplats är världen. I dom här rummen känner jag också ibland att den gamle stränge läraren är. På natten vill han ha bort mig härifrån. Lektionerna för kvarsittarna skall pågå i evighet. Bara jag lämnar kontoret där på nattkröken så kommer dom igång igen. Men jag är inte rädd. Var sak har sin plats och sin tid. Men jag känner hans otåliga blick i nacken varje kväll när jag släcker och stänger dörren för kvällen

och går trapporna upp till vårt boende. Och visst gillar jag vår trädgård. Där svalorna hälsar oss om våren och tar farväl om hösten. Där småfåglarna talar om att maten är slut. Där den gamla damen - ja vi kallar vårt gamla körsbärsträd så - ger oss stora körsbärsskördar med dom sötaste härligaste bär som finns varje år. De som fåglarna och vi kamratligt delar på. Där jag så många gånger legat under sommarsolen i gräset och bara tittat på molnen och njutit, bara funnits till som ännu en levande varelse. Njutit av att bara vara det. Där älgarna går nära. Där björnen mumsade äpplen den där hösten. Där lodjuren sörjde de avverkade träden. Och visst är det härligt att ha skogen alldeles in på knuten. Att enkelt kunna vandra ut i den. Fundera för sig själv där bland träden. Gå till Örnerget och se ut över Hälsingska berg som rullar bort i fjärran i nyanser av blått som man inte trodde fans och sen bara se dem fortsätta så bort mot kusten och havet. Havet som drar i en också här. Som man måste söka upp med jämna mellanrum för att kunna bo kvar. Stoppa fötterna i och lukta på för att aldrig glömma. Och inte längtar jag bort när jag om lördagsmorgonen promenerar dom femhundra metrarna till lilla bagarboden och köper mitt färska bröd. Eller när vi en varm sommardag vill bada och tar bilen och åker ut. När sjön är upptagen för att det är en bil vid den eller för att det är en eka ute på vattnet. När vi åker till nästa för att kunna ha hela sjön för oss själva. Där ute i ingenstans där ingen bryr sig om ifall man badar med eller utan badkläder. Där man kan möta björn när man kommer upp över kullen. Där det bara är vinden man hör. Där vattnet från den porlande källan smakar som det bästa vin. Och nog gillar jag det här stället när jag står där en stund och pratar med dragspelaren vid postlådan. Vi pratar bara om det vanliga. Om hans liv bland andra musiker, om mitt liv bland andra programmerare. Inte är det så hemskt att bo här ens när jag hör honom träna på sitt Taub-potpurri där i sommarkvällen och tonerna smiter ut genom ett fönster på glänt och blandar sig med doften av liljekonvalj. Tulpinerna - ja jag vet att dom heter Lupiner - som breder ut sig på tomten under sommaren hjälper ju en att leva här också. Fast vissa dagar tar dom såklart nästan andan ur en. Men "bästa byn". En tävling liksom. Kan Lo(o)s stå sig i den. Det beror på betraktaren såklart. Som alltid. Man bestämmer själv vad som är bäst. Ingen kan göra det åt en. Det är bara dom vankelmodiga som behöver andra som talar om för dem vad som är bra. Jag blir nog kvar här varesig Lo(o)s har ett eller två o'n. Jag blir nog kvar här fast jag längtar bort varje dag. Provence ligger ju kvar. Pyramiderna lika så. Jag behöver få ha längtan till dom intakt några år till. Ungarna har ju dragit härifrån. Det tycker jag är bra. Det urbana behöver de unga och de unga behöver det urbana. Dom klarar sig själv i den världen utan mig. Dragspelaren, jag och dom andra Lo(s)sborna har vår värld. Lite utanför sådär. Vissa dagar är den till och med bäst. Det tror jag bestämt.

Vattensug

Vattnet vill ha mig. Är ute efter mig. Det är starkare nu på sommaren suget efter blanka, orörliga vattenspeglar och upprört vatten i livfull rörelse. Men jag är här på berget. Fast i jorden. Låst med centimetertjocka länkar i en kedja fastsatt i moderjord och det Svenska urberget. Men det drar i mig lik förbaskat, vattnet. Molekylerna. Dipolerna. Vill ha mig. Vill skölja över mig. Omsluta mig. Lösa upp mig. Men vi når inte varandra. Inte idag. Inte imorgon. Inte nu i midsommartid.

Vinden som ruskar om trädskronorna för med sig doften av havet. Ända hit till berget når den med full styrka. Atlantens vatten faller ner på mig från himlen. Sköljer över mig den fjättrade och blöter mig från hårigt huvud ner till bortglömd stortå. Jag drömmer om segelbåtar som jag aldrig kommer att kunna segla, om simturer i bräckt vatten, i saltvatten bland maneter, som en fisk bland andra i ett stim i samspel. Men berget håller i mig. Hårt så ont hårt. Vägrar släppa. Tar mig i ett svekfullt grepp. Är detta verkligen kärlek att inte släppa taget? Att hindra längtan hos den som längta?

Så jag glömmar. Försöker glömma. Flyr. Sviker berget till slut. Öppnar min mun och smakar på Atlanten. Sväljer ner. Låter oceanens vatten fylla min mage. Dit där bergets kontroll inte når. Där jag och vattnet kan mötas. Inom mig är jag fortfarande havet. De åtta tiondelar av mig som längtar bort från urberget till sig själv. Det som urmiljonernas år tog ifrån oss. De oräkneliga sekunderna som skiljde oss åt. Vi de längtandes. De alltid längtandes och saknades, fjättrade i berget. Vi som är förlorare om vi inte snart når havet. Vet det. Sörjer över att vara just det.

Såpbubblor

Den lille pojken blåser såpbubblor vid den slitna kajen nere vid båten som strax skall avgå till Marstrand. En popstjärna med hatt, förfallna håruttnade popstjärnors attribut, fångar en i sin hand innan han stiger ombord på båten. Skrattar till för sig själv där bakom solglasögon som döljer ögon som igår inte såg men kände död och det terminerandes andedräkt. Om det där vet den lille pojken inget. Hans liv har nyss börjat och ondskan har han inte sett ännu. Tror inte att den finns. Han blåser genom hålet på sin plastpinne och fler vackra färgskimrande bubblor flyger ut i världen, tas tag i av den ljumma sommarvinden vinden, far iväg och slutar sina liv med en tyst poff. Lite som människors liv faktiskt. Popstjärnan vet det. Han känner det tunna skalet som håller honom kvar vid liv, det han så envetet och intensivt försöker hålla färgskimrande, och det är rädslan för poffen som gör att han tar upp asken ur fickan och stoppar i sig en valium. Köpt utan recept hos honom som räddat rädda popstjärnor så många gånger förr. Bara en till så han klarar den här dan, sen skall han sluta.

En äldre man tändar en cigarr. Drar in häftigt några gånger så att spetsen glöder intensivt, tävlar med sommarsolen, och som en sliten Oldsmobile spyr cigarren i hans åldrande hand ut tjock rök som snabbt skingras i vinden. Damen, hon med den gröna dräkten, får hela molnet som en komocka i sitt ansikte och hostar till och skickar en arg blick mot mannen som blick räknat inte ligger andra krigiska missiler efter. Hon som skall gifta bort sin dotter nu i helgen där på ön. Med chefen på Volvo. inte den högsta så klart. Det hade varit för mycket att drömma om. Mellanchef, ett gott val från en god familj som bor på rätt sida om stan. Ingen man behöver dölja och prata tyst om som dotterns tidigare sluskar till pojkvänner. Att en såpbubbla poffar på hennes limegröna hatt, precis när den nuddar den röda fjädern dom konstfullt applicerats på den, märker hon inte ens.

Mannen med cigarren puffar lystet på sitt enligt konstens alla regler lagrade och perfekta rökverk och känner att han är sugen på en öl, eller tre ,fyra, fem eller varför inte åtta kalla flaskor med kondens vackert rinnande ner för sina glashalsar stående där på bordet som Brasilianska kvinnor som sträcker på sig, våta efter att ha kommit upp ur turkost hav vid vita stränder. Gul livsdryck som kan rinna ner för hans törstande strupe och stilla lite av hungern och lugna hans oroliga sinne. I alla fall lite. Pengar har han. Makt har han. Men inget mer. Ett par öl i ensamheten i sitt hörn på öns restaurang, ännu en lördag som den här. få honom att glömma. Nej inte glömma. Bara sluta rulla runt sitt livsmislyckande i huvudet. Han som ville, borde blivit, konstnär. Rest ut i världen som ung man och målat alla dess kvinnor, älskat alla dessa kvinnor. Fört över ungdomlig kåthet till duken i färger och skönhet som alla skulle kunna känna i sitt hjärta när de senare såg på hans mästerverk och förundrades. Inte skulle han brytt sig om pengar eller utseende bara målat, levtt och tagit in. Hankat sig fram på det han kunde hitta för dagen. Men han hade varit för rädd såklart. Lytt sin far. Axlat sin roll i familjeföretaget. När tecknade han ens sist? Det närmaste han kom

var en noggrant inövad - vacker måste man nog kalla den - namnteckningar på oändligt tråkiga säljordrar som levererades i gröna, röda, blå mappar till hans skrivbord i en till synes aldrig sinande ström. Han såg på såpbubblan som vinden förde ut över vattnet. Poff så tog dess liv slut. Precis om hans gjort då för längesedan.

Popstjärnan kände lugnet sprida sig. Han skulle klara av att leva en dag till. Kvinnan satte sig på en av de bärnstensfärgade bänkarna med hårt hopknipna ben i femtusen kronorsdräkten. Ingen, ingen kom in mellan dessa ben och ingen skulle någonsin göra det igen sa hela hennes gestalt. Inte ens längtan. Pojken sprang fram till sina föräldrar. Såpbubblorna var slut och hans far la en smekande hand på det ljusa sommarblekta hår som Svenska små pojkar ibland har och gossen kramade om hans ben som om han aldrig mer velat släppa. Glad för såpbubblor. Glad att få leva. Mannen med cigarren steg inte ombord utan vände och gick in mot staden igen. Varför visste ingen när båten med mullrande uppvarvade dieselmotorer la ut och satte kurs mot ön.

Jesus

Det knackar på dörren. Det är Jesus. Känns lite oväntat sådär. Men har man bott i ett gult hus på en kulle i Lo[o]s några år så blir man inte förvånad. Man säger helt enkelt "Hej" och ber honom stiga in. Fortsätter med

"Så du är ute och går? Vill du ha kaffe?"

Man har ju liksom svårt att tänka sig honom komma infarandes i en silvermetallic S60 av senaste modell. I alla fall har jag det. Jag förutsätter en värdigt skridande Jesus vandrandes fram efter solbelysta vägar i sandaler av plast. Eftersom man inte får något svar utan bara en mild blick riktad mot sig så fortsätter man

"Hur är läget med dig då?"

och då berättar han om läget. Hur jäkla eländigt det har varit under dom här två tusen åren och hur det blivit ännu värre nu på slutet. Prostatan är inte att leka med heller och det känner man ju igen. Något måste göras så här är han igen. Sen bjuder man på kaffe och och han dricker kaffe som om han inte druckit det på tvåtusen år minst och då dristar man sig till att fråga var lärjungarna är och då får man höra att dom ju är döda sedan länge och att dom som kommit efter inte är mycket att ha och då undrar man ju vad han gör i Lo[o]s och så svarar han att det är ju här det händer nuförtiden och det är då jag måste fråga om det inte egentligen är till Edsbyn han skall. Sveriges Jerusalem likksom känns ju mer rätt än en skogsby ute i vildmarken och då ser han förvånat på mig och säger "är inte det här Edsbyn?" och då ser han uppriktigt sagt förskräckt ut, nästan rädd och vill ha instruktioner om hur han tar sig till Edsbyn och när jag berättar om dom sju milen han måste skrida värdigt fram efter i en skog full av både varg och björn så frågar han om jag kanske kan skjutsa honom och det kan jag ju. Jag menar han är ju ändå Jesus,

Så jag startar bilen och ser att vi behöver tanka bensin och talar om det för Jesus men han pekar bara på tankmätaren och nu visar den på full tank såklart och jag tackar och startar motorn i en bil med en motor som aldrig gått bättre och jämnare. Så jag skjutsar honom till Edsbyn och ungefär vid folkets hem vill han stiga av. Han undrar om jag behöver något underverk och jag vill inte trötta honom med fred på jorden och att alla barn skall få lägga sig mätta varje kväll. Socialistisk seger i nästa val blir det väl ändå. Det där borde han ha fattat för länge sedan och för egen del behöver jag inga under. Jag har det så bra som jag kan ha det redan försäkrar jag med eller utan underverk och till och med leva med den där prostatan och vi säger hej och jag åker på Statoil och köper en Cappuccino och en bulle och åker hem och grillar en morot och tänker inte mer på det.

Tjena bruden

Tjena bruden. Det är jag som är apan. Ja jag kallas så. Har nästan alltid hettat apan. Med litet "a" inte stort. Litet "a" därför att jag faktiskt verkligen är så obetydlig som ett lite "a" tydligt utpekar. Sådana som jag blev sist valda till fotbollslaget. Men vi brydde oss självklart inte om sånt. Det fanns liksom en hel värld där ute som handlade om annat än om fotboll, hockey, brännboll och andra tävlingar. Du vet dom där som gick ut på att som småtjurar stängas för att visa att man var bäst. Som fick småflickorna att välja och kräma sig för vinnarna. Jag var väl inte heller en sådan som gillade att sitta och lukta på blommorna. Det där var bara de tävlandes bild av dem som inte behövde eller ville tävla. Vi gjorde bara annat. En del flickor växte till sig så pass att de till slut faktiskt också såg oss med namn bestående av bara små bokstäver. Med bara några stycken kom så långt såklart. Dom andra hamnade i kassan på ICA. Eller kanske var vi bara tröstpriser egentligen. Hur som helst blev vi vinnarna till slut i alla fall. Utan ansträngning kom vi fram på egna vägar där trängseln var mindre.

Det är alltid sådana som vi som går på de där nya vägarna för första gången. De som ingen har gått på förut. De som kommer efter tävlar om att hinna först men blir aldrig annat än tvåor. Fast det fattar de ju aldrig själva såklart. De tror i sin enfald att de alltid gått på de där vägarna efter att någon av oss visat att de finns. Men de enfaldiga orkar vi inte med. Vi riktar oss till dom som tänker själva och som väljer sin egen vandringsväg. Vi är de som tecknar, musicerar, målar, skriver, läser, forskar och konstruerar för att vi måste. Inte för att det är så jäkla häftigt. Vi gör istället för att prata.

Javisst rasar det in pengar också på våra konton och javisst har en och annan av oss köpt mer än en Lamborghini eller Porsche. Men de flesta av oss har skippat implantatbrudarna som följer med bilarna, yachterna och privatflygen. Vi vet bättre. Har alltid vetat bättre. Vi söker under ytan. Alltid. Vi vet att diamanterna inte föds slipade. De(t) obetydliga är det stora.

Och vi känner igen varandra när vi ser på människorna. Vi hör direkt om den som talar är en av oss eller bara en av pratarna. Vi filtrerar hårdhänt och osentimentalt bort pratarna och ytlighetsmänniskorna. Kastar iväg enmeningsmänniskorna till högen för återvinning av enmeningsmänniskor. Åtminstone deras skor kan ha ett återvinningsvärde. Vi undrar och diskuterar över existensen och livsrummet så att ytlighetsmänniskorna ger sig av och aldrig kommer tillbaks igen. Kvar är bara vi. Vi som inte vill vinna. Vi är nöjda med det. Mycket nöjda med det. Förlorarna.

Så tjejen häng med ut i universum en sväng. Kolla in det som dom ytliga inte ser. Släpp loss - det är skoj. Helggroggen eller tomteblissen är ingenting mot det här. Det här är huvudspräckande och dödligt i varje liten del. Uppfriskande om man överlever. Stimulerande och livsbejakande om man är bland de få promille som tar sig igenom. Så häng med tjejen. Bli en förlorare. Släpp loss förloraren inom dig och skapa din egen värld. Bara för att du kan. Bara för att du vill. Bara för att

du måste. Skit i vinnarna och massvandringen mot vinnarnas andraplatser. Förlora fullständigt. Häng med apan på en tur i universum som du aldrig kommer att glömma. Se så hoppa på nu så drar vi.

Lås alla dörrar

Hon skriver att hon plockat in sina utemöbler. Strax före hade mannen stannat sin bil. Klivit ur. Tittat sig runt. Besökt henne i butiken. Talat Engelska. Inte gjort affärer. Det räcker, hon stuvade undan sina utemöbler i låsta rum den natten för att de inte skall bli stulna. Hon varnar alla sina vänner på facebook för detta hemska. Hon får trettio gånger mer shares och sexhundra gånger fler likes för sitt inlägg än vad det här jag just skriver kommer att få.

Jag läser det där. Det träffar mig hårt. Jag blir ledsen. Jag som vill ha en statschef som ryter "jävla mördarpack" mot övermakten när några okända människor jag aldrig träffat eller aldrig kommer att träffa dödas långt borta någonstans på en plats jag knappt kan peka ut på kartan. De som inte ens kan Engelska utan pratar ett annat konstigt tungomål jag inte har en chans att förstå ett ord av. Men det finns ingen statschef eller statschef wannabe som ryter ifrån till någon starkare idag. Allt rytande sker neråt mot svagare nu för tiden, aldrig uppåt mot makten. Alla är så rädda. Så förbannat jävla rädda.

Men kvinnan ställer alltså in sina utemöbler. Jag har sett det förr. En bil med två svarthåriga män som åker för långsamt utanför ett dagis. En bil med en man som fotograferar ett hus. Registreringsnummer som noteras och skickas in till polisen. Elektroniska meddelandedjor som aktiveras. Rädda människor.

En gång en eftermiddag här upp stannade det tre bussar i vårt närliggande före detta ålderdomshem. En timme senare hade vi gårdsplanen och trädgården fulla med saker. Mängder av dem. Överraskande såklart. Men vi lämnade våra utemöbler kvar ute. Saker satt bra i dom liksom vi. Vi hade körsbär i trädet också som fåglar. Vi och saker delade på. Vi har fortfarande utemöblerna kvar. Vi får körsbär i år också. Känner några saker.

Året efter var det Indonesier där på ålderdomshemmet. Vi rensade ut lite skrot. Ett gammalt skåp, en gammal säng och sånt där. Kastade ut från balkongen. När vi senare bar sakerna till höstbrasan dök fyra män upp från skogen. Indonesier. Utan ett ord började alla hjälpa till att bära skräpet till högen som skulle bli brasa. Efter avklarat värv satt vi där en stund i trädgårdsmöblerna. Nickade och log mot varandra utan att förstå ett ord av varandras språk men ändå kännandes samhörighet. Sen gav dom sig iväg igen. Vi såg dom aldrig igen. Men hade vi låst in trädgårdsmöblerna hade vi inte kunnat sitta där i samförstånd över språk och nationella särarter.

Rädsla. Den är sällan rationell. Jag har tränat bussåkning med människor som tror att de kommer att dö när de är där på bussen. Sett deras skräck. Svetten som tränger fram i pannan och vilda ögonen. Handen som håller krampaktigt hårt i min. Jag vet att det är på riktigt. Tar det på allvar såklart. Men blir ändå inte själv rädd för att åka buss. Dom har sökt hjälp för att komma till rätta med sina problem. Kämpar för att träna bort rädslan. Jag kan bara hoppas att kvinnor som ställer in sina utemöbler också får hjälp att bearbeta sina irrationella rädslor en dag. Liksom mannen som jag hör om på radion som sitter vaktandes i ladugården varje natt när bärplockarna

är här. Han måste ha för mycket saker är min spontana tanke. Sälj, befria dig vill jag säga till honom. Kanske finns den person som skulle bli den bästa vän någonsin bland dem du är så rädd för. Möjligheten till det borde vara mer värt än en åkgräsklippare eller en verktygslåda.

Låt aldrig rädslan för det okända ta över och förminska dig. Låt utemöblerna stå kvar även om det dyker upp människor du inte känner. Kanske är dom bara där för att testa om du verkligen är en medmänniska.

Förr - i Paris

Det är tidigt åttiotal i en av Europas största städer. Hur jag hamnat där är en lång historia. Varför jag stannat där en annan. Men jag har min plats kvar och vilande på ett av Sveriges stora universitet. Vägen tillbaks - en bro till verkligheten - om det skulle behövas.

Jag spelar med grabbarna varje kväll. Tre kvällar på någon av stans heta rockklubbar, resten av veckans nätter med samma gäng på stans mest ansedda porrklubb. Från tio till fem på morgonkröken lirar vi. Spelar det vi vill. Kan träna in nytt. Det är vi som är livebandet som ingen ser i de rödfärgade slitna cigarettinpyrda lokalerna. Man tittar på annat än på fyra långhåriga rockhjältar om man är en av dem som sitter där osynlig och anonym i dunklet. Men pengar ger det och vi är tjejernas kelgrisar. Ompysslade som fyra små nallebjörnar i en värld där nallebjörnar inte borde finnas. Pengarna finns där och männen med makt finns där och drogerna, döden, nosar runt där varje kväll. Det är här som vår basist tar sin första herointripp och beträder vägen mot helvete. Skriver på sitt kontrakt med djävulen. Till death do us apart. Fast tvärt om liksom.

Men det är på en av rockklubbarna det händer. Hon sitter där ljus, korthårig och tunn långt framme vid scenen. Enormt stora vackra klara ögon. Spenslig, tunn och lätt, pigg liksom. Glada tjejkompisar och hon vid ett bord som festar till. Ser på mig under både första och andra giget. Jag suggs in i dom där ögonen, glömmer texten till och med vid ett tillfälle. Det gör jag aldrig annars. Men det är något som griper tag i mig den här kvällen. Tjejerna tittar och flörtar alltid varje kväll annars också. Utmanar. Vi är bara toyboys där på scen som man kan leka med en stund innan man går hem till sin tråkige trötte kille där hemma i lägenheten och det oavsett om man bor i de fina eller de dåliga kvarteren av stan. Upplägget är detsamma. Man är ute för att glömma det vanliga livet och vi råkar finnas där. Är mer spännande, farliga men såklart egentligen helt ofarliga eftersom vi aldrig skulle ställa krav utan är borta, finns inte, existerar inte nästa dag när drömmen är slut och det vanliga livet måste levas igen. För oss är det ju bara musik och rockliv som gäller såklart såklart. Flickorna är nattsländor. Vi vill bli hyllade stjärnor. Jobbar hårt för att bli det. Men vi tar för oss av det som bjuds såklart. Dumma vore vi väl annars.

När dagens andra akt går av tar jag mig ner till baren. Dom andra i bandet har redan lämnat slitna illaluktande rockklubsloger. Flera av dem inne på sin andra eller tredje öl. Betalningen för gigen här är nämligen fritt dricka och en liten summa pengar som inte ens är värd att nämna. Det är porrklubbens gager som håller oss flytande och både ger oss tak över huvudet och mat i våra spensliga kroppars magar. Alkohol flyter ständigt i våra ådror. Det är alltid fest. Rockliv levs.

Jag hämtar en kall öl och sätter mig vid bordet där dom andra redan sitter. Vi har vårt stambord i ett hörn uppe på den nedsläckta etagedelen på klubben. Det är mycket folk som vanligt. De hoppfulla tjejerna har redan samlats vid bordet. Bjuder ut sig. Tigger om att bli sedda. Vill bli förförda och medplockade till en farligare värld av de långhåriga. En svensk och tre Européer som utgör det där bandet som man dansade och hoppades diggat till till alldeles nyss. Men jag är trött

nu. Ignorerar dem alla. Har gett allt där på scen. Är hes. Har ont i fingrar som fått tjänstgöra som plektrum en lång stund när platsbiten glidit ur ett svettigt pekfingergrepp. Jack, den svarte servitören från Ghana, kommer fram med en flaska champagne i en ishink. Ger den till mig. Ler sitt Ghanska leende, så vitt som den Svenska snö jag inte kommer att se det här året och pekar mot tjejen med de stora ögonen framme vis scenne. Tar mig kamratligt på axeln. Tjejen ser på mig. Ler. Höjer ett glas champagne mot mig och vänder sig tillbaks mot sina kompisar igen. Jodå jag har fått en och annan öl förut av trånande tjejer. Nån kille med annan sexuell läggning än mig har väl bjudit på ett glas Champagne också men aldrig det här. Aldrig en hel dyr flaska. Jag blir smickrad det måste medges. Men jag är rockstjärna där i natten. Tar för mig. Dricker glupskt dyrt bubbel. Letar med ögonen efter henne resten av kvällen men kan inte hitta henne. Konstigt. Vad ville hon?

Men nästa kväll är hon där igen. Finns där också när jag kliver av. Tar mig med ut i stadens natt. Rycker med mig bara. Ut i den stad jag precis börjat lära känna. Det håller på att bli höst. Det blåser lite. Är kallare. Löven virvlar runt. Hon tar mig ner till floden. Jag får veta att hon är dansare. Balett. Dansar för kungar och det stora. Hon har samma dygnsrytm som mig. Natten är vår lediga tid och hon dansar för mig där vid den trögflytande floden i en tunn klänning med en avtagen röd kappa slarvigt hängd över en kastenjetrådsgren. Som en fjäril där i höstnatten flyter hon runt i rummet bara något lite tungre än den vind som drar genom samma höstnatt och jag blir vrålandes kär och varm och upplyft när jag står där och ser på henne. Vacker. Vackrare än allt jag hittills sett. Ett vackert som kommer någonstans inifrån. Vill kunna dansa så som henne där i natten, omsluta henne med egen dans men mina fötter sitter som limmade med seg trög gegga i marken som de alltid gjort. Jag kan inte dansa. Vill men har aldrig kunnat. Musiker. Istället vandrar vi vidare där efter floden. Ser staden och livet på vattnet vakna innan vi åker hem till henne och älskar. Älskar med fjärilen och det är precis så underbart som man kan föreställa sig. En gång bara sen är vi redan uttröttade. Sover till eftermiddagen. Ger oss sedan båda av till olika gig i olika delar av stan.

Under vintern och våren är hon min. Inte en inlåst fjäril som jag äger, nej en fri vacker fjäril som jag följer i en dans genom en regnig vinterstad, en stad som mina sinnen ändå tar in som en äng full med sommarblommor i strålände sommarsol. Det är nätterna och någon enstaka dag som är vår tid. Vi jobbar båda sent. Gig varje kväll. Sover på dagarna. Under de lediga dagar som är lediga för oss båda och ibland faktiskt inträffar samtidigt är vi oftast så trötta att vi inte orkar med livet. Ligger där bara. Stiger inte upp. Hon lånar pengar av sin far. Han som har många. Vi lånar en bil och far ut på landsbygden. Ser mer av ett land som är främmande för mig men välkänt för henne. Nästan alltid på natten händer det här eftersom det är vår tid. Som vampyrer är vi. Ljuset på oss kommer från scenernas strålkastare, nästan aldrig från solen.

Hon har premiär och jag får såklart en biljett. Egentligen går det inte. Jag skall spela på porrklubben men en annan kille har efter lång övertalning hoppat in för mig. Det får bli covers för bandet den kvällen. De låtar som alla band kan. Själv får jag se henne dansa där i guldchronornas salonger och hon dansar precis som hon gjorde där den där natten efter floden. Fjärilen, lätt som vinden rör hon sig där på scenen. Det är bara ljuset som är starkare när det omsluter, belyser, framhäver hennes gestalt. Publiken är hänförd. Jag är stolt. Hon gör stor succé. Tv, radio, ministrar, kungar, regeringstjänstemän. Alla vill ha henne eller i alla fall en bit av henne efter det här. Hennes namn på förstasidorna i de stora tidningarna. Jag följer med på middagarna med de stora och känner mig lika stora som de gör för hon flyger med mig den här fjärilen, henne som de skulle ge allt för att äga och få läsa in i sin bur, henne håller jag i kärleksfull omfamning i en säng varje morgon tills vi vaknar. Men jag äger inte. Vill inte äga. Det är det som är hemligheten. Det är därför hon är min. Bara min där när vi är ensamma där där inga strålkastare lyser och vi bara är

de oförställda vi egentligen är.

En minister tafsas på henne efter en middag, kan inte hålla sig, äganderätten är för stark, Jag slår nästan ihjäl honom i vilt uråldrigt rött ursinne. Det når inte tidningarna men många, många år senare när hans ansikte pryder blaskornas förstasidor och han nått högst upp dit en ministrar kan nå spottar jag automatiskt honom rakt i ansiktet, varje gång, än idag. Bara säkerhetsvakter räddade honom den gången.

Våren kommer. Hon dansar. Jag ser henne träna hemma i sin lägenhet varje dag innan vi äter något lätt, kysser varandra länge och står där och håller om varandra ännu längre och väntar på att den andre skall släppa först och vi till slut måste gå till våra olika destinationer och gig därför att vi just måste det. Jag är lycklig det här året som jag aldrig varit tidigare eller ens kommer att bli senare. Tråkig tycker de andra i bandet liksom flickorna på klubbarna som jag inte längre ser. Livet rullar bara vidare. Räkmacka. Vintern har jag nästan inte ens märkt. Den mörka tiden har knappt varit mörk för vårt eget ljus, fjärilens och mitt, har fyllt upp allt runt omkring oss. Skänkt oss två ett år av evig sommar. Vi träffas som vanligt igen vid fyra på morgonen. Hon väntar på mig som hon brukar göra. Nästan naken med en stor kopp te i favoritfåtöljen i den eftergigeufori som måste lägga sig innan det går att sova för människor som oss. Vi känner den båda. Hon är lite småfull idag. Glad. Ler. Berättar att hon blivit inbjuden till den största scenen av dom alla. New York. Hon tänker åka. Vad annat kan hon göra? Jag fattar såklart. Får följa med om jag vill men förstär att jag inte kan det. Inte jag heller kan leva mitt liv instängd i någon annans bur och hon vet lika väl om jag att det är så. Det behövs inga förklaringar.

Kvällen innan hon skall åka vandrar jag som den mest ensamaste människan i världen efter floden. Det småregnar som det brukar. Jag går, snubblar, utan att egentligen se där genom stan nästan hela natten. Fötterna blöder när jag kommer hem. Det inre ljuset är borta. Jag har bestämt mig för att åka hem igen. Hem till Sverige och universitetet. Vanligt liv igen. Vi älskar en sista gång. För första gången en natt. Ligger länge på morgonen och bara ser på varandra. Njuter av det sista vi har tillsammans innan hon måste packa

När hennes plan lyfter och vrålar iväg mot Amerika gråter jag som ett barn. Nästa dag är tårarna slut. Jag måste leva, Jag måste leva, upprepar jag för mig själv i evigt mantra. Jag lämnar staden några veckor senare. Säger hej till de tre i bandet som snart liksom fjärilen också kommer att stå på stora scener. Får en mjuk nallebjörn med ett rött band om halsen av tjejerna på porrklubben, en kram och några Afrikanska visdomsord av Jack. Vi är vänner för alltid men vet att vi aldrig kommer att träffas igen. Dom är kvar, men jag, svikaren, träder ut i en annan värld. Visst ser jag fjärilen där i tidningen då och då. Även idag. Amerika älskar henne inte mindre än vad Europa gjorde. Såklart hon gjorde rätt min underbara vackra vinterfjäril när hon steg på det där planet och flög bort från mig. Helt rätt det känner jag i mitt hjärta.

Två låtar är det enda som blev kvar <http://open.spotify.com/track/3WjQFlm9Uai6c8WSpswiUv>
<http://open.spotify.com/track/31QVMTcspgggFQrmLhxsFs>

Svensk Accent

Det skrattas åt någon Svensk reporter där i fikarummet. Han har för mycket Svensk accent i sitt Engelska uttal tycker experterna på Engelska, de som kan många svåra ord och är stolta för det och dessutom läser böckerna på originalspråket. Jag vet att det är de rädda som sitter där och hånar, de som också tyvärr sprider rädsla till alla andra i rummet. Jag vet också att även om vi inte hör den Svenska accenten hos den till synes perfekt talandes så kommer någon som är native att göra det. Alltid, om nu inte personen i fråga bott många år i landet i fråga. Men oftast även då finns resterna kvar av en annan språkmelodi. Det är inte hur saker sägs, utan vad som sägs som är det viktiga. De bästa tal som hållits har ändå framförts på bruten Engelska. Det kan vara värt att tänka på det ibland lille vän

Gamla landsvägen

Det tog bara tre sekunder, sen brann det för fullt. Hon slängde dunken med bensin in i lågorna och den halvfulla plastbehållarens pip tog eld med en eldsprutareffekt som fick också den gamla byrån som hon ärvt av sin mormor att fatta eld på alla sina delar samtidigt. När plasten i bensindunken brunnit igenom flöt en pöl av eld ut genom rummet ner mot trappen där hon stod. Det var dags att ge sig iväg. Säga hej till en avskydd man, ett avskytt hus och en avskyvård del av landet. Att mannen fortfarande låg och sov på andra sidan lågorna ägnade hon inte ens en tanke. Bilen, den ljusblåa Volvo Amazonen, som de köpt kontant för femtusen spänn för inte alls så många år sedan, startade på första försöket. Den kunde annars trilskas lite såhär i kallvintern när termometern, som den här natten, kröp ner mot minus sjutton. Men inte nu alltså. Hon tryckte in bandet med Thorleifs låtar, hennes favorit, la i ettan och drog iväg bort från den här skiten med en rivstart.

Therese Niklander cyklade efter gamla landsvägen. Ja den hette så för att den var den enda stora transportleden den gång i tiden i dessa trakter. Vägen hem och vägen bort. Sommaren var som vackrast och just den här sträckan efter en trögflytande Voxna älv som gick mellan Edsbyn och Ovanåker var inte bara hennes smultronställe, den fanns intatuerad i själen hos dem som bodde här. Det blev liksom inte vackrare än såhär. Det hade också många utsocknes erfarit när man hittat hit. Men det var såklart inte så många som gjorde det. Vad skulle man hit och göra? De flesta ville bort. Den fantastiska drivkraften som funnits här i bygden förr hade numera sjunkit ner till en nivå där inte ens kommunens näringslivschef låtsades orka tro på en framtid för bygden. Numera tittade man bakåt istället för framåt och alla insatser och pengar användes till att återskapa gammalt istället för att skapa nytt. Nytt var bara skryt i alla fall. Men det där brydde Therese sig inte om. Hon var trettiofyra år. I sin fulla blomning både mentalt och kroppsligt. Ledig idag men annars kriminalkommisarie i Bollnäs. Ett barn, en tvåårig pojke, men utan man. Jodå en man hade varit med initialt som brukligt är när barn blir till. Men han hade dragit när barnet kom. Rädd för ansvar, rädd för att minsta sitt liv bland blöjbyten. Men det hade inte gjort Therese så mycket. Hon var ändå trött på honom. Sin son älskade hon däremot över allt annat och med hjälp av en pensionerad mamma och pappa så hade allt fungerat ganska bra ändå.

Som kriminalkommisarie så jobbade man naturligtvis mycket och ofta och på konstiga tider. Så utan den backup hennes föräldrar nästan dagligen gav henne så skulle det naturligtvis inte fungerat. Hon strök undan en lock av sitt ljusa långa hår och såg ut mellan björkarna ner mot älven. Wow-känslan var påtaglig. Badstället låg där till höger. Hur många gånger hade hon inte svingar sig ut i vattnet från repet som satt uppknutet i en av de grenar som stack ut över ån från den stora gamla björken. Man var här hela somrarna när man var ung och varje dag var en solig sommardag. Var det inte också här hon rökt sin första cigarett? Inlett en vana som hon fått kämpa hårt för att att bli av med efter att polishögskolans examen var avklarad och hon flyttade hem igen från Solna.

Hem till vänner och byn hon älskade allra mest.

Hennes tankevärld bröts. Var det inte någon som låg där ner vid kanten av ån. Jo det var det bestämt. Hon steg av cykeln. En man i övre medelåldern låg platt på mage iklädd blommiga blå badbyxor i gräset en bit från badplatsen. Låg där till synes livlös. Sjukdom var det första hon tänkte på när hon skyndande fram till honom. Ropade "hallå, hallå" men fick inget svar. När hon kom närmare såg hon att han liksom låg i en onaturlig vinkel. Något hade hänt här. Hon rörde vid honom och provade "hallå, hallå" igen. Men fick ingen reaktion. Hon vände på honom. Måste det för att se om han levde. Inte en helt lätt uppgift för mannen var tung och även om hon var vältränad så blir en livlös människa sladdrig och otymplig. Hon kände igen honom direkt. Det gamla kommunalrådet. Bygdens starke man en gång i tiden. Död. En small ornamiterad dolk stack ut från hans bröst. Han var så död som man kunde bli. Hade varit det ett tag. Hon släppte ner honom igen. Nu var det här en brottsplats. Gick i samma fotspår tillbaks för att inte förstöras spår. Tog upp sin mobil. Displayen såg annorlunda ut. Det stod en text på den istället för de vanliga ikonerna. Men vad stod det? Hon var tvungen att förstora den.

"Hej det här är författaren. Eftersom det sista Sverige behöver är ännu en kriminalhistoria med en massa kostiga kriminalare i ännu konstigare miljöer så kommer det inte att hända mer i den här historien. Så hej då Therese Niklander du finns inte och behövs alltså inte längre. Det var roligt att i alla fall lära känna dig lite för du verkar vara en skojig tjej."

Therese flämtade. Såg Voxnan fortsätta flyta förbi som den alltid skulle göra men kände sin egen person sakta blekna bort. Om hon ändå fått träffa sin son en enda gång till var den sista tanke den blonda kvinnan tänkte innan hon helt försvann.

Hos Uffe

"Den där Albert Viksten som ni har där uppe, ja eller hade när det begav sig, var ju ingen riktig författare egentligen. En klåpare bara. En härmare, hade han inte skrivit för den socialistiska pressen så hade hans röda kamrater inte lyft upp honom till de höjder han oförtjänt kom till. Det var kamraterna och hans eget övermod som tog honom dit, inte hans geni. Var det något han hade brist på så var det sannerligen geni den jävlen. En förbannad murvel bara som skrev ner en massa skitord som bara socialistiska proletär-wannabes läser ett enda ord av."

Han svepar sitt vinglas, Uffe, och håller upp mer. Tömmer lite desperat flaskan utan att bjuda mig. Vi sitter där i Österlen på hans gård och han har en av sina dagliga "jag är förbannad på allt" perioder. Vi har upplevt flera gånger redan den korta tid jag varit här. Eftersom jag kommer från Hälsingland så är det naturligtvis något Hälsingskt han angriper.

"Men den där förbannade Lidman dom hade i Edsbyn. Han var en sann jävel. Sköt sig väl till slut. Heder för författare som går hela vägen. En dag skall jag tamefan skjuta mig också. Måste bara köpa en snygg revolver. Det måste vara med en revolver. En snygg annars kan det få vara. Om jag nu blir så jävla nöjd med tillvaron någonsin så jag kan placera en kula i tinningen där den skall sitt. Man måste vara jävligt nöjd med det man gjort och inte vilja producera mer innan man gör det. Eller inte kunna såklart. Det är nog värst. Vilja göra mer men inte klara av det. Skrivimpotent också, liksom. Men Albert blev aldrig det. Han sköt ekorrar och älgar och skrev dynga hela tiden. En djävla skitförfattare."

Jag vill ju säga några ord som lindrar kritiken som min kommuns mest upphöjde författare får här i Österlen en sommarkväll när inte ens havet kyler två gubbar - en cool och en o-cool - som sitter där bland humlen i en trädgård. Men herr Lundell är i farten nu och inte fan har han för avsikt att sluta nu inte. Nej då, långt ifrån.

"Nu för tiden finns det väl inte ens en bloggare värd namnet i ert landskap. Bara charlataner alltihop, bara sådana som säger att dom skriver böcker men egentligen inte kan konsten att få en läsare att faktisk vilja vända blad. Grundföresättningen för att överhuvudtaget skriva ner orden.... Men se på fan nu är det någon uppe på den där jävla himmelstrappen igen... Jag skall fan gå in och hämta bössan och skjuta den jävlen.."

Och in försvinner han. Mycket riktigt är det någon som står och tittar där på himmelstrappan. Det är klart och tydligt att det inte är konstverket personen är intresserad av utan de Lundellska ägorna och den Lundellska personen. Det vittnar kikaren som han/hon, den nyfikne intresserat kikar härät genom tydligt på.

Uffe kommer utrusande igen som den värste Picaso men istället för ett gevär har han alkoholmätaren i munnen och han blåser som bara desperata författare och musiker på +60 kan.

"Helvete, helvete, helvete jag kan inte köra nu. Blås du! Kanske kan du köra. Måste in och hämta en låda vin nu på systemet om jag skall klara av det här förbannade helvetet. Jag måste nog fan

dra härifrån för alltid förresten. Ut i Europa. Friheten."

Och han kaster till mig alkoholmätaren. Men efter en halvflaska Ulf Lundellsk whisky i en annan prisklass än den som står och skäms i mina hyllor så vet jag redan resultatet innan jag blåser. Nej inte ens jag kan köra.

Så han rusar in igen. Skriker där inne. "Lena, Lena". Och till slut svarar då denna Lena och till slut kommer också denne Lundellska kvinna ut genom dörren och precis som whiskyn, landskapet och allt annat här är hon inte någon att skämmas för hon heller. Eller snarare är hon vacker som Österlenska rapsfält med ekar eller va det är för jävligt vackra träd som står där mitt i de där fälten och gör hela bilden så förbannat perfekt att man helt enkelt baxnar. En stor stickad, säkert Uffes, grå tröja har hon på sig. Barbent. Snabbt pådragen. Det är bara tröjan som täcker en bit ner på läret. Långhårig. Okammad. Ljus. Drygt trettio. Hmmm jag har varit här i tre dagar nu och inte sett henne ännu. Var kom hon ifrån. Har han något slags lager med vackra unga kvinnor här i den Österlenska kåken bäste Uffe. Ungefär som vinkällaren. Ja, som kanske har det popstjärnorna. Bara hämtar en ny kvinna när dom behövs. En av med för dagen lämplig ålder, utseende, intelligens och bouquet.

Det är köra han vill att denna Lena skall göra och hon säger buttert hej till tjocka o-coola gubbar från Lo[o]s när hon går förbi bordet, där en sådan bara sitter och iakttar det hela. Inget leende, inget känslomässigt som når ögonen. Bara en mun som rör sig och får ur sig ett "hej" och sen har hon gått förbi och satt sig i den svarta BMW'n och protesterande hårt slängt igen bildörren. Uffemannen kommer efter

"Jag måste ha den där lådan nu, Du fattar va? Du kan väl hacka lite lök så länge så kommer vi tillbaks sen. Vi köper med oss lite gott käk från Simrishamn. Gå omkring lite här på gården och se lite Lundellsk ut om du inte orkar hacka. Sen äter vi gott och dricker för livet och kärleken och glömmer Hälsingska skitförfattare. Vi syns."

Och så drar den iväg den där bilen som jag vet han haft så mycket strul med. Idag går den i alla fall av egen maskin. Ena backspegeln hänger löst och skyltbelysningen fungerar inte men allt kan man ju inte få fast man har en bil som kostar nära millen. Han är förbannad på det där också. Det vet jag utan att fråga.

På konstverket i konstparken synes ingen längre. Jag är själv här på Lundellsk gård nu. Går helt enkelt in och hackar lök. Laserslipad kniv har den jävlen, jo jag tackar jag.

Bara en liten skitsten

Bara en liten sten fanns kvar efter honom. En liten skitsten det skall erkännas, men för Sofia var den en diamant. Vackrare än någon annan sten. Han hade tagit den med sig när de reste hem från Island den där hösten. Då hade hon bara tyckt att det var fånigt att ta den med sig, för inte ens då hade det varit något märkvärdigt med den där stenen. Från Island kan man kanske förvänta sig att man tar med sig något exotiskt vulkaniskt, men det här var bara en sten som legat bredvid vägen utanför hotellet. En lite rödaktig lortig sten som var den ende som inte var grå eller svart där på ön. Han tog den för att de skulle komma tillbaka. Hon och han och deras ofödda barn. De skulle åka hit igen och återlämna den här stenen som de tagit till låns tills det var dags att göra just det. Deras barn skulle få se ön som hans pappa älskade så. Nu fanns alltså bara stenen kvar.

Det var bara ett halvår senare som han hade omkommit i en drunkningsolycka. Dykning var en av hans passioner och när han dykt med sina kamrater utanför västkusten, i Lysekil, hade något gått fel och han kom aldrig upp igen. Man hade senare hittat honom på sjuttio meters djup. Fast i ett gammalt trålgarn, ett som inte skulle vara där. Veckan efter hade hon hade gråtit ut sin ofödda barn ur sin livmoder. Tårar som inte räckte för att släcka hennes sorg och som istället blev till blod som sköljde ut en oskyldig som skulle blivit en egen människa men aldrig fick bli det och istället alldeles för tidigt med smärta forsade ut ur hennes sköte. Sköljde ut och togs död på. Sen var hon ensam. Smärtan var ensamheten i dess existentiella form.

Visst fick hon hjälp. Både hans föräldrar och hennes egna, kamrater och folk i hennes närhet, hade varit fantastiska. Förstått när hon fallit ihop under en middag för att hon inte orkade mer och aldrig velat resa sig igen. När hon gråtit ut alla tårar som hennes kropp kunde producera och hennes ögon torkat så att hon inte längre såg. Blev blind för världen som tycktes henne för grym för att gå att se. Man hade förstått när hon tappade det första kilot för att mat inte längre smakade och det andra och också det tjugonde. Men ingen hade någonsin kunnat trösta henne. Ingen kunde någonsin ta bort smärtan från hennes hjärta som gjorde så ont, så ont att hela hennes väsen ständigt darrade. Inte förrän idag.

Stenen hade legat i en av fickorna på hans gamla slitna oljerock. Hans favoritrock. Hon hade suttit på golvet och borrar in ansiktet i dess foder, luktat på den eftersom det fortfarande fanns en svag doft av honom kvar i den här rocken. Stoppat ner handen i fickan för att liksom komma närmare honom i sin sorg, hålla om honom, komma in i hans famn igen och så känt stenen där i fickan. Först inte fattat vad det var men ganska snart insett vilken sten det var. Blivit helt lugn. Tagit upp den och värmt den mot sin kind. Kysst den som om han, just han stått framför henne och gett henne den här underbara stenen precis i det här ögonblicket för att hon skulle leva vidare, för att hon måste leva vidare eftersom hon var en av dem som levde. Leva också för dem som inte längre fick leva men så gärna hade velat göra just det. Och hon lyssnade till stenens budskap. Hängde in rocken. Imorgon skulle hon boka en resa till Island för att återlämna stenen och börja

ett nytt kapitel i sitt liv. Ett som levande igen.

Rebecka

Hon hade gråtande legat på golvet och hållit om mina ben i ett sådant fast grepp jag inte kunde gå därifrån den där kvällen. Jag hade packat min väska för att ge mig av, tänkte lämna henne för alltid. Ett svårt beslut. Ett livsavgörande beslut. Men hon hade hindrat mig, och jag hade sedan blivit kvar i huset med barnen och henne. Nästan ett helt liv hade jag stannat. Trotts att inget förändrades den gången.

Hon hade alltid varit en duktig flicka. Chef för hundratals. En duktig chef för hundratals som brydde sig och alltid lyssnade på de anställda och alltid levererade högre vinst till de andra delägarna. Den dotter som hennes självcentrerade pappa alltid krävt skulle ställa upp och som alltid utan tvekan och utan att tänka på sig själv ställde upp. Tog över firman när han blev trött och inte orkade. Var den självklara bästa dotter som kunde finnas för en sådan pappa. Fortsatte så också när han gled in i demensens dimmor bit för bit. Fanns där, höll händer, tröstade i oron. Men samtidigt också såklart en mamma som gjorde allt för sina barn. Fanns också där, uppmuntrade, offrade sig. Men också en hustru som vill ge mig allt. Jag som var hennes lagvigde make. Som lyfte mig när jag själv inte längre trodde på mig själv, som ordnade fantastiska födelsedagsfester, som roade mina kamrater när jag fyllde jämnt eller ojämnt och som låtsades att jag var världens bästa älskare när jag i själva verket visste att jag aldrig ens egentligen kunde tillfredsställa henne eller kanske inte ens någon annan heller för den delen. Under nästan ett helt liv var hon den duktiga flickan och jag hade genomskådat hennes spelade innerliga orgasmer i vår gemensamma säng tidigare än jag egentligen velat se det som trots allt kändes som ett svek som inte gick att förlåta, liksom hela hennes övriga livsförnekande sätt att tillfredsställa andra men inte sig själv. Så jag hade velat gå men alltså inte fått göra det. Duktiga flickor skilde sig inte.

Så hade det hänt. En dag kom hon inte hem. I hennes fall skulle man ha förväntat sig en akut hjärtattack. En sådan där häftigt, intensiv som fick hennes hjärta att stanna och henne själv att signa ner över skrivbordet. Vara död och borta redan innan hennes huvud med en dov smäll slog in i den gröna mappen med papper som behövde hennes genomläsning och namnteckning och låg där och väntade på bordet. Men så var det inte. Inte heller var det cancer. Nej duktiga flickor blir inte akut sjuka. Dom tränar, äter rätt och sköter om kroppsliga maskinerier så att också de snurrar på och är välsmorda och i perfekt skick.

Nej det var Rebecka som tog återstoden av hennes liv. Sekreterare på hennes jobb. Det bara small till och den kvällen tog de flyget tillsammans till Barcelona och stannade där. Kom aldrig tillbaka. Det blev kris på jobbet såklart. Man bönade och bad att hon skulle komma tillbaka men hon vägrade. En av de andra delägarna tog över men konkursen var ett faktum redan ett år senare. Miljontals kronor gick upp i rök. Anställda förlorade jobb och försörjning. Vårt gemensamma hus här vid havet ville hon inte ha något med att göra. Barnen var ju utflugna och jag fick hennes del av huset bara ett halvår efter att hon lämnat mig. Värde flera miljoner. Själv ville hon bara ha

de pengar vi hade på ett av våra gemensamma sparkonton. Sjuhundratusen kronor. Aktier och allt annat kunde jag behålla.

En flyttfirma hämtade hennes grejer. Några få möbler som kom från hennes egen familj ville hon ha men annars lämnade hon nästan allt. Jag tror det var för att glömma den här delen av sitt liv för alltid. För att inte ha med det gamla att göra mer. Metamorfos. Så nu lever jag här själv i det stora huset. Funderar på att sälja och flytta ut till ett litet torp någonstans där ute på landet där alla känner alla. Ett litet hus som borde passa en sådan här ensam medelålders man som mig som bara har kravlöst damsällskap då och då helt utan djupa känslor, men barnen vill så gärna ha huset kvar. Därför är det kvar i mina ägor med mig levandes i det. Det är här vi samlas under julen, påsken, midsommar och andra högtidsdagar. Här där havet både värmer och svalkar oss och faktiskt ibland nästan dödar oss med sin kyliga fuktighet.

Barnen besöker sin mamma och hennes älskade Rebecka då och då. Pratar ofta med henne i telefon. Själva har vi ingen kontakt. Det är som ett osynligt kontrakt upprättades mellan oss den kväll hon flög iväg mot livet igen. Nu lever vi våra egna separata liv och vi gör det jävligt bra. Ja jag tror bestämt att vi båda lever våra liv jävligt bra faktiskt. Förbannat bra. Jag hör såklart lite skvaller från barnen. Vet att hon har en liten restaurang där i Barcelona. Att den är populär både bland den lokala befolkningen och bland turisterna. Att de bor i en liten lägenhet på andra våningen efter en stökig gata inte långt från katedralen. Att hon är lycklig. Mycket lycklig, liksom strålar med hela sin person där i sitt nya liv. Det glädjer mig. Jag blir varm i hela kroppen när jag ser henne framför mig som en strålande, nöjd och glad person där under den Spanska solen. Att hon är lycklig och lever sitt alldeles eget liv till slut. Jag köper oftare Spanska viner numera just för att jag skall kunna höja glaset och skåla söderut mot henne som en gång var min fru. Saluterar livet. Salutera alla som vågar följa sin inre röst till slut.

Örnen flyger

Hon flög där högt uppe, nästan bland molnen, på vindarna. Skarpa ögon spanade ner mot marken. Primärt villebråd gnagare, men en vilsen ekorre eller en kaninunge gick lika bra. Det var inte ondska bara hunger som skulle mättas. Tidiga morgontimmar som nu var bäst. Dels gav en sol, åtta minuter bort, som, sakta höjde sig över horisonten, kraftiga uppvindar som bar henne och med lätthet och lyfte henne med kraft som föddes ur solens värme sänd till marken, och dels var gnagarna fler den här tiden på morgonen. Men idag var hon inte hungrig. Det kunde kvitta om hon fann föda. Idag kunde hon ägna sig åt att fundera över sakernas tillstånd där på kungsörnars vis, tyngd flytande med lätthet på luftlagren, buren av solens morgongåva till örnar.

Hon flög in över det som en gång varit smalspårig järnväg från Lobonäs till Voxna. Av poeter syntes intet. Strax efter ordet började bruket och hatet. Sträckte sig till Alfta och bortanför. Hatet mot vargen, björnen, lo, huggormar och sådana som henne. Här slog man ihjäl utan att tänka. En orm med spaden. En hök sköts med geväret så fort den visade sig. En björn dödades med ett flin och ett hjärta i glädje. Vargen hade inte ens rätten att existera här bland det hatande. Det var också här som hennes partner hade dödats för sjutton år, tre dagar och elva timmar sedan. Till ingen nytta. Bara dödad för att det gick att rikta bössan mot den stolta örnen och trycka av. Hat eller rädsla. Hon visste inte. Men hon gissade på det senare. I bygderna här hade man fruktat herren mer än allt annat i tider som sträcker sig så långt tillbaks som folket här kunde minnas. Rädslan var stark och liksom tatuerad hårt in i sinnet, och satt hårt fast där i samma stund som när barnet som hade oturen att födas här rakt in i tvivlet, såg världen. Rädslan att var en av dem som inte fick komma in i himlen. Rädslan att inte bli lyssnad på av Jesus eller Gud. Också fattiga finnar hade man hatat här i bodesamhället. Kört ut dem till de höga bergen och det svåra livet för att klara sig bäst de kunde. Liksom tattare och annat löst folk som inte hade någon plats här bland Guds utvalda. Men mest hade man hatat sig själva. Sitt skvaller och sin egen trångsynthet och den återhållna kärlek den man sa sig hylla över allt annat.

Järvägen från Orsa. Den användes inte längre. Men hon hade sett den byggas, sett och först skrämmts av de frustande ångloken som for fram här. Senare flugit ikapp med de bullriga, bulliga gulorangea rälsbussarna tills också de tystnat. Nu växte spåren igen och slyn bredde ut sig. Bara minnen fanns kvar men snart inte ens det. Idag var metallpriserna högre än värdet på minnesfragment. Slutrea, total utförsäljning gällde, och kanske var det lika bra det. För det fanns inget kvar att minnas med stolthet här ändå.

Homna. Här fanns kärleken till hästar och inte. En älskande och en med pengar i sikte. En föraktad och en hyllad fast det borde vara tvärt om. Stenkullen, en gitarr ljud över bygden här i forna tider, den som ville linda in människorna i sin förföriska kraft men inte orkade längre än till fabriken som till slut fick den att tystna. Börarakan. Stumpen där hastighetsmätare går att testa. Där vibrationerna sprider sig i bilarnas karosser när mätaren passerar 190/200/210... Det är också

här hon för alltid går. Kvinnan som aldrig skall sluta gå här. Som när hon älskades som mest och själv älskade honom den utvalda över allt förnuft dog här till ingen nytta. Dömd till evig vandring eftersom hon inte kan tillåta sig friheten från denna eviga vandring och inte ens som ickelevande har modet att våga släppa sig loss från den jordiska kärleken trots att föremålet för hennes kärlek gjort det för länge, länge sedan. Borgen. Det etablerades boning. Här finns ingen frihet bland villorna bara Svenssonslivets krassa tråkiga vardag. Drömmarna får vänta till efter skiljessänan. Nu är det de höga lånens, ofrihetens, lördagskärlekens och i bästa fall utsikten mot slalombackens tid. Väntan på något bättre medan man bedyrar att den bästa tiden är nu på 2000 m² av grannar välbevakad tomt.

Så Edsbyn. Den en gång så stolta byn - en stolthet också för örnar när det begav sig - där allt stannade upp någon gång i tidigt 70-tal. Nu förfallande och döende som en gammal rosslande man på sin dödsbädd. Voxnan som rinner där under bron den enda levande pulsen. En gång i tiden fick de plats och utrymme de som satte saker i rörelse här. De som skapade, byggde och utvecklade byn till att bli Sveriges största. Något att vara stolt över. Nu härskar pratarna, de som talar om vad andra skall göra men intet gör själva. Själlsligt lugn uppnås genom bandysubstitut men bara för att dölja det stora misslyckandet. Vakna lilla by och ge världen en fajt igen ville hon säga från sin position där uppifrån. Låt inte rädsorna för misslyckandena styra dig längre. Låt visionerna åter bära dig på starka uppvindar för att befria dig igen från dödens bädd. Bygg igen och lyssna på de som skapar. Stäng öronen för de väldresserade pratarna som bara ändå serverar den vackraste glasyr som döljer tomheten där under. För de är redan döda fast än deras tungor automatiskt rabblar de värtaligas ord.

Jodå det fanns en uppvind här. Det finns hopp. Hon kände hur kraften under hennes vingar ökade och hur hon skickades högre upp. Men kände också sänkena. De som folket här måste släppa för att kunna gå vidare. Man kan minnas det gamla och lära av det gamla men måste frigöra sig från det förflutnas bojor. Det är bara framtiden som är framtid.

Också örnar uppskattar skönheten. Högt där uppifrån är den dessutom annorlunda och kanske tydligare än för oss här nere. Men Voxnandalen är paradiset när det gäller skönhet. Det visste hon, hon hade ju sett det så många gånger. De religiöst trångsynta och rädda visste det bara inte att där de i svärmodet och tvivlet, längtade till något de redan hade och befann sig mitt uppe i varje dag. Komiskt egentligen. Men örnen såg bara det ljuvliga, och hon hörde musiken som ljud över landskapet. Här skrevs den bästa musiken. Kanske av folk som inte kunde spela, det var sant, men med hjälp av de som kunde, de i Norra Hälsingland, och de från världen utanför, blev den lyssningsbar och spreds också upp till högre luftlager för också örnar att njuta av. Hon tog in, njöt och vände tillbaks. Kanske fanns det hopp för folket här ändå. För idag hade barnet fötts här i byn. En älskad dotter. Hon som skulle vända allt till det bättre, och med det vände örnen i tillförsikt tillbaks mot bergen och skogarna buren av solens vindar. Floden där nere sökte havet. Skulle finna det. Örnen dess källa.

Han tänder stubinen

Gubben tände på stubinen. Den pyste och fräste som en arg katt och han sprang utav bara helvete. Tog skydd bakom en sten. Tystnad, tystnad och åter tystnad, men han låg kvar med stor förväntan och beslutsamhet och hopp om ett välfyllt konto på banken vad det led. Var så smart att han höll ner huvudet, och nästa hela hatten också för den delen. I alla fall var den ena var helt säkert nedtryckt i skydd av stenen. Skall man utföra försäkringsbedrägeri medelst dynamit och tjäna sig en riktig hacka fick man allt ha lite tålmod. Att placera ut dynamiten och dra stubintråden mellan de olika laddningarna hade tagit sin tid, alltså kunde han gott ligga kvar här i säkerheten en stund utan att det gjorde något. Smälla skulle det strax och det så in i helvete.

Men halvminuter blev minuter och till slut fem minuter och tio minuter och inte exploderade världen i den där förväntad jävla braksmällen som gjorde en av honom ägandes överförsäkrade mekaniska verkstaden på fallrepet till kaffeved inte. Ja eller till en hög med tegel efter som den nu var byggd i just det materialet. Det var lika tyst som förut. Något måste helt enkelt göras. Han måste upp och titta. Lite tveksamt först men nu var det för tusan nästan tjugo minuter sedan han tände på. Allt måste väl var säkert efter så lång tid? Stubinen måste helt enkelt ha slocknat? Kunde inte finnas någon annan förklaring till en utebliven jävla smäll. Han fick masa sig fram och tända på igen om det nu skulle bli några pengar. Så därför reste han sig gick med bestämda steg fram till den första bunten dynamitgubbar där tändanordningen för hela rasket satt applicerad och han han väl se att det fortfarande pyste och rykte där i dynamiten innan den där jävla smällen som han väntat så otåligt på i tjugo minuter faktiskt kom. Sen blev det bara svart för gubben.

Någon smäll minns han inget av när han vaknade till sans igen. Han bara noterade den vidunderliga utsikten över landskapet under sig. Ja visst fasiken var det Hälsingland där nere. Han kände igen Grängsbo där till höger och visst var det hans segelbåt som låg där vid bryggan och nog var det Falun han såg där borta till höger. Sen ryggade han tillbaks. Höll helt enkelt på halka av. Insåg att han satt där på ett bulligt vitt sommarmoln högt uppe där i himlen ovanför allt som var hans. och det utan varesig säkerhetsbälte eller andra säkerhetsanordningar. I samma ögonblick mindes han smällen. Jasså fan också flög jag ända hit upp tänkte han. Det måste ha varit en jäkla smäll då. Dock reflekterade han inte närmare över molns hållfasthet men efter en sådan upplevelse må sådana brister i gubbars resonemang vara förlätna även för någon som han som var van vid sådana beräkningar.

"Hur i helskotta skall jag ta mig ner härifrån" sa han högt för sig själv. Märkte nog att han var lite lomhörd också för rösten liksom fanns där inom honom.

"Prova att flyga sa en röst" och när han överraskad vände sig om så såg han världens kanonbrud stå där på molnet en liten bit bort från honom. Långt lockigt ljust hår, luciasärk som det enda på sig, fast det helt klart fortfarande var sommar och... och... vingar. Ja vingar var det. Dessutom strålade hennes huvud liksom. Men det hade han ju träffat brudar som hade huvud som gjort

förut såklart. Efter någon vecka brukade strålglansen avta när tjetet kom om än det ena och än det andra som skulle göras och fixas tilltog och pratet om hur okänslig han alltid var bredde ut sig och det likaså ständigt återkommande tjetet om de presenter, choklad och blommor som han tydligen förväntades bära hem i drivor med jämna mellanrum men tydligen inte bar hem i godkänd omfattning uttalades. Men han brukade tröttna då. Köra ut henne och bestämt sig för att aldrig igen skaffa sig en kvinna. Något han i allmänhet höll veckan ut då det började tränga på så där förbaskat i gubbpungen igen och allt var förlåtet.

Det lustiga nu var att gubbpungen inte alls gjorde sig påmind trots att denna vackra kvinna stod här så nära honom iklädd bara en särk. I vanliga fall brukade det både pirra till och ila till där lite mellan kulorna i sådan situationer för gubben. En föraning om att bagetten var redo och på G liksom. Men inte nu ingenting alltså. Han måste helt enkelt ta tag i paketet och känna efter om det satt kvar, och på plats var det ju men så reaktivt verkade det inte vara. Kvinnan verkade dock inte notera hans indiskreta undersökning. Trodde väl att han kliade sig på mäns vis bara.

"Jag skall föra dig till Gud så att du får bekänna dina synder och får din väg utpekad" sa nu kvinnan. Och gubben kände ju definitivt att Gud var han inte riktigt redo att träffa. Ett lämpligt antal ursäkter behövdes kommas på innan det mötet. Dessutom, varför just nu, och den frågan ställde han. Men det blev

"Varför det?"

"Alla nyanlända här i himlen måste det min vän" sa kvinnan med sin liksom fjällbäcksporlande röst. Kall men ljuv och liksom varm på samma gång. Ungefär som man kunde vänta sig av en sådan här kvinna.

Han var nu inte dummare gubben än att han fattade att här hade man gått och trillat av pinn. Man bestämde liksom inte själv längre så uttänkta ursäkter eller inte så var det bara att masa sig efter kvinnan när hon skred iväg där över molnet. Och de gick och de gick. Dag byttes mot natt och natt byttes mot dag, om och om igen gjorde de det och till slut så tappade han räkningen såklart men de bara fortsatte sin vandring. Han försökte väl några gånger få igång en diskussion men kvinnan bara hyssjade på honom genom att vända sig om med ett finger för munnen och ett leende på läpparna och han fattade till slut att tyst det var det nog bäst att vara under den här vandringen. Och efter ett antal veckors vandring där på molnen då han ganska tillfreds kommit på både en och två ursäkter för syndigt leverne så började han se andra som gick åt samma håll. Alla ledda av en man eller kvinna klädd i en vit särk. Alla lika tysta och när de gick in i en tunnel som tycktes flöda av ljus kände han sig ganska redo för då till slut möta sin Gud.

Det var kö in i tunneln. I tusentals stod de där de som var döda liksom han och väntade i det bländande ljuset på att Gud skulle ta emot dem. Alla med en varsin ledsagare. Kön rörde sig långsamt framåt och på den tredje dagen lämnade hans ledsagare honom. Smekte honom på kinden och viskade

"Nu är det snart din tur, lycka till"

och han väntade och det blev hans tur. Ett litet barn hade gått in genom en dörr före honom och nu öppnade sig samma dörr igen och han kände att det nu var hans tur att möta sin Gud. Så han gick in. Lugn eftersom de ursäkter han hittat på fortfarande kändes som de skulle hålla även en hårdare granskning. Först såg han inget för rummet flödade av gudomligt ljus. Sen såg han. Han var på en toalett. Italiensk kakel på väggarna. En ordinär toalettstol med svart bakelitlock och sittring, allt till synes från femtiotalet. Ett tvättställ i silver med kranar av guld och en duschkabin som inte såg ut att ha blivit rengjord på många år. Ett golv som bestod av röda fyrkantiga plattor också det lortigare än vad man kunde förvänta sig av ett golv i himmelriket. En vit handduk, lortig såklart, på en handdukhängare och en olivtval på tvättstället. Ja och en väl använd tio kronors

IKEA toaborste i grönt.

"Sätt dig sa en röst"

och var sätter man sig på en toalett om inte på toaletten. Så han satte sig hastigt där på den svarta bakeliten. Obekvämt och kallt. Japp.

"Du vet var du är?"

fortsatte rösten.

"Ja i himlen eller h..." svarade gubben men lyckades inte slutföra meningen när han såg att det var den vita handduken som talade till honom med den myndigaste av röster. Japp! Handduken pratade med honom och den fortsatte.

"Det är jag som är den ende guden"

Men gubben hade redan börjat skratta och han skrattade och skrattade och eftersom den här gubben hade världens mest smittsamma skratt så började snart också handduken, förlåt Gud, att skratta med och snart fylldes hela toaletten med de tvås skratt och snart började man skratta också där utanför i kön och snart så glömde alla ledsagare också all sin värdighet och började skratta de med och mer blev det inte gjort den dan för någon endaste en där uppe i himlen och det var inte förrän nästa dag som saker började komma i någons slags ordning i himmelriket igen även om det också då småfnissades här och var.

Ja Gud och gubben fann varandra där uppe på den himmelska toaletten som ni förstår. Gubben hade som levandes blivit förhörd av både polis, kronofogde och skatteverket så när handduken, eller den ende guden som han föredrog att bli kallad, till slut blev allvarlig så hade gubben inga problem med att hålla den frågvisse på gott humör. I samförstånd kom man fram till att gubben nog gjorde bäst i att stanna här i himlen hos den ende guden. På så sätt ställde han nog till minst problem för andra människor som verkligen gjorde tappra försök att vandra på den smala vägen. Möjligen var det en egoistisk handling av den store guden detta beslut för aldrig hade den ende guden skrattat som han gjort sedan gubben gjorde sin entré där på toaletten.

Så när din tid är ute och det är din tid att träda in där på toaletten så kommer du finna den blänkande ren och fin. Också den ende guden är nu tvättad i 90 graders programmet med Ariel ultra color både strax före påsk och strax före jul varje år och är därför skinande vit om än lite luggsliten som alla gamla frottehandukar med tiden gärna blir. Till och med duschkabinen håller gubben ren varje dag på den himmelska toalett han fått gudomligt ansvaret för till tidens ände. Amen

Älvdans

Morgonen är på väg. En älva rör sig genom dimman över ängen precis vid myrkanten ner mot sjön. Hon tycks sväva fram och i den tidiga morgonen när mörker fortfarande råder, liksom lyser hon. Hennes långa ljusa hår når henne ner till svanken och är rakt, tycks lätt i den svaga brisen, och faller slätt, krusande som ett vattenfall bakåt mot nacken på hennes huvud. I pannan sitter en bergskristall som är fäst i en silverfattning översållade med tecken, så små att människoögon inte ens kan urskilja dem, inte ens som ett mönster. Hon är vacker. Rena enkla drag som om ljummet vatten försiktigt under årmiljoner format hennes ansiktes drag. Ett ansikte där tydligt markerade höga kindkotor utmärker drottninglika drag som genast fångar in blicken hos den som ser henne. Hennes ögon, som brunnar med kallt kristallklart vatten från underjordiska kanaler med alltid flödande kopplingar till de stora haven. Samtidigt är hennes ögon fyllda med eld från ursinniga vulkaner redo att visa den kraft som fanns i deras inre djup. Lätt putande fuktiga läppar ger en sensuell känsla kring denna magiska varelse redan innan betraktaren flyttar blicken till resten av hennes kropp. En kropp dold under ett tyg virat runt, runt, runt, runt i oändliga antal varv av det lättaste, tunnaste vitaste material man kan tänka sig. Som om den giftigaste spindeln hade vävt det och vintern hade gett den snökristallernas glittrande vita, den dagen när solen lyste på de snöklädda fjällen med bländande fulla styrka. En uppenbarelse där på myren alltså. Nu stod hon stilla, mycket stilla och tycktes bara lyssna efter något. Och nog fanns det något där i vinden. En tunn spröd flöjtton som tycktes komma från skogskanten. Ett spel som till synes rörde sig runt i marken, i luften, i träden, i kvinnans hår, i sjön, på stranden och tillbaks mot skogskanten som en lång, snabb slingrande silverorm av toner. En orm som föregick den man som kom ut ur skogen där vid skogskanten. Naken med en tunn silverflöjt mellan sina läppar som han varsamt håller med båda sina händer. Han går sakta mot kvinnan. Eller går är fel ord. Hans gång mer galopperande fast ändå mjuk och vacker. Som en älg på hyggets ris, harmoniska rörelser. Kanske är det för att hans ena fot ser mer ut som en bockfot som han rör sig som han gör. En ung man, med en ung mans kropp som inte har suttit stilla utan arbetat sig till spelande hårda muskler under len hud och en fast stjärt i slutet av en muskulös ryggtavla. Svart långt hår. En liten pipmustach. En vacker man. Utstrålar kraft och vilja samtidigt som han verkar ömtålig och skör. Nedstämd i sitt sinne, vilket också hörs i den melodi han spelar som är lika blå som de Hälsingska bergen som rullar bort där i fjärran på andra sidan tjärnen. Kvinnan ser honom komma. Hon ler och för en kort stund är det en vargs leende med salivdroppande huggtänder, men bilden finns kvar allt för kort tid för att betraktaren skall vara säker på att det var det han eller hon såg. Leendet är snart äkta, inbjudande och innerligt igen och välkomnar den nakne mannen med flöjten som nu nästan är framme, men ändå inte går ända fram till kvinnan utan sätter sig på en sten vänd mot henne, kvinnan, och fortsätter att spela. Kvinnan rör sig med musiken nu. Ser hela tiden på mannen. Ler. Av vargrinet finns inte ett spår kvar. Musiken får henne att sträcka händerna över huvudet. Upp mot himlen och

moln som nästan finns där ovanför. Tyget kring hennes kropp virvlar upp mellan hennes händer också det uppåt mot himlen. Som en fjäder lyfter det i de vindar som kvinnan drar upp med sina rörelser. Uppåt. Pulserande, dallarande, flytande, men uppåt. Kvinnan snurrar runt i sin dans som nu blir intensivare med händerna pumpande ovanför sitt huvud. Som hon ville nå himlen där uppe och ta ner den hit. Varje varv hennes kropp gör skalar av ett lager av tyget som reser sig som en indisk kobra i sin korg upp, upp, allt längre upp och visar mer av hennes kropp. Svajande där runt, över, omkring den dansande kvinnan flyter tyget. Snart som en vit tornado av tunt, tunt och när det sista varvet skalas av från kvinnans kropp och hon står där i sin fulländning tycks tyget stanna till där i luften som av förvåning. Men sedan breda ut sig och vrida och snurra sig som om det också var en levande varelse som bara ville fortsätta och fortsätta dansa. Aldrig sluta. Men gravitationen vinner till slut och medan kvinnan virvlar vidare i sin dans sänker sig sakta tyget runt omkring henne och bildar en nästan perfekt cirkel. En cirkel där kvinnan mjukt faller ner. Där kvinnans händer smeker sin egna vackra varma kropp. Egna händer över bröst. Egna händer över armar ner mot mage. Egna händer ner mot sköte. Särade ben öppnade mot flöjtspelaren. Fingrar som öppnar kronblad och frigör fukt, det våta och begäret och det känsliga som vidrörs och hon som reser sin underkropp. Precis som hon nyss lyft sina händer mot skyn lyfter hon nu sina höfter uppåt, uppåt så långt det går tills det inte går längre. Fortfarande med sina händer smekande det våta, det kliande ser hon på flöjtspelaren som ser på henne. Som ser att hon är redo. Som reser sig. Som har en erektion som vill tränga in och utforska. Hårdhet och mjukhet på samma gång. Och han går mot kvinnan. Lägrar henne. Tränger djupt in i henne och hon möter honom. Tar emot honom för att visa den längtan efter hans kropp och kön som hon känner. Och musiken finns kvar. Den anger takten. Vildare, vildare men mjukt och försiktigt. Tills det inte finns någon återvändo. Tills två kroppar smälter samman till en enda kropp och hans lem pumpar in livet i en kvinnas sköte. Fyller det med mandom och den kraft som alla celler i den vackre mannens kropp besitter. Och kvinnan hon dricker girigt dessa safter med sitt kön. Blandar dem med sina egna, kvinnans. Pumpande. Spasmerna som far genom hela hennes kropp in i hans där de fortplantas till själen. Krampaktigt hållande honom kvar i sig med all sin kraft. Stanna, stanna, stanna. Låt din kropp alltid vara förenad med min kropp sagt med en kropps begär istället för ord. Och så ligger de tills allt det starka klingat av och ersätts av den ljuvliga värmen i omfamningen. Njuter av känslan. Vilar tills de båda könen inte hettar mer. Tills hans lem lägger sig till vila. Bara värmen kvar som omsluter två älskande, avslappnade i kärlek. Tömnda på energi ligger de två vackra perfekta varelsena som liknar människor men inte är det, där på myren. Fortfarande förenade som en. Han kysser hennes vänstra bröstvårta. Låter läpparna försiktigt omsluta den. Känner dess värme och hårda mjukhet mellan sina läppar. Han vill mer. Känner det. Hon vill mer det känner han på hennes små rörelser när han fortsätter smeka bröstvårtan med sina läppar och kittlar den med sin tunga. Men solen är på väg upp. Enstaka strålar har redan börjat nå topparna av träden vid skogskanten. Dimslöjorna lyfter för att ge plats för dagen. Sådana som de tillhör mörkret och kan inte finnas när ljuset regerar. Allt har sin tid. Det blir fler varma nätter. Nu när hon och han har väckt en sommar som skall komma och förändra världen och väcka den till fullt liv för en liten stund. En kort ljus sommar. För människor och för icke människor lika. Kanske har deras kärlek skapat nytt liv. Man vet aldrig. Han vill det. Ett barn av mörkret som kommit till av ren och skön äkta lust i en gryningen den dag sommaren föddes. Men det börjar bli bråttom. Han reser sig upp. Tar hennes ena hand och drar också med henne med upp. Kysser henne länge och intensivt. Kysser henne på halsen, ner mellan bröstet. Sätter sig på knä och kysser hennes mage. Navel. Vill ha mer av henne. Ligger kinden mot hennes varma, mjuka, mage, lägger händerna om hennes bak och trycker henne mot sig. Känner hennes mjuka värme mot sin kind. Men hon skjuter snart honom ifrån sig. "Vi måste

skynda" viskar hon Och han ser på henne när hon dansar in i sin klädnad igen. Det är som om den inte behöver kläs på utan själva tyget själv draperar sig kring den vackra kvinnokroppen. Kroppen som fortfarande får den pulserande åtrån att röra sig inom honom med full kraft. Men solen är obeveklig. En snabb magnetisk kyss som båda med smärta sliter sig undan ifrån och så måste de båda skynda åt var sitt håll och säkerheten. Kanske för att träffas nästa gryning och återupprepa det hela. Kanske inte. Han kommer att hålla utkik där bortifrån skogen och från forsen som är hans hem och han längtar redan tills dimslöjorna lägger sig här över ängen och hon är här igen. Är hans. Men nu bort med hast från den annalkande dagen som inte är för oljusets varelser.

Jag lyfter igen

Jag sträcker ut mina armar rakt ut och sänker dem med kraft. Känner hur jag lättar men inte lyfter. Fast visst finns det faktiskt förändring där i nedåtrörelsen? Ett slag till med armarna - ett som sker med automatik - och jag rör mig bort från marken, uppåt, högre, lättare och för varje slag rör jag mig mot himlen med armar som nu blivit en örns vingar och ett jag som är örnen. Den stolte. Det är ingen dröm. Jag är klarvaken. Det är inga droger inblandade, jag behöver dem inte. Jag är bara jag och lika galen som när jag föddes och alla dagar efter det. Jag kan alltid bli örnen när det behövs. När jag behöver se klart eller fly från de zombifierade. En flyktväg.

Världen där ner blir liksom mindre som örn men konstigt nog också klarare och tydligare, skarpare. Rektorns hus där strax nere vid vattnet ser jag nu tydligt och igenom. Han som tror på systemet. Som driver det till sin spets. Elever finns till för lärare, lärare för honom och administrationen och han och allesammans för skolverket. Han ifrågasätter aldrig. Exekverar det som kommer uppifrån utan närmare eftertanke. Klagar möjligtvis över sällan nedsänd förändring för att det kräver kraft att byta riktning även om riktningsändringen är alldeles så liten. Men man kan lita på att han vrider sig de 0.2 graderna och att han också skickar budskapet neråt (aldrig uppåt), där klagoropen är ännu högre över förändring, och får också alla där att gå 0.2 grader ännu mer åt höger.

Att H₂O är det enda hans elever kommer att minnas från kemilektionerna, att namnet Einstein, för att det tillhör en gubbe som ser skojig ut, är arvet från fysiklektionerna några år senare, att det mesta glöms bort, spelar ingen roll för honom. Allt skall vara som det alltid varit. Att man släcker barnets eld redan i elvaårsåldern bekymrar honom inte. Människor skall inte brinna för saker. Trams. Människor skall bli goda samhällsmedborgare som inte bråkar och tänker allt för mycket själva utan rör sig i flock. Lånar och gör sig ofria för att andra gör det. Tittar på tv showerna för att andra gör det. Köper elektronik för att glömma elden och den där viljan att utforska världen som det där barnet inom en gång hade. Innan...

Men örnen som nu är jag vet att den som brinner lär sig utan att behöva repetera. De brinnande är i sakerna, i världen, ständigt ifrågasättande det som är normerna, ständigt utvecklande sig själva och världen och aldrig någonsin död redan som en levande. Livsfarliga helt enkelt. Bråkstakarna. Lyckliga. Olyckliga. Kännande. De som bygger världar.

I samma område som rektorn, socialdemokraten. Hon hyllar de röda fanorna, sjunger Internationalen med känsla, objekt som visst betydde något en gång. Symboler som har tjänat ut och som borde ha bytts ut för trettio år sedan för att möta den nya tiden. Men hon tror att de gör henne sannare de gamla idealen. Fattar inte att de som skapade dessa symboler förändrade för att skapa en ny framtid istället för att krampaktigt hålla sig kvar i det gamla som drog ner dem som en blytyngd ned i, under, unket illaluktande avloppsvatten som högerspöken klämt ur sina kroppar.

De som ville framåt, vill förändra skapade de här symbolerna för utveckling och framtid. Inte

som minnesmonument över svunnen tid. Men det är såklart makten som hägrar egentligen. Att få komma högre upp än rektorn som ju bor bättre, närmare vattnet. Att som han få bli en villig soldat under partipiskan och lagarna. Solidaritet är ändå bara ett ord. Broderskap är bara ett ord. Jämlikhet är bara ett ord. Ord som göms bakom gamla sånger och fanor som hölls av män och kvinnor som inombords brann för att förverkliga det som de och deras bröder och systrar stod för. Men om detta vet socialdemokraten inget för elden slocknade som elvaåring i en skolsal i en alldeles för dyr skola där ingen ville längre.

De är så få förändrarna nu för tiden, de på djupet, det såg örnen alldeles tydligt där uppifrån. Alldeles för få. Galenpannorna fick så sällan priserna nu här i framtiden. De som var förutsättningen för utveckling och liv. Alla delade villigt ut mer än sitt tionde till aktieklipparna, pappersmarodörerna, SPELARNA som girigt plockade åt sig, men ändå ville ha mer. MYCKET MER! Kyrkans män hade bara bytts ut mot mammons män och kvinnor. De som var ännu girigare. Allt liksom dog av utarmning där framför örnens ögon. Som växter som inte fick näring och bara vatten för att orka en dag till var de människorna. En sorglig samling egentligen. Utom den där lilla flickan där i sandlådan då såklart som såg hela världen där i sanden som bara ville, verkliga VILLE, eftersom hela hennes liv hängde på det, bygga klart sitt sandlott innan mamma ropade in henne för kvällsmat. Men hon var ung ännu. I höst skulle skolan börja också för en liten flicka som hon. Hon skulle säkert bli en av de där duktiga flickorna som de flesta flickor statistiskt sätt blev. Lydigt välja bort kurserna i arkeologi när syokonsumenten protesterade mot hennes tilltänkta yrkesval som statistiskt sett bara gav lycka inget arbete. Örnen hoppades hon var stark nog att också vilja bygga sandslottet av hela sitt hjärta också när hon fyllt tjugotvå. Hoppades verkligen det. Stark nog att också senare i livet byta det där tråkiga men välbetalda jobbet precis innan beslutet och hennes chans att bli befördrad kom och istället åka till Afrika och borra brunnar åt de som inte har brunnar för SOLIDARITETEN. Att hennes man uppmuntrade henne att göra det för BRODERSKAPET med henne och de långt där borta som fick vatten och att de båda levde i en värld där båda hade lika värde för JÄMLIKHETEN över, under, bortom alla gränser.

Men inte ens örnar med sin skarpa syn kan se in i framtiden. Även om de kan hoppas av hela sitt hjärta där bland molnen. FRIHETEN besitter de i alla fall.

Jag har sett havet

Jag har sett havet idag. Obruten horisont. Egentligen är det det enda jag behöver. Lukten av ruttande tång, vindarna, några tärnor och mäsar och just det, obruten horisont. För nog anar man att det är ett runt klot man står på när man ser havet försvinna där i fjärran och nog är det en svag kurva om man vrider huvudet från ena till andra hållet. Det är för den här upplevelsen som jag bor i skogen. För den stora längtan. Tolv mil österut finns Östersjön och när saken blir för svår är bara att ta bilen och längta, längta, längta medan man åker den där en och en halvtimme i en skrämlig bil och sedan när man närmar sig och känner lukten av det där stora innan man ser det och sen det underbara när hela sinnet fylls av det där förbannade jävla skithavet som återigen har dragit en till sig och som man älskar så att alla jävla synapser i ens hjärna hoppar grodhopp av förtjusning när man då står där och ser ut över det igen. Det måste liksom till kraftuttryck för att uttrycka det man känner, så förbannat, jävla skitvackert är det. Men man stannar på land. För det är ju så för landkrabbor. Vi står och ser ut över havet från en säker position på land. Vi som inte klarar dom där konstiga knutarna som inte ens heter knutar utan knopar för att vara ännu märkvärdigare liksom och utesluta landkrabbor. Vi som inte kan fatta hur man kan segla mot vinden. Vi som aldrig blev fiskare. De sjösjuka. Vi som hejar lika glatt på de som far fram med segel som de med motor omedveten om att segel är lite finare och att seglare verkligen inte nedlåter sig att hejar på dem i motorbåt. Så inser jag då där på en brygga i Långvind, Hälsingland hur löjligt det här är. Stå här och älska havet. Njuta av fiskmäsar, tärnor och ljumma vindar som liksom smeker en och kittlar en så att man nästan eller snarare faktiskt fnissar lite förtjust. Det är säkert rea på Media Markt. Det är nog dit man borde åka och köpa sig fri från det här fåniga. Ingen ränta, ingen uppläggningsavgift, 60 månader på allt. WOW. Men en svala som stört dyker ner mot vattnet och liksom svirrar av glädje över att få leva och snart få fara iväg till Kongo eller kanske svirrar den av den anledning det nu finns i form av tråkig vetenskaplig förklaring till det hela, den jag skiter i just nu, hur som helst förleder den mig igen rakt in i galen kärlek till hav och sköna vågor igen. Som en värsta Rönnerdahl fast utan blommor i håret hoppar jag ur kläderna där på bryggan och plumsar dansande i det sköna svalkande. Kan liksom inte annat. Måste kylas ner annars går den här havskärleken överstyr. Att allehanda turister finns i omgivningarna kan jag liksom inte bry mig mindre om förrän polisbilen en stund senare rullar fram där vid bryggan. Den bistra kvinnan och mannen i polisuniform i som stiger ur den med dragna pistoler ber o-cool gubbe från Lo[o]s att klä på sig alla kläder för att inte störa de känsliga som nu har klagat över förstörd semester, perversa lustar och äckliga nakna gamla gubbar från Lo[o]s, icke-coola till på köpet. Gör jag inte det kan jag sannerligen förvänta mig en påföljd och till och med rättegång om jag inte genast erkänner förseelsen här på plats. Förargelseväckande beteende är ett bötesbrott hävdar de två samtidigt som jag, fortfarande där i vattnet, tar några ryggsimtag till Prides ära. Varför ordningsmakten tittar bort har jag svårt att förstå, så mycket har jag nu inte att visa upp för världen ändå. Och även om

jag nu tror på socialistiska värderingar, civilt motstånd osv så gör jag ju som polisen vill såklart. Med kläder på och efter löfte om att inte upprepa det förargelseväckande så åker de vidare för att göra det som poliser gör soliga sommandagar i en skärgårdskommun. Självt åker jag upp mot skogen igen. Dualismen. Hur skulle det vara om man inte fick längta bort här uppifrån, västerut, dag ut och dag in. Hemskt troligen. Man skulle bli en skogslolla helt enkelt. Fyllt tomten med granar så att rullande Hälsingeberg skymdes och inte påminde en så mycket om havet de rullar ifrån eller om det nu är emot. Men där är ja inte än. Strax efter Voxna håller jag utkik efter poeten. Vill vinka till mästaren, men inte ens av honom syns ett endaste spår denna dag. Han jagar väl sina handbeklädnader i sin egen värld till allas glädje den gode mannen. Han är något på spåret där. Något stort. Kanske ser han raukar just idag. Jag hoppas det. Kontrasterna behövs sen i skogen och på kungliga holmar när isvinden drar in. För mig endast vidare hemåt, fast egentligen är väl havet mer hem eller hur det nu är om man skall krångla till saker och ting. Ett stort gult hus på en kulle i Lo[o]s får duga så länge krånglat eller okrånglat.

Den gula rosen är vårt signum

Jag borde egentligen inte ens försöka berätta den här historien. Framst därför att kungen har förbjudit mig, men också för att den inte passar sig i det här forumet. Men jag berättar den eftersom jag vet att också här finns de som vill tränga under utan och undersöka det självklara. De som vill och måste få veta sanningen.

Jag befinner mig ute bland folket för att värva de modiga. Kvinna eller man är lika, det är modet jag är ute efter. Styrkan att gå sin egen väg, styrkan att stå emot det yttre trycket. Jag hittar dem såklart. Inte alltid på ställen dit solen når utan lika ofta i de mörka gränderna och fängelsehålorna. Råstyrkans män försöker vilseleda mig med muskler och platta magar, de vackraste kvinnorna likaså med falska attribut av plast och silicon, men det är som sagt inte deras egenskaper jag söker. Mod sitter i hjärtat och måste ha spridit sig ut med blodet i resten av den modiges kropp för att ha något värde för mig och mina likar.

Vi står nämligen inför förändringen. Världarnas förändring. Egentligen är det bara som det skall vara, förändring tillhör livet, men för att vi om bor här skall klara av det nya krävs mod. Mod i alla fall hos några som vågar stå emot och forma tidvattenvågen som kommer med förändringen. Valet står mellan att förföras av låtsasverkligheten och förslavas av den eller att fortsätta leva i den riktiga världen. Jodå, vi har redan förlorat mycket mark. På bussen ut hit till den nya staden satt alla djupt försjunkna i displayerna, ikväll efter kvällsmat utan diskussion kommer samma människor sitta framför hembioanläggningarna som serverar alternativ verklighet och lek, lek, lek så ända in i helvetet. Eller är det himlen? Paradiset?

De modiga måste våga stå emot den uppdiktade bättre verkligheten. Älska varandra fast än man inte tycker helt lika och fast än den egna kroppen har en fettvalk som TV-lekledaren skulle skjuta sig i huvudet för om hon vaknade med kring sin mage en morgon, en vacker sommardag, när stranden, den virtuella, väntade. De modiga måste kunna ge sig in i det virtuella världen för att lära, notera och se och sedan koncentrerade utföra sina uppdrag för att sen ta sig ut igen - det svåraste - och fortfarande uppskatta en koltrasts sång i närmaste träd. De modiga måste förstå och uppskatta bristerna lika väl som det perfekta, för inget av detta kan finnas utan det andra. Likformigheten finns bara i döden. Den virtuella världen är drömmen som man till slut - om man inte tar sig i akt - aldrig vaknar upp ifrån. Drogen som alltid håller den förlorade fången. Som gör människor till slavar. Kontrollerbara av dem som ingen borde behöva bli kontrollerade och styrda av.

Den gula rosen är vårt signum. Gul för att solen finns på riktigt och för att den åtta minuter bort värmer ansiktet om man vänder det upp mot den och låter celler ta till sig ljuset och värmen och då skapar liv i en kropp som borde får leva i den riktiga världen i varje liten stund som den föddes i för att göra och för att det är det icke perfekta som är det skönaste, vackraste, riktiga och verkliga.

Den vackraste mannen hon någonsin sett

De hade egentligen aldrig kommit varandra nära ens. Kamratligt kramats, javisst hade det gjort det, precis som mellan alla andra arbetskamrater, men aldrig riktigt pratat eller dansat eller gjort det allra minsta mer. Ändå var det tre år sedan han först sett henne och tills hon försvann. Då första gången helt plötsligt bara upptäckt den vackraste kvinna han någonsin sett där på andra sidan rummet och sen inte kunnat tagit ögonen ifrån henne under hela mötet. Märkt att hon märkt att han stirrat (ja han stirrade verkligen som en idiot) och försökt tvingat sig själv med all kraft att se bort, verka ointresserad, men efter fem sekunder varit tvungen att titta igen. Men möten tar slut och de jobbade på olika avdelningar så de sågs inte så ofta efter det där första mötet. Men gjorde de det så var det alltid på jobbet aldrig någon annanstans. Han visste inte ens vad hon hette, hade aldrig vågat fråga. Visste bara att hon var den vackraste kvinna han någonsin sett.

Men nu var det länge sedan såklart. Femtio år och några till hade gått. Den vackraste kvinna han någonsin hade sett hade slutat och flyttat till en annan ort för länge sedan. Vart visste han inte och han visste fortfarande inte hennes namn. Kramat henne hade han gjort där på avslutningsfikat till hennes ära och det hade liksom gått pirrande strömmar genom hela hans kropp den korta stund han stod där med henne i sin famn. Men det gick ju inte att stå där såklart. Så han hade släppt den mjuka omfamningen som han bara velat hålla och hålla och hålla och efteråt hade hon lett mot honom med glittrande ögon och de hade önskat varandra lycka till och sen efter tårtan var hon borta.

Ingen hade riktigt kunna mäta sig med den här kvinnan. Det hade liksom blivit så. Alla andra kvinnor var liksom bleka kopior av, nej inte ens kopior, av den vackraste kvinnan han någonsin sett. Så han hade blivit själv. Bott ensam alla år sedan dess i en liten stuga vid havet. Efterhand hade väl också minnet av denna kvinna bleknat lite i kanterna men aldrig helt, för mitt i det där bleka hade hon stått där lika tydlig och vacker som han sett henne igår. Han hade pratat med henne i både sina drömmar och ute i det fria när Gud som vanligt inte hade svarat. Kort och gott, hon var den enda kvinna han någonsin velat ha och varför det var så visste han inte. Det är ju så med kärleken. Så gick han i pension. Hade blivit gubbe. Ville väl egentligen jobba men man ville inte ha honom kvar. Det kände han. Lagen gav honom rätt att stanna några år till, det var sant, men han hade aldrig velat tvinga sig på någon annan. Så han gick. Men det gick bra. Visst, ensamheten tryckte på och han anade väl att det skulle bli värre med åren men han hittade varje dag saker att göra. Fördriva tid handlade det om. Tid som skulle förflyta till hans tid var ute. Men han tänkte njuta så gott det gick, det hade han bestämt sig för och egentligen var det väl bara avsaknaden av vänner som ibland fick honom att känna sig ledsen och nedstämd. Men aldrig värre än att han nästa dag med glatt humör tog sig ann världen och livet igen.

Så fick han då det vita handskrivna brevet i brevlådan en dag. En vecka före jul. Adressen skriven med grönt bläck med mjuka snirkliga bokstäver där varje mjuk bullig bokstav sa att en kvinna skrivit. Han blev förvånad. Han levde ändå i en tid där inte ens räkningarna hamnade i brevlådan längre utan kom i elektronisk form. Det var nästan bara reklam där i lådan numera. Eller en paketavi från Clas Ohlson eller Ellos, men också de bara när han glömt att fylla i mobilnumret för SMS aviseringen. Men han skulle in till stan och besiktiga bilen idag. Så brevet blev liggande på köksbordet där han varligt placerat det mot julstjärnan, där på hans döda mors gamla julduk som han gärna tog fram till jul, för att läsas i lugn och ro när han kom hem. Men han kom aldrig hem. Ett släp på en långtradare fick sladd i en backe, han kom från andra hållet och släpet slog in i hans bil och bankade ut allt liv som fanns i både bilen och honom på några mikrosekunder till ljudet av plågad metall, följt av tystnaden. Följt av skriken. Följt av sirenerna som snart också tystnat eftersom allt hopp var ute.

Hon hade kanske inte väntat sig att han skulle svara på hennes brev där hon satt i en annan del av landet. Han den vackraste man hon någonsin sett hade säkert ett eget liv med mycket att stå i och mindes säkert inte henne ens. Hon, numera änka och ensam sedan flera år, satt mest och försökte få tiden att gå. Levde på minnen. Ångrade varje dag - och hade alltid gjort det - att hon inte visat honom tydligare hur mycket hon hållit av honom då. Kanske hade livet blivit lyckligare och ljusare om hon gjort det. Nu fanns det så mycket ont att minnas från ett äktenskap som knappast kunde beskrivas som lyckligt. Ja, ja suckade hon, nu hade hon i alla fall talat om för honom att hon aldrig lyckats glömma. Den där vackraste mannen hon någonsin sett och som hon kände där en gång på fabriken, och det kändes gott att hon fått iväg det där brevet innan det blivit för sent, så var det helt säkert konstaterade hon när hon tog upp sina stickor och fortsatte sticka på strumporna till sitt äldsta barnbarn för att tiden skulle fortsätta gå.

Gubben och raketten

Gubben vaknade nyss. Först en lång frukost. Nästan en sådan där lyxig facebookfrukost som det sociala nätverket översvämmades med bilder på varje morgon i semestertider. Men det här var såklart ingen vanlig dag. Den hembyggda raketten stod där, ute i trädgården, nästan redo för den sprakande, mullrande avfärden, den som skulle ske idag. Behövde bara tankas upp med de trettio tonen knallgas som dess bränsletankar kunde och skulle suga i sig. Sen var det bara att tända på och flyga iväg. Men först lyxig frukost som sagt. Det skulle bli betydligt enklare mat under den närmaste tiden där ute under hans rymdresa.

Raketten hade han jobbat på i flera år nu och till grannarnas och det lokala samhällets förtjusning hade den växt sig högre och högre upp mot himlen där i hans trädgård. Han var allmänt token som byggde en raket som han skulle flyga ut i rymden med. Men nu stod den där och sträckte sig tjugofyra och en halv meter upp i luften. Skinande, nyputsad och blank och med "Lovisa I" påmålat på sidan i blått efter hans kära fru, hon som skulle tända på och som han inte skulle få se på ett tag. Ja han hade faktiskt till och med varit tvungen att söka bygglov för farkosten eftersom kommunens noggranna tjänstemän betraktade det hela som en fast byggnad där på hans tomt. Hjul saknades ju nämligen. Saknas hjul är det en fast installation, punkt. Men de hade såklart inte beviljat hans ansökan. Togs den inte bort innan det och det datumet så skulle det bli vite och föreläggande och dagen hade kommit och vite och föreläggande hade krävts ut utan att betalas eller åtgärdas men raketten den hade blivit kvar. Det senaste hotet var att imorgon skulle kronofogden medelst handräckning från polisen forsla bort styggelsen från hans gård till samhällets medborgares och myndigheters fnissande förtjusning om en seger över det omöjliga drömmarna.

De förstod sig liksom inte på drömmar de där människorna. Det var liksom bara så per definition med myndighetspersoner. Men idag skulle den bort och det skulle ske med dunder och brak, det skulle han tametusan se till med lite hjälp av en älskad fru.

I sin bygglovsansökan hade han inte nämnt det utsprängda utrymmet under huset som härbärgerade de trettio tonen knallgas. Han hade liksom inte vågat eftersom den mest fantasilöse då skulle få fart på sin fantasi i form av den ökande sannolikheten för förekomsten av möjliga explosioner och smällar i ett Svenskt villaområde. Att tillverka så mycket knallgas hade nämligen tagit tid och faktiskt tagit ganska mycket extra tid eftersom den el (också vattnet måste erkännas) han använt för ändamålet stals från kommunens system och det faktum att det inte gick att hämta hur många ampere (eller vatten för den delen) som helst utan att väcka misstanke. Men nu efter mer än tre års producerande så var utrymmet välfyllt. Att de numera bodde på en bomb som kunde, om det gick illa, spränga bort hela kvarteret, tänkte han sällan på, egentligen bara när det åskade eller när hans rökande granne kom och inspekterade bygget med sin glödande cigarett i handen och ett nedlåtande flin, som visade huggtänderna, placerat i grannansiktet. Innan han gick in och borstade tänderna och tömde magen en sista gång öppnade han ventilen som skulle fylla bränsletankarna. Det pyste

till när gasen började flöda och det skulle ta ett tag innan tankarna var fyllda. Han han nog duscha också tänkte han och gick in på toaletten och låste om sig.

Och visst han han det. När han var duschad och kammad och den rosa astronautdräkten var påträdd på hans kropp - hans fru älskade nämligen rosa - så var det dags för att klättra upp i raketerna som nu hade fulla bränsletankar och därmed mest kanske skulle betraktas som en bomb. En kyss på lilla fruns mun, modifierad motorcykelhjälm på och sen stegen upp till den lilla kapseln längst upp där på den tjugofyra och en halv meter höga raketerna. Stege bort, ombesörjt av lilla frun. Dörr i kapsel stängd. På med alla instrument. Det blinkar och piper lite. Mätare går till sina lägen. Gyron börjar snurra. Datorer är bootade och klara. Full tank också på tankmätaren. Bra. Han var redo, fast först säkerhetsbälte på. Syrgas påkopplad. Så han talar om detta faktum för frun över radion, nu är det dags. Och hon börjar räkna

10 - 9 - 8 - 7 - 6 - 5 - 4 - 3 - 2 - 1 - Lift-off

Men inget händer. Inte ett dyft, inte en endaste liten puff ens. Istället för vrålande, skakande kraft som bomben under honom genererar när den skickar honom upp i rymden, ingenting. Nada. Han lyssnar med frun över kommunikationsradion. Hade hon verkligen tryckt på den röda knappen? Får ett jakande svar. Ber henne titta på sladdarna och det lovar hon att göra. Har ju inget att göra själv dock där han sitter och väntar så han tittar ut genom kapselns lilla fönster, en ruta tagen från en gammal folkvagn från sextiotalet. Ser de som samlats där på grannens gräsmatta. Hur de flabbar över misslyckandet. Gläds över att det här naturligtvis inte fungerar precis som det ju faktiskt sagt helal tiden. Vem i helvete kan bygga en rymdraket själv. Hans fru återkommer. Hon som alltid trott och stöttat honom i det här projektet. Jodå det var en skata som hade bitit av sladden till tändanordningen. Fixat med lite isoleringsband och ihopvirade kablar. Hon är en rackare på det elektriska hans fru. Var han redo? Och det var han ju. Så igen, nedräkning för så skulle det ju vara.

10 - 9 - 8 - 7 - 6 - 5 - 4 - 3 - 2 - 1 - Lift-off

Ett tryck på en röd knapp. Tystnad, tystnad följt av ett öronbedövande muller. Grannar som kastar sig bakom syrenbersån i skydd och i fruktan inför gud och sina liv men som naturligtvis kommer att överleva - om än förbluffade - med sina tråkiga händelselösa svenssonliv och allt. En fru som skrattande och jublande tittar på där bakom sin kontrollpanel i köket på ett litet rosa hus i en villaförort. En raket, ett hemmabygge i aluminium, plåt och plast fylld med trettio ton knallgas och en gubbe, som bara är hennes, som lyfter sakta vrålande, skakande som en segrare där utanför fönstret. Verkar inte riktigt veta om den skall flyga rakt upp eller åt sidan under en kort stund men bestämmer sig sedan och vrålar iväg upp mot himlen som en seger för de drömmande människorna över de som tror och säger att saker inte går att göra, de som tröttnar ut och bromsar. Upp genom de lägre molnen för den. Upp genom de högre. Ut i det svarta tomma. Bryter sig loss från jorden, sveper efter en dag eller två förbi månen och då måste ändå gubben skratta för sig själv. Det här var ju riktigt kul. Mot Jupiter för tusan. Mot Jupiter!

Hej döden här

Hej, Döden här. Låt oss klara ut en sak omedelbart. Jag spelar inte schack. Är det din tur så är det, punkt slut. Däremot är det helt sant att livet som du känner, det är helt över när Du och jag träffas. Det finns liksom ingen återvändo efter det. Så snälla, kom inte med det där patetiska Ingmar Bergman initierade försöket. Jag har väl hört det där en tre fyra miljoner gånger vid det här laget och börjar bli väldigt trött på alltihop. För Guds skull, inte ens Ingemar själv trodde på det där när det var hans tur. Men visst, det gjorde det sig jävligt bra på film, det är jag den förste att hålla med om, även om det var just bara dom scenerna som gav mig nått i en annars förbaskat tråkig och överreklamerad film.

Missuppfattning 2. "Lien." Jag har aldrig haft en lie och kommer aldrig ha en lie. Det enda jag bär på är en silverfärgad klarinett, den jag spelar på för dom som är allt för ledsna för att orka gå vidare. Här där de döda färdas är tiden en annan än den ni är vana vid som levande, så jag kan spela under all den tid som behövs - evighet om det nu skulle behövas - för att trösta den missmodige. Får jag säga det själv så är min musik den vackraste och mest trösterika och jag tror mer än en nästan otröstlig håller med om den saken när de åter sett ljuset och funnit tröstens snuttefilt.

Missuppfattning 3. "Svart kåpa." Kom igen nu. Jeans, oftast blå, men ibland vita. En svart polotröja för det poetiska, artistiska allvaret. Ett par rosa sneakers. Där har du dödens outfit. OK? Fler frågor på det?

Missuppfattning 8. "Döden är en blek, benign, tunnhårig, hålögd äldre man." Tänker man efter så inser man hur korkad den föreställningen är. Såklart att jag är en kvinna. En kvinna födde in dig till livet ur sitt sköte så naturligtvis är det en kvinna som tar emot dig efter livet. Patriarkatet har trollat in den där vanföreställningen med listens snirkliga lögner som om det skulle ge dom fördelar också efter livet slut. Men här i de dödas rike delas inga fördelar ut, inte heller delas varelserna upp i ras, religion, kön, ålder eller efter andra kriterier. Här är vi alla lika. Andar om du så vill. En ande, flera vad då? Andar eller blir det änder?

Somliga har svårt för det här med likhet mellan alla i början. Sitter kvar i det som var, ett pansar kring deras kroppar som sakta dras åt och krossar dom mer och mer som en krympande kortsett kring falska kroppar. Men just det där är oftast det enklaste med övergången till slut. Så fort man inser vart man är på väg löser det sig nästan alltid själv. De flesta skakar ganska snabbt av sig sitt gamla jag. Det kan rassla rejält när varelserna här skakar av sig allt det gamla och det spricker upp som torkad lera kring deras gestalter och det onödiga och förbrukade faller ner på marken i tusentals sköra skärvor. Naturligtvis får man ha kvar allt det där. De flesta vill ju det ändå. Ha en möjlighet att minnas dom som blev kvar och det som var. Så vi brukar sopa ihop allt det där och stoppa det i en i en liten påse som man kan ha med sig på den nya resan. I alla fall innan den börjar på allvar. Sen är det bäst att glömma. Där kan anhöriga, gamla minnen, religioner, drömmar och annat som en gång tycktes värdefullt men inte i egentlig mening längre är

det få ligga och vara möjliga att beskåda och se tillbaks på igen om den döde någon gång så önskar. Men oftast är naturligtvis de som en gång var anhöriga och nu är saknade redan här innan någon egentlig saknad uppstår. Tid är som sagt något som de levande inte riktigt greppat trots Einstein och alla andra som tänkt och filosoferat runt ämnet.

Trots ibland initialt missmod så gråter ingen här. Man må ibland möjligen ångra sina handlingar och sakna kära som man lämnat, men dödens rike är i grund och botten en glädjens plats. Vi är lyckliga här och en del av ett och samma. Eller lycka är väl fel ord, men jag kan inte förklara det bättre för en dödlig. Vi är ju också en del av livet. Så tittar man närmare på allt det här så finns det väl egentligen inga döda heller. Vi är bara liv som ert, fast vi är i olika faser. Tusentals miljarder faser fast ett större tal som är omöjligt att föreställa sig. Men allt finns det där som liv i olika tidsrum. Allt värt sin egen respekt. Så när du sparkar på en sten nästa gång så känn efter och försök förstå. Kan du skönja livet där i stenens långsamma tidsrum?

Men jag skall inte uppehålla dig med mitt prat längre. Du har liv att leva och jag har död att förrätta. En dag möts vi, det kan jag försäkra dig. Jag ser fram emot att få möta dig min vän och lovar att jag den dan skall ta hand om dig på bästa tänkbara sätt. Lev Du livet bara nu i ditt tidsrum så länge, så ordnar sig det där andra när det är dags, utan att du ens behöver röra en fena. Lita på döden.

Fantasi

Vi har alla det där som heter fantasi inom oss. Något alldeles fantastiskt om man använder den. I alla fall jag kan - och skulle bli orolig, och det räcker med bara en av er, sa att ni inte kan - beskåda ett torg fult med folk bara genom att se inåt. Om jag skall gissa så är det väl en sisådär sjutusen personer där på torget. Omgivningen är lite tysk, lite Bayersk så kanske är det i Munchen, där jag aldrig har vart eller möjligen Nurnberg, då på något torg jag missat. Men jag ser inte slottet där på höjden. Hur som helst verkar det inte vara i nutid heller, Kanske några år in på nittonhundratalet. Männen har kepsar och kvinnorna har långa kjolar med växtfärgade fransiga sjalar om sig. Dom lyssnar på någon som har en valrossmustasch, är lite godmodigt rund i grå sliten kavaj. Hans enda troligen, precis som för alla de andra sjutusen som står där i sina finaste gåbortkläder. Han som talar skriker ut sitt budskap. Det finns inget högtalarsystem. Jag hör inte orden men vet att han pratar om socialismen, om att dom röda fanorna inte behövs eftersom människornas blod redan lyser rött på marken, och att just det är en tillräcklig påminnelse om Färgen för deras kamp. Ja, det slår mig att jag inte ser några fanor. Inget hurrande. Det råder koncentrerad tystnad. Folk lyssnar uppmärksamt, utom några pojkar i halvkorta byxor då som klättrar längst bak i popplarna och har skoj.

Så tydlig är den här bilden att jag kan zooma in på var och en av dessa sjutusen och beskriva hur de ser ut i detalj. Jag behöver bara titta och de står där framför mig i mitt inre som om det var vilket riktigt minne som helst. Som mannen med det färade ansiktet. Han som ser lite bestämd ut. Han som glömt att raka en del på sin ena kind men annars är proper i en liten rutig grönbrun kavaj med väst. I hans västficka en klocka med en silverkedja fäst i västen. Jag kan till och med titta på inskriptionen på klockan. "Tack för dina år och dit oegennyttiga arbete, Saschen Kirchgate 1903". Jag kan se mynten i hans ficka, inte många, inga sedlar, bredvid den smutsiga rödrutiga näsduken, och jag vet att han är mekaniker och uppfinnare. Smutsranden på hans naglar och de svarta som inte har gått bort på ovansidan av hans händer vittnar om det. Han längtar tillbaks till en verkstad som står och väntar men vill höra detta. Det är viktigt för framtiden. För allas framtid.

Men jag ser också henne som står där lite längre bak. Hon som koncentrerar sig med en liten rynka i pannan för att höra vad en ung man som står längre fram upprepar av vad som sägs från scenen. Liten, med kolsvart långt tjockt utsläppt hår. Kväll, så det börjar bli lite rött i luften och hon fryser och drar schalen om sig. Kylan gör hennes kinder rödblommiga och den lilla uppnäsan passar så bra i det där mjuka ansiktet med de pigga runda ögonen. Söt och med en mun som pojken som står bredvid gärna skulle vilja kyssa. Arton år kanske. Redan en skicklig sömmerska.

Inte nog med det jag kan berätta hela deras livshistoria. Både det som har hänt och vad som kommer att hända för var och en av dessa sju tusen människor. Vilka sjukdomar dom kommer att dö av, hur det var när dom föddes. Hur det går för deras barn tre generationer framåt.

Skalet är så tunt till de här världarna och till den vi, du och jag lever i. Den vi säger är

verkligheten. Jag kan med lätthet hoppa mellan dem efter behov och njuter i att kunna göra det. För där i den andra världarna finns inte bara de här sjutusen människorna på torget. Där finns tomtar och troll och monster och fiskar som kan tala och allt möjligt underbart. Där finns människor som man kan sätta sig och lyssna på som berättar de mest underbara historier eller en gräshoppa som gör detsamma. Jag kan höra musiken och sångerna och titta på målningar och fantastiska uppfinningar och konstruktioner. Och allt jag behöver göra är att lyssna inåt, titta inåt. Och så säger folk att man har tråkigt och inget att göra. Jag har aldrig fattat det riktigt.

Öde eller bara hållfasthet

Hon hade bestämt sig. Bara det skramlade till där borta i tunneln och hon kunde läsa "Ropsten" på ljusskylten där fram på tåget så skulle hon tåmefan äntligen göra slag i saken och hoppa. Kanske skulle hon hinna höra de panikgnisslande lästa bromsarna innan mörkret tog tag i henne eller också skulle hon inte ens göra det. Har man aldrig hoppat framför ett tåg förut vet man inte sånt i förväg.

De var inte många som stod där på perrongen, det var sen kväll i Stockholms innerstad. Framförallt inga barn. Hon hade valt tidpunkten väl. Den stackars föraren av tåget var det synd om såklart, men hon var säker på att hennes smärta var större och att han skulle komma över sin. Självviskt javisst, men hon hade verkligen sökt andra vägar, det här var den sista.

Hennes liv hade varit trassligt. Hon hade målat för att hon måste sedan unga tonår. Stora färgglada tavlor som öppnade upp ett slutet universum och visade vilka världar som faktiskt dolde sig där bland alla stjärnor och planeter. Hon såg dem alltid så tydligt. De fanns hela tiden inom henne, och de krävde att bli fästa på stora träramsspända dukar och att bli avbildade med äkta oljefärger i rum som stank så starkt av terpentin att ögonen tårades hos de som i motsats till henne inte var vana den giftmättade synapsdödande luften i de kalla fuktiga men ljusa ateljéerna.

Vad hon inte mindes var det som ingen mins, planen för ett liv gjord för fyrtiofyro och ett halvt år sedan, dagen innan hon blev till som den hon var nu.

En gång hade hon stått där och planerat med en av dem som hon nu i det här livet kallade han/hon/det, som andra kallade gud men som inte var den ende guden utan lika många eller fler än de som tillbad dem, de tillbedjande som låg där på knä och bad guden att förbarma sig över deras fattiga eländiga liv fast de egentligen var rikare och borde må bättre än någon annan varit/gjort före dem. Hon hade sett slutet då också, Ropstenståget var hennes öde.

Men också annat. De två spåren. Det ena där mannen som gick förbi galleriet där en av hennes tavlor fanns i fönstret mötte kvinnan som såg honom djupt i ögonen och som fick mannen att för en stund glömma allt det som fanns runt omkring honom. Gjorde så att han inte såg tavlan där i fönstret.

Det andra spåret där kvinnan blivit försenad för att en klack på hennes sko gick av precis ett kvarter från skyltfönstret. Mannen och kvinnans blickar möttes aldrig eftersom kvinnan var tvungen att vända hemåt igen för att byta skor. Istället hade mannen sett tavlan där i fönstret och häpnat.

I båda spåren skrev mannen om konst i La Figaro. Hade makt att avgöra vilken konst investerna skulle rusa efter och vilka de skulle ignorera. I det första spåret skrev han aldrig om henne och i det andra var han hennes upptäckare.

Mannen hade gått förbi fönstret med kvinnans bruna ögon fastetsade på sin näthinna flera kvarter efter mötet. Han skulle alltid söka dessa ögon hos varje kvinna efter det mötet, men frustrerad aldrig finna dem igen. Hans öde, att aldrig finna.

Eller...

Kvinnans klack gick sönder ett par meter efter mötet med mannen istället. Materials hållfasthet och seghet som påverkade en kvinnlig konstnärs liv så att ingen någonsin var intresserad av att betala stora pengar för hennes tavlor, knappt villiga att se på hennes konst alls faktiskt. Som gjorde hennes liv utfattigt och till en kamp för att överleva.

Men i det andra spåret ville man det. Efter att ha blivit upplyft av konstkritikern som alla lyssnade på skrev alla om henne och lovorden haglade, hon var den lysande Svenske stjärnan som gjorde succé i Paris. Hade snart välfyllda bankkonton, brevlådan full med delikata inbjudningar, och kunde jobba precis så mycket som hon ville där i sin ateljé i den Österlenska drömmen.

Ändå slutade båda spåren här på en tunnelbanestation i Stockholms innerstad! Hennes öde Ropstenståget, en minut försenat. Hon stod där nära kanten och gjorde sig redo. Kände en trevande hand i sin. En liten flicka med rädda bruna ögon såg upp på henne.

“Jag har tappat bort min mamma, kan tant hjälpa mig”

Ingen gråt, bara dessa rädda ögon. Så hon som tänkte kasta sig framför Ropstens tåget lyfte upp den lilla flickan i sin famn och sa

“Javisst, vi skall nog hitta din mamma”

Lugnt sa hon det och hon log mot flickan. Snart skulle hon möta flickans mor och överraskad finna sitt livs stora kärlek i denna flickans moder, hon som en gång bröt en klack på en gata i Paris där en tavla fanns utställd utan att en konstkritiker såg en endaste liten glimt av den.

Mittsverige 2052

Mittsveriges Kommun 2052. Det ultrasnabba bredbandet har inte nått hit ännu och kommer aldrig att nå orterna som finns inom de område som utgör Mittsverige. Det finns inte pengar till sådant och den åldrande befolkningen genererar väldigt få skatte kronor. De gamla ekonomierna haltar. Asien och Afrika blomstrar igen efter kriget och man har till skillnad från Europa fortfarande viljan kvar att visa vad man kan. De forna stora makterna är krisområden. Arbetslösheten ligger på över femtio procent i det som förut kallades den utvecklade världen. Den som inte är det längre. Ungdomarna har dragit närmare det urbana, när ickejobben och de få skitjobben som fanns kvar också de har försvunnit. Lika bra det, för det var ändå bara meningslösheter med skitvillkor alltihop. Men det viktigaste är ändå kommunikationen. Med sämre koppling till världen så går det inte att bo här. Skall man ladda ned en IKEA möbel eller en reservdel till elaggregatet för utskrift tar det flera dagar, om det ens fungerar alls. Och bor man i Mittsverige kommer matleveranserna bara en gång i veckan om de överhuvudtaget når fram. Miljöhänsyn och banditer. Inga onödiga transporter får förekomma längre. Olja måste sparas för konstruktionerna och säkerheten är svår att upprätthålla.

Det är svårt att bo på andra ställen än i de stora städerna, de som har växt så det knakat de senaste fyrtio åren. Underhåll av el och vattenledningar liksom avlopp har i princip avstannat i de här delarna av landet med funktion eller skall vi säga funktionsstörningar därefter. De små orterna gav upp först. Där, där man bara hängde sig kvar vid det gamla med näbbar och klor, där fanns det ingen framtid ens om inte tillväxten hade avstannat och vänt hos alla de tillbakablickande. Alla visste det själva egentligen. Försökte man inte ens utvecklas och anpassa sig så finns det inte längre något hopp. Världen byggs inte med ord allena, hur än goda orden än är.

Orter som Ljusdal som låg på 20000 invånare kring 2010 är nu nere i 2500, mest äldre som snart kommer dö där i sin ensamhet och göra antalet boende ännu färre, drastiskt och väldigt snart. De som blev kvar därför att de inte har kunnat annat än stanna på grund av sjukdom, fattigdom eller för att de inte vågat annat. Skogen gläds och tar över. Vägar som förut band samman mindre orter är nu granplanteringar där granarna och undervegetationen spränger asfalten och det är egentligen bara de större europavägarna som hålls öppna och är någotsånär underhållna.

I en ort som Edsbyn finns bara drygt fyrahundra människor kvar. När ingen av fabrikerna lever och ingen endaste enda skapade något nytt fanns det inget kvar att stanna för, för dem som bodde här. De som fortfarande är hembygden trogen tillhör en sekt som bereder väg för Messias återkomst enligt sann Edsbytradition. Lever på surbröd och vatten och vin satt på tuggade söta vattenväxter från det som en gång var Ullungen och de svarta vinbär och de andra bär som går att uppbringa från trädgårdar som också en gång var. Men också denna lilla grupp börjar bli svag. De starkaste har för länge sedan lämnat gemenskapen eftersom deras tro inte var den som krävdes av de som hyllar den ende sonen. I alla fall är det vad deras ledare säger. Den gamle surdegs-Persson med det stora vita skägget. Han som en gång potent kunde betäcka de unga kvinnor som följde honom men

nu inte ens får den att stå i sin skam över världens och sitt eget misslyckande. Han tror inte ens på framtiden och Messias återkomst själv längre. Vet att de redan har förlorat.

Med en arbetslöshet på över sjuttio procent har regionhuvudstäder som Gävle blivit fästen för banditgång och ligger där droger och kriminalitet är det enda som är riktigt vaket. Rädslan bedövar allt annat liv och ordningsmakten och de styrande har för länge sedan gett upp som de första att överge staden. Devisen är "låt dem ha ihjäl varandra", det är det billigaste sättet. Gävle en stad för långt från de riktigt stora orterna, men stor nog för att ha en stor grupp frustrerade invånare, en grupp som har fått staden att fallit samman. De som har kunnat har sökt sig österut mot Stockholm, som för länge sedan växt ihop med Uppsala och Västerås och Norrtälje. Gävle den forna stolta länsresidensstaden beskrivs som ett helvete på jorden av dem som måste bo här och tillhör de få som fortfarande kan reflektera över sådant som en odrogad och någorlunda resonerande människa kan fundera över. De andra krigar med varandra. Dödar och lemlästar för att det är det enda liv de vet och det enda i vilket de kan se skillnaden mellan att vara just levande och död.

Sen de större städerna börjat med ransoning av mat och kläder och bostadssituationen blivit i de närmast hopplös har det blivit svårt att ta sig in i dessa himmelriken. Visst man kan bli insmugglad genom de underjordiska gångarna, om man kan plocka fram en mindre förmögenhet, men numera är det nästan omöjligt att komma in innanför deras skyddszoner på laglig eller ens olaglig väg. Rädslan för attentat är så stor och de elektroniska övervakningssystemen lämnar intet mycket åt slumpen om nu inte någon medvetet tittar är andra hållet samtidigt som den för stunden blindes elektroniska konto fylls på med resurser.

I Loos finns bara en sjuttioårig optimistkonsultutbildad kvinna kvar. Hon som fortfarande tror på byns potential men som gråter sig till sömns varje kväll i frustration över att den tredje gruva som Kineserna öppnat på orten bara inneburit fler robotar och inga arbetstillfällen. Hon saknar människorna och kärleken och baden i de rena sjöarna som nu är grönfärgade giftiga kloaker, förorenade av gruvornas utsläpp och lakvatten. Hon som trodde så.

Bollnäs finns inte ens som stad räknat. Först tog nazigängen över. Rensade staden tills bara de renblodiga, ja, de som deras tunna urvattnade logik ansågs var renblodiga, fanns kvar, sedan exploderade drogerna när det inte längre fanns något att göra och sen behövdes bara en enda dålig leverans för att alla skulle utplånas. Ligga och ruttna där på gatorna och försvinna från världen utan att bli sörjda av en endaste en. Brotorget har blivit en skog nu och ingen mins längre vem Snoddas var. Torget som aldrig asfalterades växte snabbt igen när ingen längre gick där och vuxna träd sträcker sig nu upp mot himlen bredvid byggnader som förfaller med en sådan hastighet att de kommer att vara stenhögar om bara några år. Också Söderhamn och Hudiksvall är övergivna, liksom alla mindre kustbyar och boställen. Sjöpiraters härjningar skrämde bort människorna som levde här så de tog sig härifrån för mer än tio år sedan, när de inte längre hade medel och var antal att försvara sig. Spökstäder nu bara med E4-an som drar förbi som det enda av människor underhållna. En E4'a där den enda trafiken är transporter med proviant, körd i karavaner, skyddade av tungt beväpnade vakter. Både fordonen och deras last är allt för åtråvärd för att banditgängen skall kunna hålla sig ifrån dem. Trots beväpningen försöker olika gäng ge sig på dessa transporter och eftersom man är så många och inte har någon som helst känsla för liv, varket eget eller andras, lyckas de med sina attacker också ibland. Det har börjat bli svårt att hitta människor som kan tänkas sig att utföra de här transporterna, eftersom banditerna är så hänsynslösa och våldsamma, att man på allvar funderar på att överge dem. Lämna människorna norr om Dalälven åt sitt öde. Alla som är med i karavanerna vet att det är bättre att dö än att levandes bli infångade av dessa drogade cyniska tortyrjutande monster.

Men det är inte bara Norrland som är hårt ansatt. Egentligen är det bara Stockholm, Göteborg

och Malmö som fungerar och det gör de endast hjälpligt. Men ännu finns det också hopp för städer som Norrköping och Jönköping och några till. Men det är för tidigt att sia om hur det skall gå. Ännu faller de neråt.

I allt detta den lilla flickan som sitter ute på det som förut var en lekplats. Hon bryr sig inte om det radioaktiva regnet. För henne är det som faller från himlen rent vatten och rent vatten är bra. Radioaktivitet vet hon inte vad det är, det som är rester från det stora kriget som skulle göra slut på arbetslöshet och alla krig frö alltid amen och som himlen kastar ifrån sig ner på jorden för att bli fri från det giftiga. Hon leker. Just idag leker hon medan världen utanför henne fortsätter att falla i bitar. Mannen som står i gläntan och ser på henne i smyg vet att det är just hon som kommer vara den som börjar bygga igen. Om han får råda, så kommer den lilla flickan att få leva och förändra och ta dem allesammans till den nya tiden. Men de har en lång resa innan det är dag, och när han ser hennes mamma komma gående tar han sig därifrån , men inte för långt. Hans jobb är att vaka över den som skall bygga upp igen.

Ett samtal från döden

Telefonjäveln ringer. Jag hatar telefonjävlar och rösterna i dom, när jag låtsasjobbar det vet väl varenda förbannande pratkvart och telefonsäljare vid det hör laget. Så jag svarar lite bryskt

"Hallå, vad i helvete är det om?"

och får till svar

"Det är döden, jag kan inte vara på plats personligen precis nu, men det är dags."

sagt med den allvarligaste rösten jag hört på länge och med katedralreverbet påslaget så det riktigt rungar där över linjen.

Och det där har man ju varit med om förut. Det har varit både älgar i vägen, blodförgiftning, yrsel och hjärtan som tickat konstigt, så man lägger bara på, skiter i det där och hoppas på det bästa också för den här dagen och när det ringer igen låter man röstbrevlådan ta samtalet. Man får väl lyssna av när man har tid.

Om alla människor

Har varit ute i världen idag. Först är det tolv mil till Edsbyn istället för sju, seeeeeegt, men efter en inhandlad kopp Cappuccino på Statoil i Edsbyn, en kanelbulle OCH en påse Vicks Blå så är det betydligt normalare mil ner till Gävle. Fru och son är med och det är dom som skall göra diverse inköp här i staden. Självt väntar jag på olika positioner och förses efter hand med ett ökande antal kassar där, där jag står ovarsam och väntar.

Finns det folk så gillar jag att stå och vänta för det mesta. Det är lite av min hobby att studera alla dessa människor och hamnar man i Gävle som skogsbo så inser man allt att det finns en jävla massa människor i världen. Jag ser ju på var och en av de där människorna att dom har en hel historia som dom bär på där inom sig. Hon där med hela livet i form av rynkor i ansiktet. Hon har såklart varit med om båda lycka och olycka i sina dagar. Två pigga ögon visar att de jävlarna ändå inte lyckats knäcka henne, fast de av fårorna att döma verkligen har försökt. Där går en kvinna med livet kvar inom sig. Det ler jag är lite för mig själv när hon vandrar vidare utom synhåll för mig.

Så är det den långa mannen med keps, halsduk och matchande skjorta. Det är varmt så halsduken sitter definitivt inte där för kylan skull. Han är kanske trettiofem. Hurtig. Har ganska säkert joggat på morgon efter att ha löst melodikrysset till en kopp kaffe, espresso såklart, två små koppar och en croissant. De han äter för att han vill vara Europe och för att hans fru köper dem, men som han egentligen tycker är fruktansvärt äckliga. Han vill egentligen ha sirapslimpa och apfeljuice, sån man köper på ICA, men har aldrig vågat nämna det. Jag ser i hans ögon att om femton år kommer han att revolutionera och skaffa en yngre fru och segla iväg med jazzmusik i öronen och sen dricka juice och äta sirapslimpa med västerbottensost i resten av sitt liv. Blev lite orolig där ett tag men tror de jävlarna inte kommer åt honom heller.

Den lilla flickan. Tretton kanske. Som svänger sitt långa ljusa hår. Ett barn ännu men nästan kvinna. Har börjat fatta att hon har något som män uppskattar i det där håret hennes händer far igenom och som hon kastar från sida till sida. Jag hoppas bara att hon låter kvinnan inom sig växa också så att hon inte bara blir ett tomt skal den dag när hon inte är den skönast varelsen i rummet och inte längre får all den yttre uppskattningen. Hon måste det annars kommer dom jävlarna direkt och sänker henne. Med hon fixar det nog. Jag tror det. Nu för tiden finns det tillräckligt många starka kvinnor i världen att ha som förebild och ta efter, sådana som också växt inuti.

Ja det är hundra andra också såklart, som går förbi mig där jag står. Alla med sin historia. På några ser jag att de jävlarna redan har varit där, på andra ser jag har det framför sig, åter andra har gett upp, kommer snart inte vara med oss snart. Och så de sjuka och de som inte ens vet om att de är sjuka. Alla går de där. Alla bär de på boken om sina liv som om den skrevx skulle vara en storsäljare om ett stort liv. ALLAS LIV. Det finns inte ett enda undantag från den regeln.

Hemåt. Måste känna hav. Vid fiskeläget pratar jag med fiskaren. Jodå av honom kan jag löpa lax

och abborre till halva priset. Talar inte om att jag är vegetarian. Jag inte fiskar han precis lagligt, nä så är de ju. Sälarna är ett elände och nog får jag en säljaktshistoria från i vintras. Och inte kommer han överens med henne som har fiskeboden bredvid. Hon skulle ha sålt åt honom istället för till den där idioten. Kustbevakningen åker förbi där ute och han blir orolig för sina olagliga nät, men vi pratar istället om hans åkerirörelse som han sålde för många år sedan, asfaltsläggjarjobbet han haft i många år, cancern som nästan tog hans liv. Huset som hans farfar bodde i som ligger där bredvid. Nu till salu för en mille. Hans söner. Frun som inte finns längre. Ensamheten.

Jag står där en kvart. Ser boken såklart. Det är bara att fylla på med detaljer om man vill. Men vi skall vidare så jag säger hej. Om han får en sup ikväll så kommer dom jävlarna inte åt honom heller. Det är jag säker på. även om det kommer att var jäkligt nära såklart.

Sen på pizzerian i Söderhamn så sitter dom då runt omkring en alla dom där historierna igen. Han som är lite full vid bordet bredvid och som antagligen kommer somna i sina spyor om en timme eller två. Eller kanske inte och istället gå hem och runka ensam och sen somna odrömmandes i sitt pojkrum som han borde ha flyttat ut ur för flera år sedan om det fanns något jobb åt en mekaniker som honom. Och alla andra som sitter där har sina historier såklart och den ständiga strömmen av fordon med folk i som passerar på gatan utanför likaså och alla de som går uppåt och de som åker eller går neråt har historier också liksom mannen som bakar pizzorna i ett accelererat tempo. Det är nästan så man tappar andan så många bra, spännande, intressanta historier finns det i världen om man bara vill se dem.

Men jag glömmer dom en stund. Äter min goda vegetariska pizza, dricker en cola och ser ut över Söderhamn. Åker sen upp mot skogen igen, mot det där åskmolnet, närmare det hela vägen och för varje mil växer det till sig, blir majestätiskt som ett slott när vi nästan är hemma i skogen där alla dessa människor som överöst en med intryck idag är färre. Där det blir lugnare. Där kan man koppla ac och smälta det man upplevt där ute i världen.

Om ångest

Ångest har inte varit en stor sak i mitt liv. Det är bara några få gånger som den tryckt på riktigt ordentligt och egentligen har jag aldrig fattat vad mina vänner pratat om när de ojat sig över ångest i alla dess tappningar. Inte förrän en vinter för länge sedan. Vad jag minns var det inget som var annorlunda med den tiden än resten av mitt liv. Mycket jobb, dåligt med pengar, alltså precis som det brukar vara för oss som följer lusten istället för stålarna. Helt normalt alltså. Tro mig jag har haft tillfällen i mitt liv där jag borde känt ångest, men på något konstigt sätt så tickar min hjärna igång på något lösningsorienterat sätt, de där gångerna när det blir för jävligt, och finns det liksom inget att göra åt det hela så kan jag stoppa det åt sidan och koppla av i alla fall. Finns en snubbe i mig som går igång på krissituationer och blir lugn och jävligt saklig och metodisk. En bra kompis att ha ibland.

Men inte just den här tiden var inte den där polaren med. Jag la mig. Läste min bok, blev trött och skulle somna. Då började det. Hjärtat dunkade på, ökade takten, hjärtklappning som kändes långt ut i armarna och jag var helt säker på att jag skulle dö där och då. HELT SÄKER! Kallsvett såklart och så där låg jag flera timmar och vände och vred mig och mådde riktigt jävla dåligt där i natten tills jag utmattad somnade till slut och nästa dag förvånat vaknade och fann att allt var som vanligt igen. Jag dog inte. Jag skulle kanske hinna med det där jag ville göra ändå. En ny dag en ny chans, och jag var överlycklig över den.

Det höll på några veckor sådär. Ibland fanns det kvällar och nätter när man var befriad och de var som ljuvliga kvällar i paradiset, men resten av tiden samma jävla ångest tills en kväll flera veckor senare. Jag låg där och kallsvettades, väntade bara på att det skenande hjärtat skulle sluta slå för alltid och jag bestämde mig. Blev lite förbannad faktiskt. "Låt mig dö då förfan!" Jag blev helt enkelt varse att såhär kunde man ju inte leva. Men inte fan dog jag inte. Istället försvann hjärtklappningen nästan direkt och jag somnade lugnt och stilla. Samma sak nästa kväll och nästa, och nästa - jag upprepade bara "jag får väl dö då för fan", en spottloska mot rädslan och kvällen efter det lugnt, ingen hjärtklappning, ingenting... Trollen var ivägjade.

Jag fattade det inte då, men i mitt fall handlade det om att möta sin rädsla. Att tillintetgöra den. Man är rädd för själva rädslan men nästan aldrig det man tror man är rädd för. Drar man undan benen för rädslan så hittar man i bästa fall stadig mark att stå på. Jag gjorde det i alla fall. "OK, jag dör väl då" var lösningen. Värre kunde det liksom inte bli. Jag fattar naturligtvis att andra har värre lägen. Där det kanske inte finns något så konkret att ta på som jag hade. Men det fungerade. Jag är åter i situationen att jag inte längre förstår det där med ångest. Jodå lite mer såklart, men inte riktigt, och jag fattar att jag är lycklig som får vara där. För jag har följt med kvinnan på bussen som trodde hon skulle dö när hon åkte med den, sett dem som inte vågat öppna sina ögon för världen därför att den ter sig allt för skrämmande, tröstat dem som tvättat sina händer tills de börjat blöda för att bakterierna inte skall ta över. Jag vet att det är äkta rädsla

som man upplever. Man måste bara vara där för att förstå. I det hela Inte alls olikt en sjukdom som ryggsnitt. Har man en gång haft det och krupit ut på toaletten och försökt komma upp på toalettstolen så förstår man sannerligen andra som har det. Fördömer gör bara de ignoranta.

Kära älskade

Kära älskade,

redan när jag passerade Alingsås gjorde det så in i helvete ont i hjärtat för att jag saknade dig så mycket. Jag åkte faktiskt av och tänkte vända vid en mack bara för att få känna din kind mot min en sista gång igen innan... ja du vet. Fan vad jag älskar dig och hela ditt väsen. Jag är ingenting utan dig. Hur skall jag överleva timmar utan att få känna din kropps doft och få krama dig och hålla om dig länge, länge, länge. Din lilla näsa som jag tycker om så mycket. Ögonbrynen med de små små stråna som du låter fara upp mot himlen i en skarp både när du inte håller med om det jag säger. Hudens lena, mjuka textur som mina händer aldrig vill sluta smeka när de en gång hittat dit. Jag älskar dig. Har jag sagt det? Ja miljoner gånger såklart. Utskriket mitt i natten på Södermalm. Viskande ensamma i nattens sköna omfamning, bubblandes djupt nere i havet. Nyss sagt med gråten i halsen innan jag åkte. J A G Ä L S K A R D I G! Hörs det till Göteborg ända härifrån Alingsås nu när jag skriker det högt här i bilen? Nej jag tror inte det. Det bara ekar runt i en bil på väg mot Stockholm. Stannar där. Inte ens medtrafikanterna hör.

Jag skulle ju kunna ringa såklart men jag vet hur du hatar dom där meningslösa samtalen när du är jäktad och har bråttom. Annars går det ju bra såklart. Det är ju oftast du som ringer de där nojsiga samtalen. Hur många timmar har vi inte suttit långt ifrån varandra i våra telefoner och bara ätit och sugit i oss av varandras röster. Tankat kärlek över radiosignalslänkar som ömsom varit digitala, ettor och nollor, men också, mest, varit riktig genuin analog värme och kärlek mellan två människor på varsin ände av den där länken. Har jag sagt att jag älskar dig!?

Jag vill krypa upp bakom dig och lägga armarna om dig när du står där och skär lök så att tårarna strömmar. Kyssa dig på halsen och hålla om dig och lökgråta tillsammans med dig. Känna din kropp mot min och känna hungern som min kropp känner när den vill ha dig ännu närmare. Men fortsätta laga mat där i köket tillsammans med dig. Bli matade av dig med små smakprov, mata tillbaks med andra. Kyssa dig. Kyssa dig så att köttfärsåsen bränner fast och spagettin kokar över. Jag älskar dig! Kyssa dig när vi sitter på varsin sida om bordet och äter. Alldeles för lång ifrån varandra men jag kan se in i dina ögon som du ser in i mina och där är vi nära. Kyssa dig när vi dukar av. Kyssa dig när du startar diskmaskinen. Sätta mig i soffan med dig och en kopp kaffe och äntligen ha dig nära igen så att jag kan hålla om dig, krama dig, smaka på dig till kaffet blir kallt och du lyfter din hals och blottar dig för mig och för kärleken. Ja, jag älskar dig.

Den där munnen. Som kan snörpa ihop och bli till ett smalt, smalt streck för att du är förbannad för någon småsak. Som kan le så där vackert så att det liksom far en ström genom min kropp för att just jag är mottagare av det där leendet. Den jag kan följa konturerna av med mjuka fingrar. Fingrar som du nafsar på med tänder och smakar på men en varm tunga. Munnen jag kysser försiktigt. Låter mina läppar närma sig så att de bara nästan når, kittlar och sen närmare. Smakar på hela dig, blandar mig med dig, två munnar som äter av varandra och aldrig kan få nog för att

de älskar varandra för mycket. För att deras ägare vill ha varandra, för att hela världen en gång konstruerades för att just dess två skulle få älska varandra. Du och jag kära, älskade.

Det kan inte hjälpas att jag vet att du kommer efter imorgon med flyg. Men hur skall jag överleva att ha dig så långt borta ifrån mig en hel natt och en halv dag. Att åka bort från dig istället för till kan inte bli mer fel. Jag älskar dig vännen. Har jag sagt det. Oj vad jag längtar till imorgon när jag får hålla om dig igen där ute vid Bromma. Efter det får du aldrig lämna mig igen min älskade.

En Sommarhistoria

En sommarhistoria Posted on July 31, 2013 2013-07-26

Nu drar jag till Paris.

Regnet vräker ner här i Paris och det är varmt som fasiken, över trettio grader tror jag det är. Vår gamle trummis fru hämtade mig på flygplatsen och körde mig in till hotellet i den minsta Fiat jag någonsin sett. Det är nästan på dagen trettio år sedan gänget skjutsade mig ut till samma flygplats och jag stack härifrån så det väckte minnen. Resan in med Michelle var hur som helst en mardröm. Fransmän (kvinnor också tydligen) kör bil utav bara helvete och verkar inte bry sig om så många av trafikreglerna. Jag blåhöll mig i ett litet, litet handtag hela vägen men det kändes inte det minsta säkert ändå såklart efter som handtaget inte alls verkade sitta fast som de handtag jag är van brukar göra.

Grabbarna skall spela på klubben vi spelade på ofta, när det begav sig, ikväll, La Grenouille Délicate, och det är därför jag är här eftersom jag skall få hänga med på några låtar. Det är ändå trettioårsjubileum. Det är nästan magiskt att deras turneplan placerade dem i Paris just nu den här veckan trettio år senare. De skall spela i London imorgon och kanske följer jag med dit eller också stannar och insuper Parisatmosfär. Vi får se efter giget ikväll om det ger blodad tand eller bara avskräcker.

Hur som helst skall jag åka in till klubben nu och checka lite ljud sen skall vi sätta oss på en restaurang allesammans och äta lite valda delar av det goda hos det Franska köket innan det är dags att gå på vid 23-tiden. Känns lite nervöst så önska mig lycka till.

2013-07-26 – Natt

“WOW vilket gig!!!!!! Älskar Fransmännen!!!!!!!”

2013-07-27

Ho, jävlar. Snart i Calais i turnebussen för överfart till Dover. Länge sedan man såg de vita klipporna och det skall bli härligt att se dem igen. Med andra ord så hängde jag på till London. Det bra med det här ännu en spelning på klubben “Keep your fingers crossed” i Shoho ikväll. Ligger bara några kvarter bort från min favoritpub “The Liar and the Troll” som är den pub i London jag verkligen kan rekommendera mest. Öl finns det på alla men här fixar ägarinnan Therese de mest underbara mackor som det helt enkelt inte går att sluta äta av. Testa nästa gång du är i stan. Det dåliga är att alla mina grejer + pass är kvar på hotellet. Jag har alltså bara kläderna jag har på mig. Fungerade inte att checka ut inatt. Får testa Schengenavtalet i praktiken och får väl tjacka några par kalsonger och en reserv t-shirt här i städernas stad så ordar det sig också kanske. Va fan, det är sommar och

gubben lever bara två gånger. Sen skall man ju tillbaka på något sätt också. Grabbarna skall vidare till Berlin redan i natt men dit vill faktiskt inte jag. Hellre då några dagar till här. Michelle (Chris fru) jobbar på Air France, jag skall kolla med henne om hon kan få över mina grejer hit. Annars får jag väl dra tillbaka till Paris. Inte helt fel de heller.

Spelningen var helt underbar. Kanske tretusen i publiken, alla på. Helvete vilken kick. Varför la man av med det här? Adrinalinet kokar inom mig fortfarande. De andra somnade såklart så fort vi stigit på bussen men jag har knappt kunnat sova för att jag varit så upp i varv. Suttit och pratat med Ken som kör, mest hela natten och sett det vackra Franska landskapet rusa förbi. Det som är annorlunda nu är att inte behöva bubba grejer som förr, bara stiga på en mycket lyxigare farkost än man sett tidigare i sådana här sammanhang och bara dra iväg. Finns till och med toa så de gamla kissa i kapp stoppen (där man skulle falla prostatistisk till föga numera) förekommer inte längre. Dessutom tar vi oss framåt utan att turas om och köra. Att ha en chaufför och ett crew som fixar bubbandet kunde man ju bara drömma om förr. Ja, ja jag måste komma ihåg att det här är bara dom här dagarna för mig. Jag har ett annat liv också.

Så gig i London ikväll alltså. Det får sätta punkt. En fin krona på en gammal rockares huvud tycker jag. En som gått och blivit o-cool gubbe i Lo[o]s till vardags. Det enda man kanske också kunnat önska sig då var att spelningen var på Marquee men inte ens Marquee är ju som förr och saker måste ändå gå framåt också. London here I come and I will rock you hard tonight!

2013-07-27

Sitter i skydd under ett kastanjeträd i en trädgård i London. Det började regna för en stund sedan (det Parisiska regnet är väll i fatt oss) så de flesta i sällskapet har flyttat in i stora huset, men jag sitter kvar här ute och suger in det magiska som hänt de sista timmarna. Helt lugn sitter jag här med en för dyr whisky, men vill egentligen skrika ut var jag är, som om det nu vore märkvärdigare än hos grannen i Lo[o]s men det händer ju nu ändå liksom inte varje dag att en o-coola gubbe från Lo[o]ß sitter och funderar hos någon s.k. kändis. Jag sitter nämligen i Elton Johns trädgård. Säkert! Det är den ene av gängets gitarrister som umgås med honom och hans kompisar och idag har han ett garden party för sina närmaste så vi blev inbjudna allesammans. Vi har redan hunnit jämföra magar Elton och jag (hans var större) och jag har fått spela gitarr med honom på piano. Aldrig har han haft en sämre gitarrist. Men va fan, vad sägs om det? Ni kanske fattar att jag är lite tagen. Fast egentligen är det väl inte konstigare att sitta här än hos Tony Persson i Öjung. Tror hela gänget här skulle kunna ha det riktig bra där också. Liksom ingen skillnad på själva människorna. De lokala rockstjärnorna hemma är liksom större i sin egen storhet. Men whiskyn är av klart bättre märken här, gratis och finns i många, många flaskor såklart. Tony brukar bara en billig liksom jag.

Det andra turliga som hände var när jag satt och kåkade mina morötter (Elton är också morotsätare så det fanns många) tidigare här ute i trädgården. Jag satt bredvid någon producent från New York (Rick eller Dick Rubin eller något sådant tror jag han hette. Skäggig. Trevlig.) Jag berättade om vårt trettioårsjubileum och hela historien (<http://www.eurosource.se/akhe/wordpress/?p=7913>) och det visade sig att han hade en tur och retur biljett till New York som hade blivit över. Nån Ray Davies, som jag inte vet vem det är, som inte kunde åka för han hade problem med ett ben. Hade tydligen blivit skjuten i det någon gång. Hur som helst gick den här biljetten inte att boka om så jag kunde få den om jag ville. Och va fan tänkte jag är, det trettioårsjubileum så blir det liksom inte komplett utan New York. Så nu sitter jag här med biljetten i fickan. Häftigt va? Bara sådär. Jag fick till och med bo hemma hos honom så länge jag ville. Självt skulle han stanna i London några dagar till men hans familj var hemma så det var lugnt. Jag accepterade såklart. Så mycket

stålar har jag ju nu inte så skalla jag fixa en sådan där resa annars så det här den enda chansen.

Måste sluta. Jag skall gå in till de andra igen. Regnet tilltar här. Vi måste snart in till klubben och soundchecka i alla fall. Vi skal köra en av mina nya låtar ocksp ikväll, Tribute to follan. Kul. Måste ringa Michelle och höra om hon har lyckats få iväg min väska också. Planet till New York går klockan fyra i natt så jag måste ge mig iväg direkt ut till Heathrow efter giget. Håll tummarna nu för mitt antagliga sista framträdande på en scen någonsin ikväll. Man kunde valt en sämre stad än London för att ha det på. Eller hur?

2013-07-28

Det blev inget New York. Michelles kompis, flygkaptenen, vågade inte ta med sig väskan. Trodde nog jag var en smugglare. Utan pass, ingen resa till USA. Det är bara så. Det var väl inte meningen ändå. Också före detta balettdansöser skall dansa på utan att jag kommer där och stör. För bra för att vara sant helt enkelt. Fick riva biljetten och kasta den i en soptunna och tog mig in till stan igen.

Men jag är lycklig. Gårdagens gig var helt underbart. Publiken var med på allt och var så underbara som en publik bara kan vara i London. Det är punk och hårdrock på samma gång så enda in i helvete. Älskar det. Men det var jobbigt att säga hej till grabbarna efteråt såklart. Älskar de här människorna och jag tror att dom älskar mig också. Musiker får ett speciellt slags band mellan sig. Lite som soldater. Man är så jävla utlämnad när man står där på scen att om någon sullar, strular eller bangar ur så drabbar det liksom allesammans. Man är ett och det är på allvar. Banden stärks genom åren. Men vi kramade varandra på grabbars vis där i natten, skojade och ryggdunkade och sen steg de in i turnebussen och drog iväg mot Berlin och nya gig utan fler åthävor och jag stod kvar. Jag tog en vit taxi (va fan är det egentligen, dom skall väl vara svarta) ut till Heathrow med ett stort hål i magen, och där blev det alltså som det blev.

Hade ju inget hotell bokat här i stan så jag har sovit på en parkbänk. Den första jag valde var tydligen någon annans, för när jag precis somnat in så fick jag världens äkta Engelsk utskällning av en sliten tant med en miljon kassar, så jag blev tvungen att byta. Man sover nu inte så jättegott ens på en parkbänk som står i London men jag sov i alla fall en stund. För bara en stund sedan upptäckte jag att jag inte hade någon plånbok. Nån måste ha snott den under natten. Vette fasiken vad jag skall göra nu. Turligt nog har jag i alla fall telefonen kvar. Men utan plastkort, pengar och allt i London... ja jag vet inte. Vi får se.

Mina fötter är som en enda blåsa hela dom. Kroppen slut. Man behöver vara bättre tränad än vad jag är för det här livet. Men allt detta "gör ont" har inte ens närmat sig mitt huvud. Fortfarande euforisk över vad livet har bjudit på de senaste dagarna, har jag vandrat på gatorna här i London idag. Fråga mig inte var jag vandrat, färgade dörrar, trappsteg, förgyllda dörrkläppar, kilometer efter kilometer, jag vet bara målet, puben The Liar and the Troll. Vill man nå ett mål så når man det också till slut. Jodå jag känner till det där tramset om att resan är målet, det är sant, ibland, visst, men andra gånger, som dagens vandring, är det faktiskt bara målet man är ute efter, och jag nådde fram som jag ville.

Här har jag fått mat på krita. Therese, som känner mig, och äger stället, fixade en pint ljummen ale och ett gäng av hennes förträffligaste mackor och sen satt man ju där och bara dåsade. Inte nog med det hon fixade också så att jag kan få åka med en lastbilschaffis till Reims som brukar leverera varor hit eftersom han skulle hem till Lyon. Därifrån skall det inte vara några problem att ta sig till Paris och min väska. Just flybiljetten hem, som ligger i den, känns som den mest värdefulla ägodelen just nu. En spännande detalj i det hela är min avsaknad av id handlingar och passerande

av gränser. Men ibland får man chansa.

Efter en timmes ytterligare dåsande där inne i pubmörkret så tutade lastbilschaffisen där utanför då. Tatuerad ungefär som vilken Erik Brodén som helst och med armar som Karl-Alfred om någon minns honom, sken han upp när jag klättrade upp och satte igång att prata medans han lotsade ut den stora bilen genom smågatorna. Han kan inte speciellt mycket Engelska på Fransmäns vis men gillar också att prata på Fransmäns vis och gör det dessutom fort på Fransmäns vis och det har han gjort nu ända sedan vi lämnat puben och London. Jodå vid det här laget har jag material till flera böcker.

En av hans historier handlade om när han mötte Jesus. Katolik som han är så var det ett väldigt betydelsefullt möte också för hela hans församling. Det var en sån där typiskt Fransk vacker vårdag, med sjungande lärkor över ängarna, som han sakta promenerade nere vid floden Rhône alldeles ensam och ända in i själen olycklig. Han som varit så lycklig som en människa kan bli de senaste tio åren sedan han gift sig med Annette och senare fått två älskade barn med henne, en pojke och en flicka. Livet hade varit struligt för honom innan Anette kom in i bilden och han var helt säker på att om hon inte helt plötsligt funnits där, velat ha honom. älskat honom, så hade han antingen suttit i fängelse nu eller också varit död. Hon vände allt. Han fick jobbet som lastbilschaufför, de köpte hus, livet rullade på, de var lyckliga. Tills världen rämnade.

En kväll när han var ute i sin bil så hade något gått fel där hemma. Antingen hade Annette glömt att stänga av gasen eller också hade det blivit en läcka. Hela hans älskade familj utplånades, somnade in, försvann bort i ett giftigt gasmoln som sakta fyllde huset, och han hade inte ens varit den som hittade dem. Det hade en granne gjort. Två dagar senare. Det var nästan det värsta, och han förbannad gud. Svor åt gud. Ställde sig i den församlingens medeltida kyrka och svor åt den Jesusstaty som fanns framme vid altaret tills församlingens präst och dögravaren släpade ut honom fortfarande skrivandes och förbannande Gud. Men han fick inga svar förrän den där dagen. Ingen vanlig dag egentligen, inte för honom och i hans livsvärld, för han hade hagelbössan med sig och tänkte inte använda den till att jaga med. Så fort han kom fram till den gamla gistna ladan så skulle det ske. Han hade gett upp ville återförenas med sin familj. Det var då det hade skett.

Han mötte en man som hade en huva på sig. Mannen såg ner i backen när han mötte honom och min lastbilschaufför kände inte igen honom men han hälsade på honom som man gör när man möts på en väg. Då såg den huvförsedde upp och lät både huva och mantel falla och det gick ju inte mista sig på att det var Jesus Kristus, Guds son. Min vän lastbilschauffören föll på knä framför Jesus, kysste hans fötter och Jesus la en hand på honom och sa "Misströsta inte min son. Du måste vandra vidare en stund till här på jorden innan du får möte de dina. för din Gud har ännu ett uppdrag åt dig." sen kysste Jesus honom på hjässan och gick iväg efter att ha satt på sig sin mantel och huva igen. Min vän kunde naturligtvis inte resa sig upp efter detta. Satt bara kvar storgråtandes med guds ande i sig och med geväret bredvid sig i samma ställning i över en timme. Ett gevär han sedan kastade i sjön. Han skulle utföra guds uppdrag som Jesus hade beordrat honom och hade väntat på att få göra det sedan dess.

Jag som är lite mindre religiös av mig och lite mer tveksam inför Guden/han/hon/det och sonen/han/hon/det höll inne med mina funderingar men fattade till slut att min vän inte uteslöt att jag jag kunde vara det uppdraget. Skrattretande med tanke på den relation guddomen och jag haft genom livet, men han tog det på stort allvar så jag försökte inte ens tala honom till rätta och när vi närmade oss tullen så blev jag väldigt osynligt nedbäddad i sängen i hans hytt, och det är därifrån jag skriver detta. Vi väntar fortfarande i kön. Håll en tumme eller två kära vänner för att det går vägen och att alla gudar är med oss varesig jag är hans uppdrag eller inte. Hmmm. . . känns lite förmätet att ens vara påtänkt i dom sammanhangen som o-cool gubbe från Lo[o]js liksom.

Whooo hooo... klarade mig genom tullen. Inne i Frankernas land igen. Nästan slut på batteri i telefonen. Skall försöka få den laddad. Over and out. —

Jag nås av ett dödsbud också här på min resa. En älskad och saknad vän och ett yrväder som en gång kom in i vår familj och gav oss mer än hon tog, är död. Jag vet att sjukdom ibland är värre än döden och att döden kan komma som befriaren från allt det onda. För Mariannes del hoppas jag att det är så. Att befrielsen från ont kom och gav lindringen. Men samtidigt skall människor få leva färdigt, få leva hela livet ut, få njuta av att åldras och se att sakta livet går mot slut. Men de på andra sidan gläds idag. För skönheten är nu dör hos dem. Som mina kamrater för länge sedan var avundsjuka, för att jag fick finnas där i skönhets närhet. Fast jag förstod såklart aldrig deras trängtan, hon var min broders glada fru, en fri kvinna som var älskad av min familj. En mor till barn som för släktens namn till framtid fram. En Gotländsk kvinna, för det var hon alltid, har gått ur tiden, en som alltid har haft min fulla respekt. Jag tänker på alla som Marianne lämnade kvar. Hon kommer alltid vara saknad hos oss, som stannar kvar.

2013-07-29

Men resan måste fortsätta. Min, numera gode vän, lastbilschauffören, stoppar ner fem tjugoeurosedlar i min ficka när jag är på väg att klättra ur hans hytt ner på jorden igen. Han viftar bort mina protester med många Franska ord och åker sedan lastbilsoljemolnsvrålande iväg på låga växlar. Jag ser länge efter hans ekipage. Han har med sin typiska Franska vänlighet skjutsat mig till en mack alldeles vid påfarten till E50, den som skall ta mig till Paris. Hade jag bara bett honom hade han säkert skjutsat mig hela vägen, men han har gjort nog för mig och jag hoppas att han skall finna sitt uppdrag en dag och hitta den frid för sin sargade själ som han så innerligt söker.

Macken säljer vin. Men jag går inte i den fällan igen. Min fru och jag gjorde det en gång för länge sedan och det var antagligen matlagningsvin eller vin att rengöra smutsiga golv med, för dricka gick det inte. Men förstär man inte vad det står på skyltarna så är det såklart inte så lätt att veta. Jag köper en flaska vatten och en persika istället. Äter upp persikan, som inte smakar fullt lika bra som en persika i samma land, under en stekande sol på en motorväg, gjorde för länge sedan, men som ändå här i natten är en gudafrukt. Också vattnet smakar bra och stillar törst och rensar en vägdammig strupe. Det är ganska mycket trafik trots den sena timmen. Jag är full av tillförsikt att kunna ta mig vidare.

Jag ber att få en kartongbit och att få låna en penna på macken. Skriver "PARIS" med stora bokstäver. Köper en påse av något knäckliknande godis för energin skull och ställer mig vid utfarten från macken. Klockan är strax innan ett. Jag pratar med ett par i den rostigaste Citroën jag någonsin sett. De berättar att de bor på en båt alldeles i närheten och att jag gärna får sova där i natt. Flodfolk, resandefolk. En annan natt skulle jag gärna tackat ja, bara för att få uppleva deras gästfrihet och höra deras historier igen. Idag kan jag inte, måste vidare, så dom hostar iväg i sin bil som trots att den aldrig verkar få upp någon egentlig fart faktiskt tar sig framåt. Jag står där i två timmar innan någon stannar nästa gång, och när någon gör det så är det en röd Ferrari med en man bakom ratten som liksom passar i en röd Ferrari. En lite äldre filmstjärnetyp liksom, med tunn mustasch och allt. Väklädd, smart. Oftast ser annars ferrariägarna ut som mig. Det är kompensationsbilar för sviktande potens och åldrande. Men inte ägaren av den här alltså. Jodå, han skall till Paris och jag får gärna åka med. Han heter Jan-Claude, och när jag lyckats åka mig ner i ett sätta som är avsett för snygga blondiner med en mer välformade bakdel än jag har så drar han vrålande iväg. Det är noll till tvåhundra tjugo på alldeles för kort tid. Jag berättar min historia om att jag blivit rånad där i London och att telefonen behöver laddas, om partyt oss Elton,

om trettioårsjubileet och han svänger av vid nästa mack med ylande däck. Rusar ut och köper en billaddare åt mig. Sticker åt mig fyra hundraeurossedlar, säger "betala tillbaks när du kan" och drar iväg igen igen med samma skrikande däck.

Han berättar om hur han växt upp med sin despotiske far. Hur hans mor dog när han föddes. Hur han saknat henne hela livet, henne han inte fick lära känna och hur han sökt henne i världens alla kvinnor utan att finna det han sökte. Bara tomhet och njutning för stunden i någons mottagliga famn. På väg hem nu från Schweiz där han lämnat av en dotter, som precis som han, måste få den bästa utbildning som finns att uppåta. Hans älskade, mjuka, sköna, vackra dotter som måste bo där bland kungabarnen och världens välsituerades barn istället för att sitta i hans trygga knä, för att bli den självständiga, precis som han blev det efter att ha bott där bland Schweiziska berg och gråtit sig till söms varje natt i sin ständiga hemlängtan. Det ärvda företagsimperiet krävde det. Tvåhundra hotell runt om i världen. Fastigheter. Butikslokaler. Förvalta det som hans farfar byggt upp var hans arvslott och skulle en dag bli hans dotters lott och livsöde. Familjen krävde det. Han sorg var påtaglig och jag trodde honom när han bedyrade att han i varje givet ögonblick skulle bytt liv med mitt. Bosatt sig där i det där exotiska Lo[o]s vad det nu var för ställe och få leva ett enkelt liv med sin fru och sin dotter. När jag berättade om han som växte upp hos Pavarotti, Koltrasten, som sjungit där på kullen så vacker under sommaren, brast han hulkande i gråt. Men det gjorde såklart inget och vi färdades vidare under tystnad i tvåhundra kilometer i timmen där i natten. Två män så olika man någonsin kan bli men ändå sensibla nog att känna varandras smärta och inte ha behov att kommentera den när inga fler kommentarer behövdes.

Väl i Paris insisterade han på att fixa ett boende till mig på ett av familjens hotell. Det var det minsta han kunde göra för någon som gav sig tid att lyssna på honom. Så nu på morgonen vaknar jag upp här i ett rum på Hotel Raphael vid Avenue Kleber, av att två flickor och en betjäntliknande herre kommer med en överdådig frukost. Jag har aldrig kommit i närheten av ett sådant här rum tidigare i mitt liv. Här är det antagligen viktigare att ha rätt skor på sig till rätt tillfälle än allt annat och folk skulle hellre vilja dö här än göra bort sig. De privilegierades självpåtagna bojar. Jag är en däremot en fri man. Att göra bort sig tillhör min vardag och är mitt privilegium. Mina lortiga skor får duga vad än konvensansen här kräver. Jag passar såklart inte in i den här fina världen men Jean-Claude insisterade på det bestämdaste att jag skulle stanna här så länge jag ville och att det inte skulle kosta mig ett enda öre. Känner mig ändå lite orolig över att allt det här slutar med en jätteräkning till slut men tänker fasiken inte oroa mig för det just nu utan försöka njuta av det här rummet högst upp på ett femstjärnigt hotell med utsikt över sköna Paris. Men nu skall jag försöka få tag på Michelle så att jag får tag på min väska. Sen tror jag att jag skall se mig om lite i Paris efter att jag tagit ett långt varmt bad i det där badkaret med förgyllda kranar i badrummet som hade den där tronen till toalett som jag pissade i igår innan jag la mig i den mjukaste, största säng jag någonsin sovit i. Saknar min fru. Vi hörs.

2013-07-29

Är på Panthéon för att lägga den traditionsenliga buketten röda rosor på Marie och Pierre Curies grav. Förra gången det hände låg de i vackra Sceaux dit Karin och jag letade, krånglade, kartsådade oss ut dit till villaförortens lilla kyrkogård. Där låg de vanliga, här på Panthéon ligger de upphöjda. Victor Hugo, Voltaire får varsin vit nejlika. Rousseau blir utan men kanske skulle ha en han med, en röd som revolutionen. Rabblar de dödas lista för mig själv när jag står där, den som bara blir sorgligt längre och längre för varje dag som går. Jag tycker nog att Marie och Pierre skulle fått legat kvar där ute under träden och i fågelsången där de tycktes höra hemma.

Nu en flaska gott rosè, färskt bröd, en ost, en morot och lite annat gott att avnjutas i en park med Franska ekar i överflöd. Sol i Paris idag. När jag intagit min lunch och slumrat en stund där i parkens gräs, under ekens lövtak, så skall jag vandra efter Seine som om det var den sista gången jag får tillfälle till det. Ner till Notre Dame efter Pompidoue och göra det för att jag har tur och kan och lever. Inte för någonting enda annat.

Gargoylen stirrar på mig och rakt genom mig. Till hälften groda, till hälften djävul, eller krympling, eller människa, det är svårt att säga där jag står. Fast sannolikt allt det där på samma gång. Nyrestaurerad till nyskick sitter den där. Jag känner dess blick också när jag går över bron och bort. De kristna statusbyggena intresserar mig egentligen inte. Men konsten gör det, hantverksskickligheten gör det och också här är det människorna, som byggde och förverkligad drömmar om byggnadsverk som skall hylla den ende Guden, jag egentligen ser. Skit i Guden, se det vi tillsammans kan åstadkomma när vi vill, känner jag en önskan att skrika till de Amerikansk, Kinesiska och Tyska turisterna som just idag dominerar här kring Notre Dame. Men de skulle inte förstå såklart. Inte ens Kineserna som precis börjat längta tillbaks till religionens slaveri. Alla dessa sevärdhet-savprickande har en Gud som är hämnaren som straffar de ifrågasättande och förgör dem som är svaga i tron. Sådana som mig. Kärleksreligionen. Pyttsan. Det finns ingen religion bland de av Abrahams nedärvda som orsakat så mycket lidande och död och bara den blinde och icke kännande, tänkande kan identifiera detta med kärleken.

Men går man en bit bort härifrån, bort från avporträtterarna, svänger in efter de mindre gator så hittar man en restaurang som förutom god mat också kan erbjuda en o-cool gubbe i förskingringen, och andra med för den delen, ett glas Pernod och en god espresso, två ting som stärker sinnen som försvagats av gargoylers blickar.

Men idag istället för Pernod, espresso och lugn, Svenska flickors fnitter. Tre blonda flickor i tjuugoårsåldern. De som hela världen älskar, som är vår bästa turistmagnet. Att bara en av dem egentligen är blond spelar mindre roll. De är ändå tre Svenska blonda tjejer som sitter här och vad spelar ursprung och verklig hårfärg då för roll om det nu är Dalarna, Iraq och Taiwan eller bara ursvenskhet sen Valloners tider. Så man ger sig tillkänna, vi är alla Svenskar och bästa grannar här utomlands. Bli ombedd att sitta ner. Tar en cappuccino istället för det som var planerat, nu när allt det onda ändå är bortskjutsat i denna explosion av ungdomlig skönhet, liv och livslust som finns här runt omkring mig vid ett bord på Lilla Elsa där på en gata som ingen känner här i Paris.

Jag får höra om deras resa. Den som tar slut här i Paris men som de helst inte vill avsluta. Det finns fortfarande franska män de blonda flickorna inte hunnit lära känna så väl som de vill och borde och faktiskt längtar efter att göra på unga flickors vis. Men båten som de lovat forsla hem till Hudiksvall, den som de redan fått betalt för att ta hem, den som fått dem hit med reskassa, den ligger där vid Le Havre med sina två hundratjugohästkraftersmotorer och vill flyga fram bland vågorna i uppåt sjuttio knop mot Svenska hamnar. Den måste snart få göra det om inte en besviken köpare i Hudiksvall skall surna till som mjölk i äska. Och gubbe som jag är blir jag förtrollad av det unga och lovar att ta båten åt dem hem till Hälsingland om de bara försiktigt visar mig åt vilket håll man skall styra. Och de lovar de tre och skrattar vidare för Svenska kvinnor nu en längre stund i Frankrike får.

Väskan får jag en timme senare av Michelle på hotellet. Utcheckningen går också bra för notan är redan fixad hur stor den än skulle blivit men inte blev. Vi skall mötas i Le Havre senare under kvällen och jag skall få en kurs i motorbåtsframförande och en riktning hem mot Sverige, Hälsingland och Hudiksvall. Man lever ju bara en gång, och visst bör man leva den gången. Att framföra motorbåt som seglare kan ju ses som det stora sveket. Seglarkamraterna hälsar inte den motorbåtsburne men det skiter jag i nu precis som man kan göra med två 120 hästars monster vrålände där bak

På väg mot Le Havre för båttur hem mot Sverige. Vi har blivit stoppade flera gånger redan av beväpnad polis eftersom det idag varit en miljardkupp mot en juvelerbutik i Paris. Tydligt har förövarna färdats åt Le Havre hållet. Massor med poliser i omlopp här helt enkelt. Också här i Frankrike kräver tydligen brott där döda ting och pengar är inblandad mer polisresurser än när människor mördas, våldtas eller allmänt kommer i kläm. Kan inte hjälpa att själv tycker det borde vara precis tvärt om, men det är ju jag det. En icke Kristen. Men nu mot Le Havre och sen med dubbla 120 hästkrafter i båt mot norr igen

Passerar Dunkerque i femtio knop på väg mot Nordsjön och kan nästan höra kanonerna, kul-sprutorna och skriken från förr. Mörker här på havet precis som i själen hos dem som låg i landstigningsbåtarna här då.. Godnatt Sverige

2013-07-30

Jodå jag är den seglande människotypen egentligen. Vill ha lugn och ro och tystnad och tid att tänka. Inte vrålande, störande motorer, egentligen, alltså. Men placera mig i en båt med två 120 hästkrafters motorer och ge mig fria händer, jag lovar att gasreglaget hamnar så långt fram som det bara går att få det där gasreglaget efter en inte allt för lång stund. Jag vill flyga fram där över vågorna. Jag är ju ändå en fri man på en relativt fri kontinent som vill känna vinden ta tag i ett av tid och funderingar uttunnat här som snart är mer hjässa än kalufs men som allt som allt där inne döljer en pojke som vill leka nu när han får det.

Tjejerna visa mig alltså hur (nästan) allt fungera. GPS, autopilot, hur man startar hur man stannar, rubbet (nästan). Att jag aldrig kört en motorbåt annat än en fyrahestars eka på Lössnan på sjuttioalet lämna jag därhän eftersom ingen frågar. Så när de tre "blondinerna" åker in till Paris och sina fransmän så sitter jag där i båten puttrandes ut ur hamnen ut mot öppet vatten och fria farter och vet egentligen inte alls hur jag skall ta mig hem, men försöker tänka att jag tametusan skall klara det här eftersom jag har en farkost som borde klara uppdraget och nog vill jag väl ändå komma hem till Hälsingland och vanligt liv ändå, så då måste det helt enkelt gå vägen och lösa sig hur det än blir med saker och ting där ute på havet.

När jag passerar Nederländerna med Den Helder till höger om mig gör jag det i full fart, 70-knop. Det är natt och där efter en stund när man styr upp mot det gps-displayen säger är Norge och ljusen från kusten inte syns längre ens som upplyst himmel stänger jag av motorerna, lanternorna och bara driver. Det är stjärnklart, så stjärnklart som det bara är när man befinner sig ute på öppet hav långt, långt från land. Jag har upplevt det förr. Som flottist och det här är oslagbart. Månen är halv och är bara delvis med mig, men himlen är full med alla de där miljarder stjärnorna och de är alla med mig, blinkar mot mig, tindrar mot mig, vill mig väl som de tyckes vilja allt annat väl i universum utom kanske det som är nära då som de hellre vill svälja, förgöra, och med våld ta som en del av sig själva. Men det som på nära håll till synes är det ondskefulla kan på långt håll tyckas gott och fridfullt. Allt handlar om perspektiv när man skall bedöma det man egentligen inte känner.

Ensam här på havet i en liten båt så är tillfället här när man då skall ha det där allvarliga samtalet till slut med Gud. Det blir liksom aldrig ett bättre läge för det. Men vi är båda tysta. Jag tror det beror på en inbördes respekt för varandra. Gud vill helt enkelt att jag skall få sitta där och njuta själv i detta existentiella ögonblick i ett universum som också hon/han/det är en del av och jag vill inte störa hon/han/det med mina trivialiteter och fäniga frågor och undringar. Om nu någon av oss ens tror på den andres existens.

När jag efter en timme drar på motorerna igen där ute på Nordsjön så är det som ett helgerån

mot natten och tystnaden och allt som finns där i allt detta stora. Min kyrka är detta, liksom skogen och det behövs inga särskilda byggnader för den vördnad jag känner för det som finns och det stora och det lilla och det jag ser och allt det där jag inte ser men anar finns där ändå. Men jag måste slå sönder natten och stämningen med motorljud om jag skall hinna hem. Hem till hamn för vila. Så jag startar och drar på för fullt igen och tänder lanternor som gömmer stjärnklar himmel, bländar och gör pupiller små, men som är tända för att andra att se och förstå att här kommer en gubbe – o-cool dessutom – farandes på väg mot norden med dubbla 120 hästkrafters motorer där bak och med en fart av hissnande 50/60/70 knop på pojcars vis.

När jag har två timmar kvar till Lysekil här på morgonen måste jag äta en bit mat. Kylen är full med allehanda gott i kabyssen. Sådant som också är gott för den som är vegetarian som jag. Det är när jag letar en brödkniv som jag hittar de fem militärgröna smärtingbaggarna och under dem två kulsprutepistoler ett avsäгат hagelgevär och tre svarta handskar, tre rånarluvor. Jag är såklart inte dummare än att jag fattar vad det är men öppnar och det blänker och glimmar av det vackraste saker där i väskorna. Men jag äter min middag där nland duningarna i alla fall i lugn och ro och funderandes. Hungrig. Sköljer ned med lite vin av godkänd kvalitet. Dumpar sedan kulsprutepistoler och hagelgevär och andra rånartillbehör. Kollar djupet. Trettio meter. Perfekt. Plockar ur ett halsband och ett vackert guldarmband ur väskorna. Present till älskad fru. Tar en tamp och binder ihop väskorna. Tar en fender som inte kommer att kunna flyta fastsatt vid den här tyngden och binder fast på tampen. Den är orange och lätt att hitta på botten av havet om nu någon (!!!) någon gång skulle vilja hitta dessa väskor igen i framtiden. Så lämpar allt över bord. Ett plask, bubbel och allt försvinner ner i djupet till västkustsk hummer och plattfisk. Noterar positionen på gps'en och städar undan efter middagen. Pensionförsäkring, check.

Så full fart in genom fjorden till gästbrygga i Lysekil. Nu skall jag sova några timmar. Sen duscha, tanka och åka vidare norrut. Det är mycket Svensk kust att färdas efter kvar till Hudiksvall. Imorgon skall jag vara i älskat Hälsingland igen, tametusan.

Tankar fullt med Statoilkortet jag fick med nycklarna till båten. Dags att ta sig vidare efter att ha sovit av sig det värsta. Ut ur Lysekilsfjorden får man ta det lugnt. Det är mycket båtar i farten här nu under semestertider och begränsningen i gaspådrag känner motorerna av som om de var två hästar före start på elitloppet. De vill iväg helt enkelt, och snart når vi öppet vatten och då skall de få som de vill. Full fart framåt, hemåt helt enkelt.

Hej där Göteborg. Älskar dig men inte idag. Vi vill hem "min" båt och jag med sjutti vrålände knop på öppet vatten med moln som vägrar att släppa regn på en som färdas fram i dessa hastigheter, eftersom droppar ändå aldrig hinner träffa. Go go mina kraftpaket och skjut oss framåt, framåt, hemåt.

Med Käseberga och Löderups Strandbad, bekanta Wallander-adresser, till vänster om mig och Bornholm snett framför mig gör jag honnör in mot land där Beda finns någonstans med humlor surrande omkring sig. God kamrat från förr och också äkta flottist på större båt som åkt här 77, men också en man som synes ha bevarat det goda inom sig och därför är värd en pacifists honnör, vad den nu egentligen har för värde om den skulle skärskådas. Han får nöja sig med den goda tanken bäste Beda. Magnell och Lundell finns väl också där någonstans och kan gott få en tanke de också.

Är snart utanför Ölands södra udde och det har börjat blåsa så in i helvete här ute. Men skam den som ger sig. Vågorna – som är två meter nu – kommer från Polen så jag får liksom surfa på dem fast i fel riktning eftersom jag skall utåt nu. Kör jag rakt mot vågorna så flyger båten sex-sju meter när den lyfts av en våg och motorerna ylar som slagna hundar när deras propellrar kommer ovanför vattenytan. Det verkar dessutom bli värre. Men jag ser både Öland och Gotland på gps'en

så det kanske skall fungera. Det jag inte ser är eventuella andra båtar och det är ju inte helt roligt i de här hastigheterna. Men va fan, framåt är bästa riktning, aldrig bakåt.

Jag väljer att gå utanför Öland med kurs mot Gotland och Fårö och på vägen möter jag det stolta skeppet Götheborg, på väg från Riga till Szczecin hör jag på radion. Känner att man vill avfyra femton kanoner till dess ära, för skeppet är förverkligade drömmar hos några få som varje dag skapar nya drömmar åt massorna. Nu får det räcka med att de två hundrajugohästarnas vrålände dras ner till mer hedersamt morrande och att vi vinkar till varandra mellan farkosterna. Örnsköldsvik 16-18 Augusti, man kanske skall ta en tur till höga kusten då och se henne igen. Om inte annat kommer i vägen. Den trötte till exempel.

Gotland för vila nu är nästa etapp. Nej jag vet att jag inte hör hemma där på ön. För fattig för det, men det kan inte hjälpas att jag älskar den där karga skitön lik förbaskat. Herrvik blir mitt mål och gästhamn där och det hörs liksom på namnet att o-coola gubbar från Lo[o]s liksom inte passar in där heller. Skall inte störa de besuttna allt för mycket med min fattiga persons närvaro. Men jag vill bara sova en liten stund. Hämta lite krafter och sedan fortsätta vidare uppåt. Natten skall nämligen inte hindra mig och mina underbara vrålände motorer i natt heller. Uppåt mot Hälsingland, distansminut, för distansminut är det som gäller.

2013-07-30

Jag vaknar i kabyssen av en pistol mot tinningen. En Sig Sauer, polisvapnet, men det är ingen polis som håller den. Mannen är en kraftigt bygd man. Många timmar på gymmet där. Fägelsträning hinner jag tänka. Skriker

“Get up your asshole”

och ger mig en hård spark i sidan så att mitt försök att verkligen komma upp måste avbrytas. “Intelligens saknas, utnyttja det” far det genom mitt huvudet. En till spark och orden upprepas.

“Get up your asshole”

och han fortsätter

“Where are the bags your fucking shit”

men jag bara skakar på huvudet och tittar ner. En spark igen. Den här gången på låret så att jag faller omkull igen. En fot på huvudet som trycker det ner mot durken så att det känns som om skallen håller på att krossas.

“Where are the bags!!!”

skriker han, samtidigt som han slår mig med pistolen över örat så att trumhinnan skriker om förbarmande inåt in mot mig. Men jag håller käften och får några sparkar till i magen så att all luft tar slut och jag ligger där och försöker hämta in en gnutta luft i lungor som nästan inte längre fungerar.

Han skriker något ut mot någon som verkar vara där ute. Ett öststatsspråk tror jag, fast inte Ryska. Jag hör snabba steg från grova kängor, in kommer en annan man och ännu en. Alla vältränade. Jag får ett till slag i huvudet och en spark till och lyfts upp och släpas ut. Känner hur man tar tag i mina fötter. Hänger ut mig över relingen mot havssidan med huvudet före. Vågorna träffar överdelen av mitt huvud men resten av mig hänger ovanför.

“Where are the bags!!!”

När jag inte svarar tycks jag ner under vattnet. Hinner ta ett andetag som gör så ont så ont att jag nästan inte kan ta det, men snart är det bara kallt svart vattnet runt mig, över mig och där hålls jag kvar tills luften tar slut och jag nästan känner att nu måste jag ge upp och ta det där första andetaget vatten. Slutet. Men just då lyfts jag upp. Det här är proffs. Åter igen skriken

“Where are the bags!!!!” “Where are the bags!!!!” “Where are the bags!!!!”

och så ner igen. Längre tid. Jag håller på att ge upp igen. Men greppet är kvar som håller mig nere, bara viljan att leva får mig att inte öppna munnen och börja andas kallt östersjövatten. Men greppet lossar helt plötsligt och jag liksom dyker mjukt ner i vattnet. Jag kan inte fatta vad som händer men kämpar mig instinktivt upp mot ytan med de sista krafter jag har kvar. Drar girigt in luft vid ytan, en gång, ut med den, in med mer, ut, in, tills det svarta framför ögonen skingras lite och jag ser att männen springer därifrån på bryggan så att den gungar, hoppar in i en svart bil. Mercedes, det komiska slår mig att det är precis som det skulle varit i en deckare eller på film, men jag är långt från skrattet nu. Hör sirener från ett utryckningsfordon, ser det blåa ljuset uppe vid parkeringen. Fattar att det här är min chans. Hasar mig upp i båten. Min kropp skriker av smärta och utmattning. Gör loss. Startar motorerna och far ut från gästhamnen i Herrvik, Gotland. Drar på full gas så fort jag är ute på fritt vatten. Norrut igen. Stormen är kvar. Turligt nog hade jag tankat innan jag knoppade in. Det är bara att dra på de vrålande motorerna.

“Hur i helvete kunde dom hitta mig?” det måste finnas en sändare på den här jävla båten som visar var jag är. Så jag letar. På måfå först tills paniken lägger sig och tankarna struktureras. Jag jobbar med kommunikation, OK som låtsasjobb men ändå. Sändare bär inte svåra att hitta om man har rätt verktyg, och det har jag. Jag har en radio sniffer i telefonen som jag brukar använda när jag bygger mina grejer. Fungerar på GSM trafik också. Jag hittar sändaren nästan direkt framme i ett trångt utrymme under fören. Plopp. Ospårbar båt på väg mot Hudiksvall nu.

Förväntar mig ett tag att polisen skall följa efter eller ännu värre de tre maffiosotyperna, men det verkar inte så. Men helt säker kan man naturligtvis inte var ännu. Kan dom liksom bara finnas här på Gotland när jag angör en slumpvis hamn så kan dom finnas var som helst. Jag drar i alla fall norrut igen. Vädret är i alla fall lite bättre så man kan stå på lite mer. Det var nära ögat. Behöver tamen en kopp kaffe i brist på whisky för att komma över det här. Men jag åker åt rätt håll. Kan jag köra på så borde jag kunna vara hemma imorgon.

2013-07-31

Gps'en säger att det är Söderhamn och Hälsingland där inne vid land. Tänker jag på det – och det gör man ju såklart – så blir jag varm inombords. “Hälsingland”, det liksom smakar gott bara att får säga det där ordet för sig själv här ute på vattnet.

Jag är trött och mörbultad sedan igår och är mest rädd för den här kustens luriga och farliga grund och stenar just nu. Ligger därför ganska långt ut. Men om en timme är vattendelen av den här resan slut. Så mycket har hänt. Grabbarna spelar i Moskva ikväll. Scorpions är tydligen också med och till och med Mr Halford. Men jag skulle inte vilja vara där. Elton har skickat SMS och bjudit in till fest igen – en jag naturligtvis inte har råd att åka på. Men jag skall återvända en dag till ett Europa som jag älskar – fast inte lika mycket som Hälsingland – och kanske till New York också – där jag bara varit på ett kort snuttbesök – nu när resorna blir billigare. Jag har ju min “pensionförsäkring” nu men den får nog ligga och svalna där den ligger några år tills det är dags att göra riktiga pengar dess innehåll eller också skiter jag i det. Kanske skall man gå runt bland tiggarna i Stockholm och lägga ned ett smycke i varje kopp för när jag tänker efter så är det inte stålar som driver mig framåt ändå eller ens mer stålar jag behöver. De är bara olja till gnisslande maskinerier och jag är ganska fet ändå. Nä nu tar vi tag i sista etappen.

Jag styr in båten förbi Hölick och in mot Hudiksvall. Drar ner på gasen till motorerna så att de bara puttrar lite, vill bara fara sakta in här i farleden – ge tid till eftertanke. Det här är porten till Hälsingland när man kommer från havet, och visst ser jag de Hälsingska blånande bergen där

i fjärran. De börjar redan här ute vid kusten för att sedan sträcka sig inåt landet ända tills de möter fjällkedjan och det rullande mjuka övergår i det karga hårda. En av både min och Karins laddningsstationer ligger här på de polerade klipporna vid havet. Här finns energi att hämta och fylla på med när själens reserver är uttömda. En dag här med kaffe, potatissallad och lite annat gott får vem som helst tillbaks på banan igen. Garanterat, eller pengarna tillbaks.

Det är tolv mil kvar härifrån till det jag för tillfället kallar hemma. Men hemma kan vara var som helst för en sådan som mig. En parkbänk i London, likväl som under en ek i Paris, jag är inte knusslig på det viset. Min hjärna reser i alla fall alltid runt i världen som en liten vilse vind på äventyr. Pengarna – de som jag inte har – hjälper mig föga ändå att nå det där glada ljusa som jag ändå till slut måste hitta där inne inuti mitt eget. Istället är det människornas öden och deras historier som kan ge mig allt och därför är värda mer än jag själv kan önska mig av livet eftersom jag själv omöjligt kan leva alla dessa liv. Deras historier och minnen är bensinen för mitt eget enda liv i ständig rörelse mot mål och livsöden jag inte vet ett dugg om just i detta ögonblick. Men jag vill följa de olika livsödena och fantisera vidare där vi inte vet vad det var som egentligen hände.

När jag gör fast vid bryggan i Hudiksvall tänker jag osökt på sanningen. Vad är sant och vad är falskt? Är sanningen det som sker där man fysiskt är eller är sanningen det man verkligen ser så tydligt där inuti sitt huvud? Vem avgör? Vem ställer sig upp och med bestämdhet fäller domen. Den som saknar all fantasi eller den som lever i den i allt eller den som kanske finns där mitt emellan. Vad vet jag om nu ens denne någon ende domare finns. Jag vet bara att den som tar emot utan rädsla för att bli förledd, lever ett högre och ett fullare liv än den som alltid är rädd för att bli bedragen och lurad. Det är som med kärleken, man måste tro att den är möjlig för att nå den och vill man ha den på riktigt så har man faktiskt inget annat val än att lossa på säkerhetslinorna och ta av sig fallskärmen och kasta sig ut utan allt det där säkerhetstjafset. Ge sitt allt, en enda gång och kanske förlora men ändå liksom vinna över sig själv. Det finns liksom inget annat sätt att göra det på, och älskar man livet så kan det naturligtvis levas på samma sätt. Utan tv tittande för att få liv att bara gå, utan rädsla för det man finner okänt och inte som en som ser ner på andras svaghet utan fullt ut, i full gas och precis på det sätt man vill, tar sig ann livet, sina drömma och fantasierna och växer med alla dessa ting. Om sedan allt inte blev helt sanningsenligt i det här livsfragmentet man levde under några dagar, så fick det väl vara så då, om de nu ändå gjorde gott en liten stund. Skulden faller ändå alltid på berättaren, för den som lyssnar med öppet sinne är alltid utan skuld.

Här på bryggan återstår bara att lämna nyckeln till båten till Sigge H., den lycklige köparen som står där och längtar efter att starta två hundratjugohästkraftermotorer bak på en snabb båt, hämtad i Le Harve, Frankrike, och fara iväg åt sitt håll, medan jag tar fyrabussen upp till Ljusdal och fembussen upp mot Lo[o]s och sen så gott man kan, försöker leva lycklig i de dagar jag har kvar i sommaren. Det här var min semester, den jag hade råd med. Nästa år reser vi någon annanstans.

Ett möjligt slut

Den var fortfarande kvar den där provisoriska bron som han byggde innan han gav sig av, så det var helt naturligt att han gick vidare över den på sin väg hemåt. Några plankor satt lösa märkte han men han skulle ta och fixa dem när han landat på riktigt. Nästa år kanske. Det var ingen brådska med det längre. Trött nu efter en lång vandring. Under bron glittrade vattnet från Lössnans utflöde. En bäck, älv eller vad det nu var på väg mot Flaxenbo, Kammahav och Målången, bort från Hälsingland och på kurs mot Dalarna, och först därborta tog sikte på det riktiga havet. Men han hade gått åt andra hållet såklart, nästan följt vattnet och var hemma igen. Han såg stugan mellan träden nu. Den sista biten gick han med lätta steg fast han var trött i hela kroppen, så trött som han aldrig varit förut i hela sitt liv.

Den stod kvar. Röd med vita knutar precis som när han lämnat den en annan sommardag för så länge sedan. Det syntes att han inte varit här på några år. Löv i förstubrons alla skrymslen. En stupränna hängde på sniskan. Några grenar på äppelträden knäckta. Halvmeterhögt gräs där några vallmo och mängder av prästkragar och blåklockor trivdes. Fönsterluckorna var igensatta, så han började med att öppna dem. Letade fram den smidda nyckeln under den lösa plankan och öppnade dörren. Lät den stå öppen. Det luktade fuktigt unket efter år av instängdhet. Kände suget efter kaffe och gjorde eld i spisen. Han hade ett paket med favoritkaffet med sig. Det rykte in men inte värre än att han visste att det var drag som det skull där i skorstenen. Öppnade ett fönstret, det mot sjön, och lyssnade en stund på koltrasten när vinden från sjön liksom hälsade honom välkommen genom att häftigt och bestämt dra in genom fönstret och ut genom dörren som en Hälsingedans med djävulen där uppe på Hårgaberget.

Det var ljuvligt alltihop. Han hämtade vatten i brunnen. Fick hälla ut de första hinkarna för att få bort ytgrumset. Drack sedan det kalla klara vattnet ur handen, så som källors vatten skall drickas. Njöt. Lite metalliskt smakade det, precis som han mindes det när hans törst långt där borta var så stark att den bara hade kunnat släckas med just det här vattnet, underbart gott som det bästa vin. Klart rent källvatten borde vara en av livsrättigheterna för mänskligheten. Men en lyx såklart som definitivt inte var förärat alla och han uppskattade den lyxen såklart. Hade alltid gjort det. Aldrig någonsin taget den för given.

Med kaffet avtaget från spisen, så att sumpen fick sjunka, kokkaffe ingen tvekan där, ekologiskt och fair-trade en självklarhet, gick han ut mot dasset. Öppnade dörren hela vägen. Tog bort locket från det mittersta skithålet, det man såg ut mot landskapet runt omkring bäst ifrån. Drog ner byxorna och satte sig på blankpolerat trä. Träet som rumpor alltså över år gjort blankare än de finast musikinstrumentens klanglådor. Tryckte ur sig det han hade i sig. Lite som rådjursskitar var det det som ramlade ner i tunnan där under, inte som den hårda utskjutning av en bajskorv som den här historien började med. Snällare mot ringmuskeln. Han tog det som ett gott tecken. Livet skulle bli bra nu. Han skulle sitta här och små- och storskita varje dag i alla sina dar framöver eller

i alla fall de som fanns kvar av hans liv. Han hoppades att han skulle få det. Så han satt bara kvar där. Tittade ut över det Hälsingland som var hans. Hemma igen. Äntligen hemma igen.

ps Det här är författarens språklärare på Celsiusskolan i Edsbyn när det begav sig. Jag tar avstånd från både språkbruk, kommatering, stavning och övrigt delar i denna text. Vill bara att ni skall vara medveten om det. Den här författaren fick näst lästa betyg av mig den gången och jag kan verkligen inte säga han skulle ha förtjänat ett bättre betyg idag den klåparen. Usch och tvi och blå! /Språkläraren ds